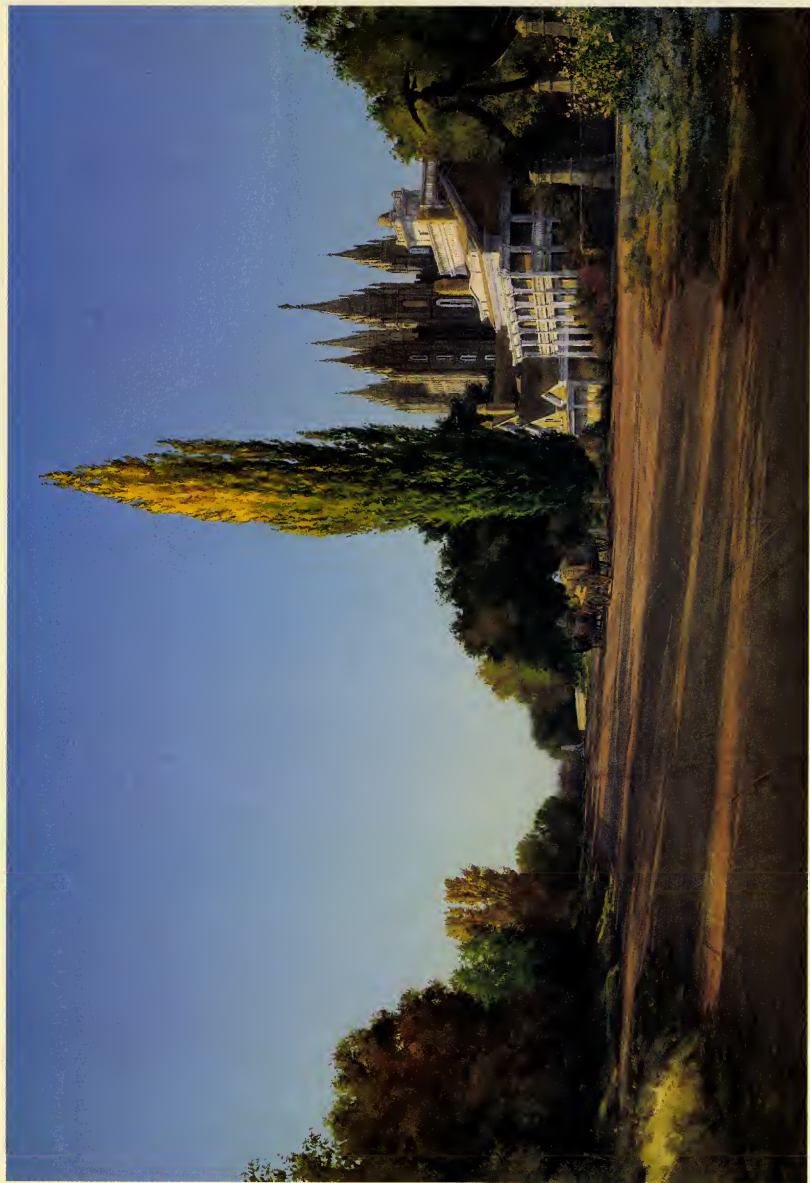

DE STER

98E JAARGANG NUMMER 7 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JULI 1998

International Magazines
File Copy
DO NOT REMOVE!

Al Rouns, South Temple, 1894

Op dit schilderij zien we South Temple Street in Salt Lake City zoals die er in 1894 moet hebben uitgezien. Van de vier zichtbare historische bouwwerken — de Salt Lake-tempel, het Lion House, het Beehive House en Eagle Gate — werd de tempel het laatst voltooid en ingewijd in 1893. Deze bouwwerken bestaan nog steeds, hoewel de Eagle Gate in 1963 is verbreed.

Verslag van de 168ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en verloop van de conferentie die op 4 en 5 april 1998 is gehouden in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

Bijna aan het eind van de 168ste algemene aprilconferentie kwam president Gordon B. Hinckley met een verheugende mededeling:

'[Ik heb] de afgelopen maanden ver gereisd om de leden van de kerk te bezoeken. Ik ben bij veel leden geweest die erg weinig aardse goederen hebben. Maar hun geloof in dit werk van de laatste dagen brandt fel in hun hart. Zij houden van de kerk. Zij houden van het evangelie. Zij houden van de Heer en hebben het verlangen om zijn wil te doen. Zij betalen hun tiende, al is die nog zo bescheiden. Zij brengen enorme offers om de tempel te bezoeken. Zij reizen dagenlang in goedkope bussen en met oude boten. Zij sparen hun geld ervoor op en ontzeggen zich veel om dit allemaal mogelijk te maken.

'Zij hebben nabijgelegen tempels nodig — kleine, mooie, handige tempels.

'Ik maak van deze gelegenheid gebruik om de hele kerk een programma aan te kondigen in het kader waarvan er onmiddellijk zo'n dertig kleinere tempels zullen

worden gebouwd. Ze zullen komen in Europa, Azië, Australië en Fiji, Mexico, Midden- en Zuid-Amerika, Afrika, maar ook in de Verenigde Staten en Canada. Ze zullen alle benodigde faciliteiten bevatten om de verordeningen van het huis des Heren beschikbaar te stellen.

'Dit wordt een enorme onderneming. Er is nog nooit zoiets geprobeerd. (...)

'Als de tempelverordeningen een essentieel deel uitmaken van het herstelde evangelie, en ik getuig dat dit zo is, dan moeten wij de middelen verschaffen waarmee ze kunnen worden verkregen. Al ons werk op het gebied van familiegeschiedenis is gericht op tempelwerk. Het heeft geen enkel ander doel. De tempelverordeningen zijn

de grootste zegens die de kerk te bieden heeft.

'Ik kan hier alleen nog maar aan toevoegen dat er na de bouw van deze [tempels] nog meer zullen komen.'

President Hinckley's verrassende mededeling aan het eind van de zondagmiddagbijeenkomst was de deksteen van een conferentie die was gevuld met inspirerende, motiverende en instructieve toespraken van de kerkleiders.

President Hinckley en zijn beide raadgevers, president Thomas S. Monson, eerste raadgever, en president James E. Faust, tweede raadgever, hebben de bijeenkomsten van deze tweedaagse conferentie geleid.

In de zaterdagmiddagbijeenkomst, waarin president Faust de bestuurlijke aangelegenheden afwikkelde, zijn onder meer drie leden van het Tweede Quorum der Zeventig gesteund als lid van het Eerste Quorum der Zeventig; dertien broeders als lid van het Tweede Quorum der Zeventig; en zestien broeders als gebiedszeventig. (Zie 'Steunverlening aan kerkfunctionarissen' en 'Kerknieuws' voor meer informatie.) — *De redactie.* □

JULI 1998 98e jaargang Nummer 7

DE STER 98/97-120

Officiële Nederlandsestalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium:

Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Road der Twaalf:

Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editeur: Jack H. Gosslind

Adviseurs: Jay E. Jensen, John M. Madsen

Directie afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighton

Directeur planning en redactie: Brian K. Kelly

Directeur grafische vormgeving: Allan R. Laybarg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner

Adjunct-hoofdredacteur: R. Mai Johnson

Redacteur: David Mitchell, DeAnne Walker

Adjunct-redacteur: Jennifer Greenwood

Rooster: Beth Dayley

Assistent publicaties: Kormie Shakespear

Afdeling vormgeving:

Leidingsvenet ont-drector: M. M. Kawasaki

Art-director: Scott Van Kampen

Vormgeving: Shari Cook

Productie manager: Jane Ann Peters

Productie: Reginald J. Christensen, Denise Kirby,

Jason L. Mumford, Todd R. Peterson

Digitale voorbewerking: Jeff Martin

Vertaling:

CPB Vertaalbureau

Heschepod 1, NL-5341 GS Oss

Tel: 0412-690490

Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijndemans

Groevestraat 64

7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Kopij lijst op diskette aanleveren.

Abonnementenadministratie:

Administratrice: R. de Kock-Goudberg

Nieuwegraven 224, NL-3439 AE Nieuwegein

Telefoon: 030-6053804

Fax: 030-6005052

Abonnementprijs:

Nederland: NLG 22,00 België: BEF 390,00. Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart (België: stortings-/overschrijfsformulier).

Stuur bijdragen en vragen, anders dan voor de rubriek Kerktijds naar: International Magazines, 50 East North Temple, Floor 25, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA.

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch en Thai; en eens per kwartaal in het Bulgaars, Cebuano, Fijisch, Gilbertes, Hongaars, Uslands, Pools, Roemeens, Russisch, Tagalog, Tsjechisch, Oekraïens en Vietnamees.

Uitgever:

© 1998 De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Informatie voor abonnees in de VS:

Juli 1998 vol. 98e no. 7. DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$14.00. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both old and new address are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Onderstaand vindt u de belangrijkste onderwerpen die in deze conferentie zijn behandeld.

Het nummer verwijst naar de bladzijde waarop de toespraak, waarin het onderwerp besproken wordt, begint.

Begeleiding, 29
Boosheid, 89
Broederschap, 95
Christelijk geloof, 12, 66
Discipelschap, 12
Dienstbetoon, 15, 49, 72, 104
Doelen, 92
Eenheid, 74, 95
Erfgoed, 95
Eigenwaarde, 106
Evangelië, 26, 32, 66
Familiegeschiedenis, 39
Gedrag, 32
Gehoorzaamheid, 47, 49, 53, 86, 92
Geloof, 4, 63
Geloofsartikelen, 26
Geluk, 92
Getuigenis, 4, 6, 77, 93
Gezinsband (zie ook huwelijk, ouderschap), 6, 19, 39, 56, 70, 89, 104
Heilige Geest, 29, 74, 77, 93
Heiliging, 66
Heilsplan, 100
Huwelijk, 77
Integriteit, 49
Jezus Christus, 4, 12, 19, 72, 74, 77
Jongevrouwen, 72, 100, 102, 104, 106
Kerkgeschiedenis, 6
Keuzevrijheid, 89
Kinderen, 6, 70
Onderwijs, 9, 29
Openbaring, 36
Opoffering, 86
Ouderschap, 70, 106
Priesterschap, 45
Reinheid, 56
Schriftstudie, 9, 36
Smith, Joseph, 36
Sterfelijk leven, 15
Talenten, 43
Tegenspoed, 63, 83
Tempels en tempelwerk, 39, 98, 102
Tiende, 86
Toewijding, 34
Veiligheid, 53
Verbonden, 19
Volharding, 63, 83

Volmaaktheid, 34
Voorbeeld, 45
Voorbereiding, 15
Vrouwen, 80, 100
Werken, 43
Zendingswerk, 26, 32, 45, 47, 83
Zion, 34
Zustershulpvereniging, 80
Zusterschap, 80

De sprekers van de conferentie in alfabetische volgorde:

Ballard, M. Russell, 36
Cook, Richard E., 32
Egley, Richard C., 12
Eyring, Henry B., 74
Faust, James E., 19, 49, 106
Haight, David B., 6
Hales, Robert D., 83
Hansen, W. Eugene, 70
Hinckley, Gordon B., 4, 56, 77, 98
Holland, Jeffrey R., 29
Larsen, Sharon G., 104
Maxwell, Neal A., 43
Miller, Dale E., 34
Monson, Thomas S., 53, 63
Nadauld, Margaret D., 72, 100
Nelson, Russell M., 39
Oaks, Dallin H., 66
Packer, Boyd K., 80
Paramore, James M., 47
Perry, L. Tom, 26
Poelman, Ronald E., 86
Robbins, Lynn G., 89
Scott, Richard G., 95
Staheli, Donald L., 92
Thomas, Carol B., 102
Tingey, Earl C., 45
Turley, Richard E., 93
Wirthlin, Anne G., 9
Wirthlin, Joseph B., 15

INHOUDSOPGAVE

Verslag van de 168ste algemene aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 4 en 5 april 1998	1
Zaterdagmorgenbijeenkomst	
Wij getuigen van Hem, president Gordon B. Hinckley	4
Leef de geboden na, ouderling David B. Haight	6
Onze kinderen de Schriften leren liefhebben, Anne G. Wirthlin	9
Een discipel, een vriend, bisschop Richard C. Edgley	12
De tijd om ons voor te bereiden, ouderling Joseph B. Wirthlin	15
'Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart', president James E. Faust	19
Zaterdagmiddagbijeenkomst	
De steunverlening aan kerkfunctionarissen, president James E. Faust	23
Verslag van het kerkelijk verificatiecomité, Ted E. Davis	24
Statistisch rapport 1997, F. Michael Watson	25
De geloofsartikelen, ouderling L. Tom Perry	26
'Van God gekomen (. . .) als leraar', ouderling Jeffrey R. Holland	29
Christus kan gedrag veranderen, ouderling Richard E. Cook	32
De vervolmakende weg van het koninkrijk, ouderling Dale E. Miller	34
Wonderbaar zijn de openbaringen van de Heer, ouderling Russell M. Ballard	36
Een nieuwe oogsttijd, ouderling Russell M. Nelson	39
Priesterschapsbijeenkomst	
'Steek uw handen uit de mouw', ouderling Neal A. Maxwell	43
Zendingswerk, ouderling Earl C. Tingey	45
'Het hart en een gewillige geest', ouderling James M. Paramore	47
Wij streven dat na, president James E. Faust	49
In gevaar, president Thomas S. Monson	53
Het meisje met wie je eens zult trouwen, waardig zijn president Gordon B. Hinckley	56
Zondagmorgenbijeenkomst	
Zie op tot God en leef, president Thomas S. Monson	63
Bent u gered?, ouderling Dallin H. Oaks	66
Kinderen en het gezin, ouderling W. Eugene Hansen	70
Kom tot Christus, Margaret D. Nadauld	72
Opdat wij één mogen zijn, ouderling Henry B. Eyring	74
Getuigenis, president Gordon B. Hinckley	77
Zondagmiddagbijeenkomst	
De zustershulpvereniging, president Boyd K. Packer	80
'Zie, wij prijzen hen zalig, die volhard hebben', ouderling Robert D. Hales	83
Tiende: een voorrecht, ouderling Ronald E. Poelman	86
Keuzevrijheid en boosheid, ouderling Lynn G. Robbins	89
Gehoorzaamheid: de grote uitdaging, ouderling Donald L. Staheli	92
Het gat tussen onzekerheid en zekerheid overbruggen, ouderling Richard E. Turley sr.	93
'Hindernissen voor geluk verwijderen', ouderling Richard G. Scott	95
Tempels: de grootste zegen van het evangelie, president Gordon B. Hinckley	98
Algemene bijeenkomst van de jongevrouwen	
Je huisgenoten in je hart sluiten, Margaret D. Nadauld	100
Onze ware identiteit begrijpen, Carol B. Thomas	102
Jongevrouwen — banieren der vrijheid, Sharon G. Larsen	104
Zo dichtbij de engelen, president James E. Faust	106
Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen	60
Ze hebben ook tot ons gesproken	110
Kerknieuws	112

Wij getuigen van Hem

President Gordon B. Hinckley

Laten wij ware discipelen van Christus zijn en de gulden regel naleven, namelijk anderen zo behandelen als wij behandeld willen worden.

Mijn geliefde broeders en zusters, wij heten u van harte welkom op deze algemene conferentie die tot een geweldige wereldconferentie van de kerk is uitgroeid.

Deze bijeenkomsten zullen door de hele Verenigde Staten en in Canada te zien zijn, en in een groot deel van de rest van de wereld. De gebeurtenis is ongeëvenaard. Ik prijs en dank allen die met de ingewikkelde logistiek van deze onderneming te maken hebben.

Wij zijn bijeengekomen om de Heer te aanbidden, om te verklaren dat Hij God is en dat Hij leeft. Wij zijn bijeengekomen om onze liefde voor Hem en onze zekerheid van zijn liefde voor ons te bevestigen. Niemand, wat men ook zegt, kan die liefde verkleinen.

Er zijn mensen die dat proberen. Er zijn bijvoorbeeld leden van andere geloofsrichtingen die ons niet als christenen zien. Dat is niet van belang. Hoe wij onszelf zien is belangrijk. Wij erkennen zonder aarzeling dat wij onderling van elkaar verschillen. Als dit niet zo was, zou de herstelling van het evangelie niet nodig zijn geweest. President Packer en ouderling Ballard hebben hier onlangs bij andere gelegenheden over gesproken.

Ik hoop dat wij geen ruzie maken over deze kwestie. Er is geen reden om erover te redetwisten. Wij getuigen gewoon rustig, en zonder verontschuldiging, dat God zichzelf en zijn geliefde Zoon heeft geopenbaard bij de ontsluiting van deze volledige en laatste bedeling van zijn werke.

Wij moeten niet onvriendelijk worden als we over leerstellige verschillen praten. Er is geen plaats voor bitterheid. Maar wij kunnen nooit afstand doen van, of schipperen met die kennis, want zij is tot ons gekomen door openbaring. De sleutels en bevoegdheid zijn rechtstreeks verleend door hen die ze van oudsher bezaten. Laten wij niet vergeten dat dit de herstelling is van de zaken die door de Heiland van de wereld waren ingesteld. Het is niet de waarneming en reformatie van verkeerde gebruiken en leerstellingen die door de eeuwen heen zijn ontstaan.

Wij kunnen andere godsdiensten respecteren en moeten dat ook doen. Wij moeten al het goede dat zij voor stand brengen, erkennen. Wij

moeten onze kinderen leren dat zij verdraagzaam en vriendelijk moeten zijn tegenover andersdenkenden. Wij kunnen met mensen van andere godsdiensten samenwerken ter verdediging van de waarden die onze beschaving groot en onze maatschappij opmerkelijk hebben gemaakt, en wij doen dat ook.

Onlangs kwam er een protestantse dominee naar mijn kantoor, die zeer doelmatig leiding geeft in de eindeloze strijd tegen pornografie. Wij zijn hem dankbaar. Wij werken met hem en zijn medewerkers samen. Wij geven zijn organisatie financiële steun.

Wij kunnen met de leden van andere godsdiensten samenwerken bij verscheidene ondernemingen in de eeuwigdurende strijd tegen allerlei maatschappelijk kwaad dat de kostbare waarden die zo belangrijk voor ons zijn, bedreigt; en wij doen dat ook. Deze mensen hebben niet hetzelfde geloof, maar zij zijn onze

vrienden, buren en partners in allerlei zaken. Wij zetten hun pogingen graag kracht bij.

Maar, hiervoor hoeven wij geen leerstellige compromissen te sluiten. Het hoeft niet en het mag van onze kant ook niet. Er is echter een mate van broederschap in onze samenwerking.

Wij vervullen onze bijzondere zending in opdracht van de herren Heer, die in deze allerlaatste bedeling heeft gesproken. Dit is zijn unieke en wonderbare werk. Wij getuigen van Hem. Maar dat hoeven we niet met hoogmoed of zelfgenoegzaamheid te doen.

Zoals Petrus het uitdrukte: wij zijn '(. . .) een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom.' Waarom? '[Om] de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht' (1 Petrus 2:9).

Een superieure houding past ons niet. Ik heb een brief gekregen van een man in onze gemeenschap die geen lid van de kerk is. Hij schrijft dat zijn dochtertje door haar medescholieren, die heiligen der laatste dagen zijn, is uitgestoten. Hij geeft nog een voorbeeld, waarbij een mormons kind, zo verklaart hij, een ander kind een godsdienstig kettinkje heeft afgerukt. Ik hoop dat het niet waar is. Als het wel waar is, bied ik hen die beledigd zijn mijn excuus aan.

Laten wij zulk gedrag ontgroeien en onze kinderen dat ook leren. Laten wij ware discipelen van Christus zijn en de gulden regel naleven, namelijk anderen zo behandelen als wij behandeld willen worden. Laten wij ons geloof en dat van onze kinderen versterken en intussen aardig zijn tegen andersdenkenden. Liefde en respect zullen ieder gevoel van vijandigheid overwinnen. Onze vriendelijkheid kan wel eens het

meest overtuigende argument van onze geloofsopvattingen zijn.

Nu een andere aangelegenheid. Vorige week was ik in Palmyra (New York). Daar heb ik twee gebouwen gewijd. Eén was de nagebouwde, kleine blokhuut waarin het gezin van Joseph Smith sr. gewoond heeft. In deze bescheiden woning nam de veertienjarige Joseph zich voor om het nabije bos in te gaan om God te vragen, en daar aangekomen een onvergelijkelijk visioen van de Vader en de Zoon kreeg.

En in die woning verscheen de engel Moroni aan de jonge Joseph, die hem bij zijn naam noemde en hem zei dat God een werk voor hem te doen had; en dat zijn 'naam zowel ten goede als ten kwade onder alle natiën, geslachten en talen bekend zou worden' (Geschiedenis van Joseph Smith 2:33).

Hoe kan een boerenjongen, grotendeels zonder opleiding, zo iets hebben durven zeggen? En toch is

het allemaal uitgekomen, en zal zelfs nog verder uitkomen nu het evangelie over de hele wereld wordt gepredikt.

Ook heb ik in Palmyra het E.B. Grandin-gebouw gewijd, waar de eerste drukken van het Boek van Mormon in 1829 en 1830 van de pers zijn gerold. Er was moed voor nodig een boek te drukken, dat door de heer Grandin aanvankelijk werd afgedaan als zwendel, en nog wel 5000 exemplaren, wat voor die tijd veel was. Het doet mij genoegen te kunnen melden dat er sinds die tijd ruim 88 miljoen exemplaren van dit opmerkelijke boek zijn gedrukt.

Ik ben dankbaar dat we dat oude gebouw in ons bezit hebben, aangekocht door een gul lid van de kerk en aan de kerk geschonken. Het gebouw is een tastbaar stukje geschiedenis van het boek, dit opmerkelijke getuigenis van de Zoon van God.

Kan iemand die het gelezen heeft, in alle eerlijkheid de goddelijke oorsprong ervan betwijfelen? Critici mogen proberen het onderuit te halen. Hoe harder ze dat proberen, des te aannemelijker wordt het verslag van zijn verschijning als een stem die uit het stof opklinkt.

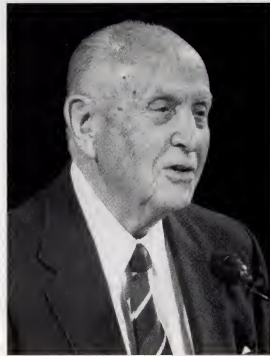
Ik ben dankbaar voor het getuigenis waarmee God me heeft gezegd van de goddelijke roeping van Joseph Smith, van de realiteit van het eerste visioen, van de herstelling van het priesterschap, of de waarheid van deze kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Dus, broeders en zusters, laten wij ons samen verheugen en met waardering van de wonderbaarlijke leerstellingen en gebruiken genieten, die nu als een gave van de Heer, in de heerlijkste periode van zijn werk tot ons gekomen zijn. Het is de paastijd, waarin wij zijn heerlijke opstanding gedenken, waarvan wij getuigen. Laten wij altijd dankbaar zijn voor deze kostbare gaven en voorrechten en als mensen die de Heer liefhebben ons deel doen. Ik nodig u uit om te luisteren naar de woorden die vanaf dit spreekgestoelte tot u gericht zullen worden door hen die als uw dienstknechten geroepen zijn. Moge de Heer ons zegenen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Leef de geboden na

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Neem deze belangrijke gelegenheid in uw leven te baat om het goed te leven, goed te zijn, goede werken te doen en andere mensen te beïnvloeden om het goede te doen.

Mijn geliefde broeders en zusters, wat een geweldige bijeenkomst, wat een prachtige dag, wat een heerlijke tijd is dit, en vooral voor mij, nu ik de gelegenheid heb hier voor u te staan na die ontroerende verklaring en getuigenis van Gods profeet hier op aarde.

Toen hij die eerste editie van het Boek van Mormon omhooghield, dacht ik aan een gebeurtenis enkele jaren tijdens een studiebijeenkomst voor zendingspresidenten. Aan het eind van de tweedaagse bijeenkomst in het gebied rond Palmyra en Fayette, hadden we een diner in de gerestaureerde boerderij van Peter Whitmer, dat prachtige gebouwtje waar de kerk gerekend vanaf dit weekend precies 168 jaar geleden gesticht is. Het was een ontroerende gebeurtenis. De enige kookgelegenheid die ze in die blokhut hadden,

was de open haard. We keken naar de open haard, waar een pot hing op de plek waar zij kookten. Ze hadden vanzelfsprekend geen van de gemakken van deze tijd. Buiten was een waterput.

Tegen het eind van die uitermate geestelijke bijeenkomst met die zendingspresidenten, liep ik de trap op en bekeek de twee slaapkamertjes. Daar had de familie van Peter Whitmer gewoond. Maar ze stonden een van die kamers af aan de profeet Joseph Smith, en daar deed hij een deel van het vertaalwerk aan het Boek van Mormon. En onder die nederige, krappe omstandigheden werkte Oliver Cowdery met hem samen. Mijn hart brandde van het geweldige gevoel dat ik had door alleen maar aanwezig te zijn in die kleine boerenwoning en mij voor te stellen wat daar had plaatsgevonden en welke hemelse zegeningen over hen waren uitgestort.

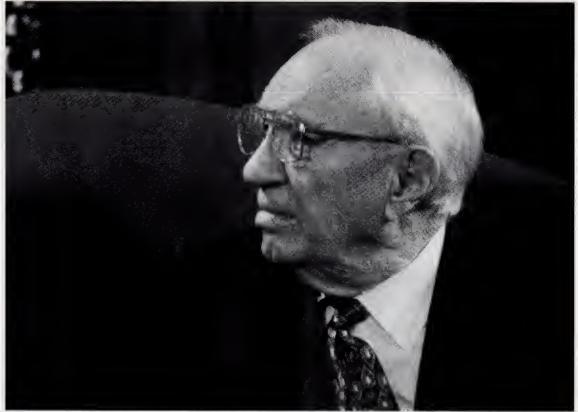
Toen wij die avond onze bijeenkomst in die kleine boerderij verlieten, scheen de volle maan door de bomen. Ik zei tegen Ruby: 'Ik kan me de avond van 6 april 1830 voorstellen, toen dat groepje bijeen was gekomen, de kerk gesticht was, en de zes mannen die nodig waren voor de stichtingsprocedure aanwezig waren, overeenkomstig de wetten van de staat New York; ik kan me voorstellen wat er gezegd werd, wat er geprofeeteerd werd aangaande de toekomst van de kerk, en de getuigenissen die er werden gegeven.' Toen zei ik: 'Ik stel me voor dat er op de avond van 6 april 1830 een volle maan was die aangaf dat onze Heiland glimlachend

neerkeek op die gebeurtenis en die omstandigheden.'

Later sprak ik die gedachte uit tegenover een groep mensen, en broeder Chamberlain, die destijds directeur was van het Hansen Planetarium in Salt Lake, bevond zich onder hen en hoorde mij dat zeggen. Hij was attent genoeg om contact op te nemen met het marine-observatorium om uit te zoeken wat er op 6 april 1830 plaats had kunnen vinden. Hun verslagen gingen niet zo ver terug, dus was hij attent genoeg om contact op te nemen met het Royal Observatory in Greenwich (Engeland) omdat zij mogelijk verslagen uit die periode hadden. Later stuurde hij mij wat documenten waarin stond wat er aan de horizon gebeurde in de week van 6 april 1830. Daaruit bleek dat er op de dagen voor en na 6 april een prachtig schijnende volle maan was. De heerlijkheid van de Heer was uitgestort over die gebeurtenis.

Ik voel mij vanochtend vereerd, nu wij hebben geluisterd naar president Hinckley, die ons deze geweldige gebeurtenissen nog eens heeft verteld, dat ik in mijn leven de gelegenheid heb gehad om onderricht te hebben gehad, om over de hele wereld en in de tempel gebeurtenissen te hebben meegemaakt, en bijeenkomsten van de kerk te hebben bijgewoond waar ik de Geest van de Heer heb gevoeld die leiding geeft aan dit werk, waarvan ik tot u getuig dat het waar is. Nu er voor mij heel wat jaren voorbij zijn gegaan, voel ik mij vereerd dat ik alleen al de gelegenheid heb om mijn getuigenis toe te voegen aan dat van onze fijne profeet.

Enkele dagen geleden ontving ik een brief van een negentienjarige jongeman, Kevin Campbell uit Juniper (Idaho). Ik zal u niet vertellen waar dat is, maar u kunt het zich indenken. Broeder Kevin schreef mij het volgende: 'Ik heb gehoord dat u nu al aardig oud wordt, en ik wilde u schrijven voordat u heenging. Hoe is het om oud te zijn? Ik heb me dat vaak afgevraagd, dus stel ik u de vraag: "Hoe bevalt het oud zijn?,"

President Gordon B. Hinckley luistert aandachtig naar de muziek tijdens een conferentiebijeenkomst.

zodat ik zal weten wat ik verwachten moet als ik zo oud word als u.'

Tegen Kevin Campbell, God zegene hem, zou ik willen zeggen: het leven is geweldig. De enige manier waarop ik het kan beschrijven, is te zeggen dat ik mijn hele leven gezegend ben met de moeilijkheden, gelegenheden, vragen en problemen die nu eenmaal deel uitmaken van het leven. Maar het leven is mooi als we de eenvoudige beginselen naleven die wij geleerd hebben, en als we leven zoals we weten dat we moeten leven. Een van de fijne zegeningen die we op onze gevorderde leeftijd hebben, is meer tijd kunnen doorbrengen met onze kinderen, hun kinderen en hun kinderen. We zijn graag bij elkaar.

Laatst waren we 's avonds bij een doopdienst in het kerkgebouw waar Rachel, een achterkleindochter, gedoopt werd. Enkele avonden daarvoor was Richard, een achterkleinzoon, gedoopt. Ik was in de gelegenheid om naar ze te kijken, met ze te praten, ze te omhelzen, en de vonk in hun ogen te zien van het evangelie dat hun hart en ziel leek te vullen. Ze waren opgewonden omdat ze gedoopt werden en officieel lid van de kerk. Ze hadden thuis ware evangeliebeginselen geleerd. Ik herinner me dat ik

Richard de hand schudde en tegen hem zei: 'Richard, geef me eens een echte zendingenhand.' En met die kleine hand van een achtjarige kneep hij mijn vingers er bijna af. Toen hij dat deed, zei ik: 'Richard, je wordt een geweldige zending, net als Rachel een geweldige lid van de kerk zal worden.'

Bij die gebeurtenis waren we ook in de gelegenheid om in een kring te staan en de jonge Peter jr. het Aäronisch priesterschap te verlenen en te horen hoe zijn vader hem de zegeningen van het priesterschap verschaft. En de ouderen onder ons waren in de gelegenheid om in de kring te staan en de betekenis van die gebeurtenis te voelen, en te weten dat alle aanwezigen bij onze familie hoorden. Ik wil dat onze familieleden, die steeds talrijker worden, van hun voorouders afweten. Ik gebruik die term in het meervoud, net als Helaman deed – de grote profeet Helaman uit het Boek van Mormon – toen hij zijn zoons onderrichtte aangaande hun vaders, inclusief Nephi en Lehi en hoe zij het woord Gods volgden en de geboden onderhielden, hoe zij Jeruzalem verlieten en de wildernis gingen, zoals in het Boek van Mormon staat. Helaman leerde zijn kinderen dat hun voorouders veel

werken hadden verricht en dat het goede werken waren.

Ik wil dus hopen dat onze eigen kinderen bij het vermeerderen van de generaties hun eigen erfgoed kennen, weten wie zij zijn en weten dat zij voorouders hadden die geloofden, en weten dat zij voorouders hadden met moeilijkheden, voorouders die de waarheid hadden onderzocht en haar in de wereld hadden verkondigd – niet door alleen maar de Schriften aan te halen, maar die in hart en ziel voelden dat wij doen, waar is.

Wij zijn erin geslaagd om ons oude huis in Oakley (Idaho) terug te kopen en het te restaureren, zodat onze kinderen meer over hun voorouders te weten kunnen komen en kunnen weten dat hun voorouders goed waren, en hun werken ook. Ik heb nog een gouden horloge dat in 1905, het jaar vóór mijn geboorte, aan mijn vader is gegeven door de wijk Oakley 1. Mijn vader was toen hun bisschop. Wij bezitten een stukje, een deeltje van het erfgoed, een herinnering dat de werken van onze ouders goed waren en dat zij ertoe bijdroegen dat dit fantastische werk voortolde.

In afdeling 1 van de Leer en Verbonden verklaart de Heer dat het 'Mijn voorwoord tot het boek

van Mijn geboden' (vs. 6) is. De algemene autoriteiten die anderhalf jaar na de stichting van de kerk in Hiram (Ohio) bijeenkwamen, moesten die openbaringen – de geboden die de profet Joseph Smith ontvingen had – bijebrengen, drukken en beschikbaar stellen aan het volk. In die eerste afdeling legde de Heer uit dat Hij Joseph Smith de macht, inspiratie en hemelse leiding had gegeven om het Boek van Mormon te vertalen en de kerk 'uit het verborgene en uit duisternis te voorschijn te brengen' (zie vss. 29–30).

Bedenk eens wat er gebeurt met president Hinckley nu hij de wereld inreist en samenkomt met de mensen. Nu we het hebben over de kerk uit het verborgene en uit duisternis brengen, bedenk eens wat hij in de wereld doet met de pers, de media en met allerlei verschillende mensen. Bedenk welke gelegenheid zij hebben om Gods profet te zien en hem te horen getuigen en uitleggen wat er heeft plaatsgevonden. Veel invloedrijke kranten, tijdschriften en andere publicaties hebben veel positieve artikelen over de kerk gebracht.

Zou het niet geweldig zijn als de huidige wereld echt een begrip had van gewoon de tien geboden die de Heer met zijn eigen vinger op de tafels schreef? Mozes kwam van de

berg Sinaï om ze aan de oproerige kinderen van Israël te laten zien, zodat ze niet konden zeggen dat ze niet begrepen wat er werd gezegd. Als Mozes de tafels naar beneden bracht, zouden de mensen in staat zijn om de uitspraken van de Heer zelf te lezen: 'Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben' (Ex. 20:3) en 'Gij zult u geen gesneden beeld maken' (Ex. 20:4) – iets anders om te aanbidden – maar ze moesten de Heer liefhebben, God liefhebben. De Heer zei dat we de naam van God niet ijdel mochten gebruiken (zie vs. 7), dat we de sabbat moeten heiligen (zie vs. 8), 'gij zult niet doodslaan' (vs. 13) en 'gij zult niet echtbreken' (vs. 14). Denk u eens in wat dat teweeg zou brengen in de huidige wereld en in de Verenigde Staten en bij de politieke stemmingsmakers. En 'gij zult niet stelen' (vs. 15) of 'valse getuigenis spreken' (vs. 16), noch de runderen of het huis van uw naaste begeren, noch zijn vrouw, noch iets dat van uw naaste is (zie vs. 17).

Het evangelie van onze Heer en Heiland is op aarde hersteld. God leeft. Hij is onze Vader. Dat weet ik. Jezus is de Christus. Ik heb zijn stem gehoord omdat ik die Geest heb gevoeld, zoals Hij ons uitlegt: 'Mijn stem is Geest; Mijn Geest is waarheid' (LV 88:66). Ik weet dat het waar is. Joseph Smith was de hersteller en degenen die was uitverkoren en getraind, die gehoorzaam was en in alle opzichten kloekmoedig als het werktuig van de herstelling. En ook nu hebben wij een levende profet in de wereld die ons zo uitnemend vertegenwoordigt over de hele aarde.

Broeders en zusters, leef de geboden na. Doe het goede. Neem deze belangrijke gelegenheid in uw leven te baat om het goed te leven, goed te zijn, goede werken te doen en andere mensen te beïnvloeden om het goede te doen. Het evangelie is waar. Ik hoop dat ik elke dag van mijn leven iets goeds mag doen en iemand mag aanmoedigen een beter leven te leiden en te begrijpen wat er op aarde hersteld is. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onze kinderen de Schriften leren liefhebben

Zuster Anne G. Wirthlin

Eerste raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium

Met de begeleiding van liefhebbende ouders en toegewijde leerkrachten, raken kleine kinderen vertrouwd met de Schriften en met de Geest.

Als deel van zijn verkondiging aan de Nephieten, bevestigde de Heiland de woorden van de profeet Jesaja, die over Israël in de laatste dagen profeteerde: 'Een kort ogenblik heb Ik u verlaten, maar met grote ontferming zal Ik u vergaderen.

'(. . .) Want de bergen zullen wijken, en de heuvelen worden verwijderd, maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, noch zal het verbond met Mijn volk wijken, zegt de Here' (3 Nephi 22:7, 10).

Vervolgens openbaart de Heiland een van de manieren waarop zijn verbond van vrede voor de rechtvaardigen in de laatste dagen zal worden bewaard: 'En al uw kinderen

zullen door de Here worden onderwezen; en groot zal de vrede van uw kinderen zijn' (3 Nephi 22:13).

Deze woorden van de Heiland zijn het thema van het jeugdwerk en staan in de doelstellingen van het jeugdwerk genoemd: kinderen in het evangelie van Jezus Christus onderwijzen en ze het evangelie leren naleven.

Als we de gebeurtenissen in deze laatste dagen beschouwen, kunnen we er niet aan twifelen dat de Heer in deze tekst direct tot ons spreekt. Wij zijn het Israël van de laatste dagen. Wij moeten onze kinderen over Hem vertellen. Voortdurende vrede is niet afhankelijk van externe invloeden waar wij geen invloed op hebben. 'Leer van Mij, en luister naar Mijn woorden; wandel in de ootmoed van Mijn Geest, en in Mij zult gij vrede hebben' (LV 19:23).

De woorden die de Heer eeuwen geleden heeft gesproken, zijn woorden van hoop en geruststelling, die troost verschaffen aan rechtschapen ouders die hun kinderen over Hem vertellen. Ze spreken tot ons in een tijd dat vrede in het hart van kinderen een ongreepbare droom lijkt te zijn. Maar de Heiland heeft ons verzekerd dat het realiteit kan worden als we onze kinderen er in onderwijzen. Het jeugdwerk steunt de ouders in deze moeilijke taak.

Toen ik een keer een leiderschapstraining in Brazilië moest geven, kreeg ik de kans om een kinderkamer van het jeugdwerk te bezoeken. Er zaten ongeveer acht kinderen met hun leerkracht om de tafel. Ik keek verbaasd naar deze kleintjes van twee of drie jaar oud, die eventjes alle aandacht voor een plaat van de Heiland hadden die de leerkracht hen liet zien. Ze vertelde hun dat de Heiland heel veel van kinderen houdt, en dat Hij van een ieder van hen houdt. Ze vertelde dat hun hemelse Vader ook veel van hen houdt. Ik keek en zij luisterden, en ik had het gevoel dat ze veel meer begrepen dan ik voor mogelijk had gehouden. Zij hoorden de woorden en voelden de liefde. In de pracht en de eenvoud van dat moment kregen die kinderen het antwoord op de belangrijkste vraag in het leven: 'Wie ben ik?' In hun zuivere, kinderlijke geloof werd hun geest ontvankelijk voor deze waarheden. Die ervaring zal iedere zondag in de kinderkamer worden herhaald. Dat zijn belangrijke leer-momenten in het leven van jonge kinderen, op een tijdstip dat ze open staan voor leringen.

Recent onderzoek op het gebied van de ontwikkeling van kinderher-senen heeft nieuwe inzichten opgeleverd met betrekking tot hoe en wanneer een kind leert. Ik citeer uit een recent onderzoeksrapport: 'Vanaf de geboorte vermenigvuldigen de hersencellen zich razendsnel; er worden verbindingen gelegd waardoor een leven aan ervaring kan worden gevormd. De eerste drie jaar zijn doorslaggevend' (J. Madeline Nash, 'Fertile Minds', Time, 10 februari 1997).

Is het vreemd dat onze Vader in de hemel het verstand van jonge kinderen zo heeft geschapen dat ze in staat zijn om te leren wie ze zijn en wat ze moeten doen? De jaren vanaf de geboorte tot het tiende jaar zijn doorslaggevend voor de ontwikkeling van de taal, die de basis legt voor het begrijpen van toekomstige kennis en waarheid. Die basis bestaat uit de woorden die ze horen en de indrukken die ze opdoen uit de wereld om zich heen. Dat zijn de

ideale jaren voor de ouders om de kinderen uit de Schriften voor te lezen. Zij zullen de taal van de Schriften leren begrijpen.

U hebt misschien wel eens kinderen met de Schriften in de hand naar het jeugdwerk zien lopen. Jeugdwerkkinderen krijgen dit jaar les uit de Schriften, en ze leren de Schriften gebruiken. Het thema voor de participatieperiode is: 'Ik weet dat de Schriften waar zijn.' Op een zondag bezocht ik de participatieperiode van een jeugdwerk. Ik zag dat ze de Schriften opengeslagen op hun schoot hadden liggen. De jeugdwerkpresidente en de leerkrachten hielpen hen met het opzoeken van

verhalen over de profeten. Mij werd gevraagd om een lievelingstekst aan de kinderen voor te lezen. Toen ik klaar was, hield een vierjarig meisje haar Schriften omhoog en zei: 'Die tekst staat ook in mijn Schriften.' Met de begeleiding van liefhebbende ouders en toegewijde leerkrachten, raken kleine kinderen vertrouwd met de Schriften en met de Geest.

Een jeugdwerkleidster vertelde hoe dankbaar ze was voor de aandacht die in het jeugdwerk aan de Schriften wordt besteed. Ze vertelde dat zij en haar man hun kinderen van twee, drie en vier jaar iedere avond voordat zij naar bed gingen uit de Schriften voorlezen. Ik vroeg of ze

daar wat meer over kon vertellen. Ik moet toegeven dat ik betwijfelde of zulke jonge kinderen de taal van de Schriften konden begrijpen. Ze zei dat zij en haar man dezelfde twijfels hadden toen ze voor het eerst met hun kinderen begonnen te lezen. Maar ze zei dat het taalgebruik na een week al geen probleem meer was. De kinderen vinden het heerlijk om samen te lezen en de Geest te voelen, en het is verbazingwekkend hoeveel ze begrijpen.

Het potentieel van een heel jong kind om te leren en te begrijpen, is veel groter dan wij denken. Kinderen leren elke dag nieuwe woorden, en dat biedt ons de geweldige kans om hun ook de taal van de Schriften te leren. Na verloop van tijd zullen ze door de leiding van ouders en leerkrachten begrijpen dat onze hemelse Vader door middel van de Schriften tot hen spreekt, en dat ze door middel van de Schriften antwoorden op hun problemen kunnen vinden.

Een vriendin vertelde me over een ervaring die ze met haar zoon Alex had toen ze net verhuisd waren. De verhuizing was niet makkelijk voor Alex. Hij vond het moeilijk om naar een nieuwe school te gaan. Hij vond het zo erg dat hij ver van huis was, dat hij niet naar school wilde. Op een dag las zijn moeder hem 2 Timoteüs 1:7 voor: 'Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid.'

Ze zei: 'Ik vertelde Alex hoe vaak ik door middel van dit vers geholpen was als ik bang was.' Door haar liefde en het bespreken van haar ervaring met deze tekst, hielp ze Alex bij het overwinnen van zijn angst. Maar wat nog belangrijker was, ze stelde hem in staat om een ervaring met de Schriften te hebben waardoor hij de kracht van de Schriften in zijn leven ging begrijpen.

Nephi heeft gezegd: 'Want mijn ziel verheugt zich in de Schriften, en ik denk er over na en ik schrijf ze op tot nut en lering mijner kinderen' (2 Nephi 4:15).

Hoe kunnen we onze kinderen ertoe brengen uit de Schriften te

leren, zodat de woorden van de profeten hun leven kunnen beïnvloeden? Er is ons aangeraden om de Schriften als gezin te bestuderen. Als het lezen en het bespreken van de Schriften een traditie in ons gezin wordt, zullen onze kinderen meer geneigd zijn om het een gewoonte in hun leven te maken.

Toen onze kinderen jong waren, vonden we het belangrijk om deze traditie in ons gezin te vestigen. We besloten om het Boek van Mormon te lezen, en het aan het eind van het schooljaar uitgelezen te hebben. Iedere ochtend lezen we voor het ontbijt een hoofdstuk, en we bereikten ons doel. Hoewel ik niets wil afdoen van het goede dat uit deze ervaring voortkwam, kwamen we aan het eind tot de conclusie dat onze concentratie meer op het bereiken van het doel was gevestigd dan op het leerproces. Tijdens de drukte op de vroege ochtend aan de ontbijt tafel hadden we weinig tijd om ideeën uit te wisselen of over de betekenis van Gods woorden in ons leven na te denken. Toen de Heiland tot de Nephieten predikte, zei hij: 'Gaat daarom naar uw woonplaatsen, en overdenkt wat Ik u heb gezegd, en bidt de Vader in Mijn naam, dat gij het moogt begrijpen, en bereidt uw gemoed voor op de dag van morgen, en Ik kom wederom tot u' (3 Nephi 17:3).

De Heiland heeft ons een manier gegeven om de Schriften te bestuderen. We horen het woord, we overwegen de betekenis, we vragen onze hemelse Vader om begrip, en dan zal ons verstand en ons hart zijn voorbereid om de beloofde zegeningen te ontvangen. Overwegen is meer dan lezen; het betekent op zoek gaan naar de betekenis, waardoor we moeilijke beslissingen en keuzen in ons leven onder ogen kunnen zien. Daardoor kunnen de woorden vanuit ons verstand naar ons hart verplaatst worden. De Geest getuigt in ons hart, als we met een gebed in ons hart de verborgenheden van onze hemelse Vader proberen te ontdekken. Als we dat getuigenis en die kennis hebben ontvangen, zullen we op

een christelijkere manier denken, leven en met elkaar omgaan.

Onze kinderen kijken naar ons en naar ons voorbeeld. Als wij voortdurend de Schriften naleven, voorzien we hen van een kompas om in een wereld van tegengestelde normen de waarheid te kunnen onderscheiden. Met de Schriften als uitgangspunt, kunnen we hen bijstaan om hun ervaringen en de gevolgen van hun keuzen te verwerken. Daardoor kunnen we ervoor zorgen dat ze het eeuwig perspectief altijd voor ogen houden, zodat ze nooit zullen vergeten wie ze zijn, en waarheen ze op weg zijn.

De profeet Joseph Smith was op zijn taak voorbereid door toegewijde en wijze ouders die van de Heer hielden. Zij lazen uit de Schriften en onderwezen hun kinderen. En toen de jonge Joseph in de war was, en leiding nodig had, wendde hij zich als vanzelfsprekend tot de Schriften. Hij zei: 'Op twaalfjarige leeftijd werden mijn gedachten volledig beheerst door de belangrijke zorg voor het welzijn van mijn onsterfelijke ziel, waardoor ik de Schriften ging bestuderen, omdat ik geloofde dat ze het woord van God bevatten' (*The Personal Writings of Joseph Smith*, samengesteld door Dean C. Jesse [1984], blz. 4-5).

President Hinckley heeft ouders de volgende raad gegeven: 'Lees uw

kinderen voor. Lees het verhaal van de Zoon van God. Lees hun uit het Nieuwe Testament voor. Lees hun uit het Boek van Mormon voor. Het kost tijd, en u hebt het erg druk, maar het zal een grote zegen in uw en hun leven zijn. Ze zullen in hun hart grote liefde voor de Heiland van deze wereld ontwikkelen. Hij is de enige die op aarde volmaakt was. Hij zal in hun ogen tot leven komen, en bij hun ontwikkeling tot volwassenheid zal zijn grote zoenoffer een nieuwe en krachtigere betekenis in hun leven krijgen' (geciteerd in *Church News*, 6 december 1997, blz. 2). Broeders en zusters, die geweldige belofte van onze profeet is ook op ons van toepassing als wij onze kinderen uit de Schriften voorlezen.

Er bestaat geen grotere vreugde dan de kennis dat onze kinderen de Heer liefhebben, geen grotere vrede als wij zijn liefde voelen en de betekenis van zijn zoenoffer begrijpen. De geest die ontstaat als wij persoonlijke gevoelens en ervaringen met elkaar bespreken, zal ons als gezin verbinden. Johannes heeft het duidelijk uitgelegd: 'Groter blijdschap ken ik niet, dan dat ik hoor, dat mijn kinderen in de waarheid wandelen' (3 Johannes 1:4).

Het is mijn getuigenis dat dit onze zegeningen zullen zijn als we de raad van onze profeet opvolgen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een discipel, een vriend

Bisschop Richard C. Edgley

Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

Waar het om gaat is niet hoe anderen ons kenschetsen, maar hoe de Heiland ons kenschetst.

Enkele jaren geleden werkte ik in de zakenwereld en op een dag kwam onze personeelschef, een toegewijd katholiek, met zijn secretaresse, Darlene, mijn kantoor binnen. Ik zag direct dat het bij Darlene niet van harte ging, dat ze liever ergens anders was. De personeelschef begroette me met de woorden: 'Vertel jij Darlene eens dat mormonen christenen zijn. Ik probeer het haar al meer dan een half uur duidelijk te maken, maar ik kan haar er niet van overtuigen. Ze moet het van jou horen.'

Mijn eerste zorg was: heb ik in mijn leven iets gedaan waardoor Darlene aan mijn geloof in – en trouw aan de Heiland twijfelt? Maar al snel ontdekte ik dat haar twijfels niet mij persoonlijk betroffen.

Ik bood hen een stoel aan en vroeg Darlene waarom ze meende dat wij geen christenen waren. Zij antwoordde dat haar predikant haar dat verteld had. Ik vroeg of ze de officiële naam van de kerk kende. Nee, ze kende de kerk alleen als de mormoonse kerk. Ik legde uit dat zij De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heet en vroeg of dat geen merkwaardige naam was voor een niet-christelijke kerk. Toen vroeg ik mijn katholieke vriend of hij het een en ander over ons en ons geloof met betrekking tot Christus en zijn leringen wilde uitleggen aan de hand van onze urenlange gesprekken in vliegtuigen en hotels, tijdens maaltijden en andere persoonlijke contacten. Hij legde het misschien wel met meer geloofwaardigheid uit dan ikzelf had kunnen doen.

Darlene antwoordde dat haar predikant haar had verteld dat wij niet in de Bijbel geloven en die hadden vervangen door het Boek van Mormon. Ik citeerde het achtste geloofsartikel: 'Wij geloven dat de Bijbel het woord van God is, voorzover de vertaling juist is; wij geloven ook dat het Boek van Mormon het woord van God is.'

Vervolgens legde ik uit dat het Boek van Mormon extra Schriftuur is die de Bijbel aanvult en ons nog een getuigenis van Christus verschaft. Veel zeer heilige en belangrijke leringen van Christus worden erin uiteengezet en

verhelderd. Haar antwoord was: 'Mijn dominee zegt dat het Boek van Mormon geen leringen van Christus kan bevatten, omdat er na de dood van de apostelen geen openbaring meer zou zijn; dus geen Schriftuur meer na de Bijbel.' Ik vroeg haar: 'Vraag je je niet af, nu we in een tijd van allerlei snelle veranderingen in een woelige, verwarde wereld leven, waarom een liefhebbende Vader zou ophouden met zijn kinderen te communiceren? Kinderen van wie Hij zo veel hield dat Hij zijn eniggeboren Zoon voor hen offerde?' Het gesprek ging nog zo'n vijftien à twintig minuten door, waarin ik onze letterlijke interpretatie van de verzoening en de opstanding en andere belangrijke leringen van de Heiland probeerde uit te leggen. Ik gaf ten slotte zo krachtig mogelijk getuigenis van een liefhebbende Vader en een gewillige Zoon.

Aan het eind van het gesprek was haar reactie nog steeds hetzelfde: 'Mijn dominee heeft het gezegd en zo is het.' Daar bleef het bij. Ik was teleurgesteld en het hele misverstand zat me niet erg lekker.

Het is interessant dat gebrek aan begrip bij enkelen onbewust of expres velen kan misleiden. Iemands hart en geweten beoordelen moeten wij maar liever aan de rechtvaardige Rechter overlaten. De uiteindelijke beslissing wie een ware discipel van Christus is, zal zeker aan de Heiland worden overgelaten, want Hij zei: 'Ik ben de goede herder en Ik ken de mijne (...)' (Johannes 10:14).

Nadat hij met enkele fundamentele leerstellingen van de kerk had kennis gemaakt, belde dominee Charles Taylor, een vriend van me, op om mij te vertellen welke geweldige nieuwe inzichten in het evangelie hij had ontvangen. Opgetogen verklaarde hij: 'Als je de tijd neemt om de leringen en leerstellingen van de mormoonse kerk te bestuderen, wordt het duidelijk dat mormonen werkelijk christenen zijn. In feite heb ik nooit mensen ontmoet die zich meer als christenen gedragen dan de mormonen die ik onlangs heb leren kennen.'

Ik antwoordde dat ik graag meer zou horen over zijn gevoelens en inzichten nadat hij de kans had gehad om het Boek van Mormon te lezen en het getuigenis van dit Boek en de leringen van de Heiland had kunnen ervaren. Zijn antwoord: 'Ik ben het Boek van Mormon al aan het lezen en het is geweldig. Het heeft mijn begrip van Christus en zijn zending vergroot. Ik voel een geweldige geest als ik erin lees.'

Mijn vriend nam de tijd voor een grondig onderzoek voordat hij zich een oordeel vormde. Hij probeerde niet anderen op grond van gebrek aan begrip of op grond van misvattingen te beïnvloeden. Dat vond ik een verantwoordelijke houding – begrip zoeken alvorens te oordelen en zeker alvorens een ander van zijn eigen misvattingen te overtuigen.

Tegen Darlene zou ik nogmaals willen zeggen dat Jezus Christus centraal staat in iedere leerstelling, iedere verordening en ieder beginsel van de kerk – precies zoals de naam

van de kerk aangeeft. Het Boek van Mormon getuigt van Jezus Christus; het benadrukt en verheldert zijn leringen. Een profet uit het Boek van Mormon, Nephi, verklaarde aan de wereld: 'En wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren van Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën, opdat onze kinderen mogen weten uit welke Bron zij vergeving hunner zonden mogen verwachten' (2 Nephi 25:26).

Nephi zei verder: '(. . .) [er] is [. . .] geen andere naam onder de hemel gegeven, waardoor een mens zalig kan worden, dan deze Jezus Christus van Wie ik heb gesproken' (2 Nephi 25:20).

Door de jaren heen heb ik soms over deze ervaring met Darlene en de vervelende afloop ervan nagedacht. Niettemin ben ik tot de conclusie gekomen dat ik mij niet moet laten verontrusten door standpunten die gebaseerd zijn op

misvattingen en misleidend onderrecht, behalve dat ik moet proberen zulke misvattingen op te helderen. Waar het om gaat is niet hoe anderen ons kenschetsen, maar hoe de Heiland ons kenschetst. Dus de vraag is: hoe ziet Hij persoonlijk een ieder van ons?

Als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen moeten wij daarom onze aandacht richten op onze relatie met onze hemelse Vader en Jezus Christus.

In de laatste ogenblikken van het rechtschapen en voorbeeldige leven van mijn vader, uitte hij, met alle kracht die hij nog kon verzamelen, met nauwelijks hoorbare stem de woorden: 'Ik hoop alleen maar dat de Heiland mij waardig zal achten om mij zijn vriend te noemen.' O, door de Heiland vriend genoemd te worden! Zoals mijn vader daar naar smachtte, zo vraag ik mij ook af: zou Christus mij tot zijn schapen rekenen? Zou Hij zien dat ik probeer

zijn leringen en zijn goddelijke beginselen werkelijk na te leven? Zou Hij mij een discipel noemen? Zou Hij mij een vriend noemen? Daar gaat het om.

De Heiland gaf de maatstaf voor zijn vriendschap in Johannes 15, waarin Hij zegt: 'Gij zijt mijn vrienden, indien gij doet, wat Ik u gebied' (Johannes 15:14). Voorts gaf Hij de proef op de som toen Hij zei: 'Aan hun vruchten zult gij hen kennen (. . .)' (Matteüs 7:16; zie ook vers 17-18, 20). Zo zullen wij geoordeeld worden, naar onze vruchten, goed of slecht. Bij het laatste oordeel, als onze vruchten daarvoor borg staan, zullen wij uitgenodigd worden om aan de rechterhand van God te zitten. Ik denk dat zijn vrienden daar zullen zijn.

Dus als we, in onze zwakheid en met vallen en opstaan, oprecht proberen zoals Christus te leven, is het van weinig belang hoe anderen ons willen karakteriseren. Wij zijn verantwoordelijk voor ons christelijk gedrag. Anderen mogen over ons

zeggen wat ze willen; de ware en rechtvaardige Rechter zal ons oordelen zoals wij zijn. Wat voor discipelen we zijn, moeten wij bepalen, niet iemand anders.

Toen wij gedoopt werden namen wij ieder vrijwillig de naam van Christus op ons. Dat wij zijn naam op ons hebben genomen, houdt in dat wij een *verbond* hebben gesloten om zijn leringen te volgen. Iedere keer als wij van het avondmaal nemen, hebben wij de kans om onze verbonden te hernieuwen en ons dagelijks leven te evalueren.

Wij kunnen onszelf allemaal de standaardvragen stellen: bidden wij dagelijks, persoonlijk en als gezin? Lezen wij de Schriften? Houden we gezinsavond en betalen we tiende? We kunnen nog veel meer opnoemen, maar de echte vraag is: worden wij een discipel? Worden we een vriend?

Alma stelde de vraag: '(. . .) Zijt gij geestelijk uit God geboren? Hebt gij Zijn beeld in uw gelaat ontvangen? Hebt gij deze grote verandering

in uw hart ondervonden?' (Alma 5:14). Waar het allemaal om draait is de verandering van ons hart – een verandering die tot wijziging van onze leefwijze leidt.

De daaropvolgende vragen van Alma werden geleidelijk steeds specifiek. Hij vroeg:

- 'Hebt gij zo gewandeld dat gij uzelf vlekkeloos hieldt voor God?'
- '(. . .) indien gij nu werd geroepen om te sterven, dat gij nederig genoeg zijt geweest?' (. . .)
- 'Hebt gij u geheel van uw hoogmoed ontdaan?' (Alma 5:27-28.)

Tegenwoordig zouden we daaraan kunnen toevoegen:

- Houden wij evenveel van onze broeders als van onszelf?
- Zijn we volkomen eerlijk in onze zakentransacties en in andere relaties?
- Stellen wij ons gezin op de eerste plaats, vóór onze eigen belangen?
- Hebben wij heden iets goeds in de wereld gedaan?
- Volgen wij de aansporingen en leringen van de profeet?

Ja, de vraag is: is onze uiterlijke toewijding de weerspiegeling van een christelijk leven? Het is niet genoeg om van Christus te spreken, Christus te prediken, of zelfs van Christus te profeteren (zie 2 Nephi 25:26).

Wij moeten in Christus leven, want op grond van ons persoonlijk dagelijks leven zal de Heiland bepalen of wij één van zijn ware discipelen zijn, zijn vriend.

Voor de Darlenes van deze wereld hoop ik dat onze vruchten de term *christelijk* verdienen. En voor ons als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hoop ik dat onze daden, ons hart en ons gelaat de leringen van de Heiland uitstralen en onze dankbaarheid voor zijn grote offer voor ons allen demonstreren.

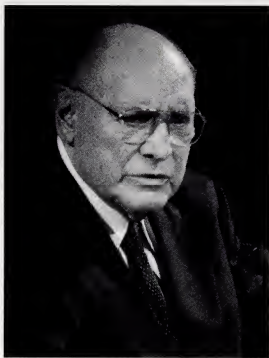
Tot hen die zich afvragen hoe Christus in onze theologie en ons persoonlijk leven past, getuigen wij dat Christus de Verlosser van de wereld is. Hij is onze Heer, ons Licht en onze Heiland. Hij werd van omhoog geordend om beneden alles neder te dalen, om boven alles te lijden! Hij is de kern van alles wat wij leren en doen. Als kerk bestaan wij uit individuele christenen die de Heiland willen bewijzen dat wij zijn discipelen zijn. Het is geen kwestie van de kerk als instituut, het is een kwestie van persoon.

Het is mijn getuigenis dat Hij heeft geleefd, dat Hij is gestorven en dat Hij leeft. Hij heeft onze zonden verzoend. Het is mijn gebed dat wij allen zo zullen leven en onze toewijding zodanig betonen dat wij door lid en niet-lid duidelijk herkenbaar zullen zijn als ware discipelen van de levende Christus. Maar belangrijker nog: ik bid dat wij zo mogen worden herkend door de ware, rechtvaardige Rechter van ons allen, de Heer Jezus Christus. Welke grotere beloning zou wie ook van ons kunnen ontvangen dan door Hem als ware, getrouwe diensknacht te worden erkend – een discipel, een vriend. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De tijd om ons voor te bereiden

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De dagen van onze proeftijd zijn bepaald, maar niemand weet het aantal dagen. Iedere dag van voorbereiding is van onschatbare waarde.

Geliefde broeders en zusters, ik ben dankbaar dat ik samen met u deze algemene conferentie van de kerk kan bijwonen. Ik bid om de leiding van de Heilige Geest. Ik wil met u graag het belang van het sterfelijk leven als voorbereidingsperiode bespreken. Amulek heeft gezegd: 'Dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten; ja, ziet, de tijd van dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen.'¹

Als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hebben wij een bijzonder begrip van de eeuwige aard van onze ziel. We weten dat we een voorsterfelijk leven hadden. We hebben het grote plan van gelukzaligheid van onze hemelse Vader

aanvaard, en kozen ervoor om onze Heer en Heiland Jezus Christus te volgen. De beginselen waar wij voor kozen en waarvoor wij gestreden hebben, zijn: (1) keuzevrijheid, de vrijheid om tussen goed en kwaad te kiezen; (2) vooruitgang, de mogelijkheid om te leren en eenmaal als onze hemelse Vader te worden; en (3) geloof, geloof in het plan van onze Vader en in de verzoening van Jezus Christus waardoor wij in de tegenwoordigheid van God kunnen terugkeren. Daarom mochten wij naar deze aarde komen. Over ons aardse leven heeft de Meester gezegd: 'Wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebieden.'²

We begrijpen dat we een nasterfelijk bestaan van onbepaalde duur zullen ontvangen, en dat wij door onze gedachten en daden in dit sterfelijk leven beslissen wat voor soort leven we hierna zullen leiden. De sterfelijkheid is uiterst kort, maar immens belangrijk.

We leren uit de Schriften dat 'de weg des Heren één eeuwige cirkelgang [is],³ en dat God 'alle dingen weet, en (. . .) van eeuwigheid tot eeuwigheid is.'⁴ Ook wij zijn eeuwige wezens. Ons leven op aarde is een uiterst belangrijk onderdeel in het plan van gelukzaligheid van onze liefdevolle Vader in de hemel voor zijn kinderen. '[Wij] zijn, opdat [wij] vreugde mogen hebben.'⁵ De profet Joseph Smith heeft gezegd:

'Vreugde is het doel en oogmerk van ons bestaan (. . .) als wij het pad volgen (. . .) van deugd, oprechtheid, getrouwheid, heiligheid en het onderhouden van Gods geboden.⁶

Dit moment is een onderdeel van onze eeuwige vooruitgang, om met ons gezin in de tegenwoordigheid van onze Vader in de hemel terug te keren. President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'We zijn hier op aarde met een geweldig erfgoed, een goddelijke gave. Wat zou deze wereld anders zijn als iedereen zou beseffen dat al onze handelingen eeuwige gevolgen hebben. Hoe meer bevredigend zou ons leven zijn als we (. . .) erkennen dat we er dagelijks aan werken om de eeuwigheid te bereiken.'⁷

Aan de hand van dat begrip kunnen we in ons dagelijks leven verstandige beslissingen nemen. Als we het leven vanuit een eeuwig perspectief bekijken, kunnen we onze beperkte aardse energie op de belangrijke zaken concentreren. We kunnen vermijden dat we ons leven verdoen met het verzamelen van 'schatten op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maakt.'⁸ We kunnen schatten in de hemel verzamelen, en ervoor zorgen dat we ons geestelijk eerstgeboorterecht niet verspelen.

Dit is de dag van onze sterfelijke proeftijd. We kunnen onze eeuwige

reis vergelijken met een race van drie ronden. We hebben de eerste ronde met succes afgelegd en hebben veel vooruitgang gemaakt. We zijn nu aan de tweede ronde begonnen. Kunt u zich een hardloper voorstellen die langs de kant van de baan bloemen gaat plukken, of achter een konijn aangaat? Maar dat doen we wel als we onze tijd aan wereldse zaken besteden waardoor we niet dichterbij de derde ronde komen, het eeuwige leven, de grootste van alle gaven Gods.⁹

Tijdens zijn bediening in zowel de oude als de nieuwe wereld heeft de Heiland gezegd: 'Gij dan zult volmaakt zijn.'¹⁰ Het Griekse woord dat aan *volmaakt* ten grondslag ligt, betekent 'tot zijn einde gebracht, voleindigd of voltooid'. Onze hemelse Vader wil dat wij deze aardse proeftijd gebruiken om onszelf volledig te ontwikkelen, om onze talenten en vaardigheden uit te buiten. Als we dat doen, zullen we de vreugde ervaren als volledige en vervulmaakte zoons en dochters van God voor de Vader te staan, gepolijst door gehoorzaamheid, en waardig om het erfgoed in ontvangst te nemen dat Hij aan de getrouwen heeft beloofd.

De Heiland heeft het voorbeeld gegeven en ons geboden de werken te doen die Hij gedaan heeft.¹¹ Ik ben altijd onder de indruk van de laatste aanmoediging van Moroni

die hij aan het eind van zijn leven gaf: 'Komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt, en onthoudt u van alle goddeloosheid.'¹²

Alma legde aan zijn volgelingen uit dat we na de doop bereid moeten zijn om anderen te dienen, 'elkanders lasten te dragen, (. . .) met de treurende te treuren (. . .) hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben, en (. . .) om te allen tijde als getuige van God te staan.'¹³ We kunnen ons heil niet zelf bereiken. We kunnen niet in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader terugkeren als we onze broeders en zusters niet helpen. Als we begrijpen dat we allemaal letterlijk broers en zussen in het gezin van God zijn, moeten we ons ook verplicht voelen om voor elkaars welzijn te zorgen, en om door woord en daad onze liefde te tonen. Onze omgang met de andere kinderen van onze hemelse Vader moet zijn motivatie vinden in naastenliefde, 'de reine liefde van Christus'.¹⁴

Als we vooruitgang maken en meer op onze Heiland gaan lijken, kunnen we iedereen sterken met wie we omgaan, met inbegrip van onze familie en vrienden. De Heer heeft ons in gemeenten van heiligen geplaatst, waar we de evangeliebeginselen in ons dagelijks leven kunnen toepassen. Deze groepen zijn tegelijkertijd school, testfaciliteit en laboratorium, waarin wij de evangeliebeginselen in praktijk kunnen brengen.

In zijn brief aan de gemeente in Korinte bepleitte Paulus eenheid onder de heiligen. Ze moesten elkaar dienen, 'opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar de leden gelijkelijk voor elkander zouden zorgen. Als één lid lijdt, lijden alle leden mede, als één lid eer ontvangt, delen alle leden in de vreugde.'¹⁵ Wij zijn zo sterk als ieder individueel lid van het lichaam [de kerk] van Christus. We moeten alles doen wat in ons vermogen ligt, om alle leden hun goddelijke doel te laten bereiken, als 'erfgenamen van God, en medeerfgenamen van Christus'.¹⁶

Het zeameeuwmonument op Temple Square is een populair trefpunt voor conferentiebezoekers.

Bij onze steun aan anderen, moeten we de raad van president Hinckley indachtig zijn om de vriendschappelijke hand uit te steken, en onze liefde te tonen aan de honderdduizenden leden die zich jaarlijks laten dopen. Het geweldigste instrument dat de Heer beschikbaar heeft om bekeerlingen een warm welkom te verschaffen en 'hen op het recht pad te houden,'¹⁷ is de liefde die wij uitstralen als wij de tijd nemen om onszelf aan nieuwe leden voor te stellen, hun naam te onthouden, naar hen te luisteren en iets over hen te weten te komen.

Lid worden van een nieuwe kerk en een nieuw leven beginnen, is nooit gemakkelijk en vaak beangstigend.

Wij moeten allemaal de vriend zijn die ieder nieuw lid nodig heeft om actief en getrouw in de kerk te blijven. Als er vriendschap ontstaat, zijn bekeerlingen 'geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods.'¹⁸ Als mensen gedoopt worden, worden 'hun namen [. . .] ingeschreven' en in de ledenadministratie van de kerk opgenomen, 'opdat zij bekend zouden zijn, en door het goede woord van God worden gevoed.'¹⁹

Doelend op de wonderbaarlijke verandering die zich in het leven van de nieuwe leden voordoet als zij op de juiste manier door het goede woord van God gevoed worden, heeft ouderling John A. Widtsoe gezegd: 'Eenvoudige, gewone mensen die het evangelie aanvaardden van de lippen van een nederige zendeling, worden door deze verlichtende waarheden van het evangelie zodanig veranderd, dat zij niet langer dezelfde mensen zijn.'²⁰

De vooruitgang op onze levensreis kan worden gestagneerd door fouten onzerzijds, waardoor we van onze koers afraffen. Als we in onze fouten volhardden, raken we steeds verder van ons doel af.

We kunnen ons leven met de reis van een ruimtevaartuig vergelijken. Als de motor is opgestart, wordt de

vlucht nauwkeurig in de gaten gehouden. Iedere afwijking van de koers wordt onmiddellijk aangepast. Iedere fractie van een afwijking kan het schip kilometers bij zijn doel vandaan brengen. Hoe langer de correctie wordt uitgesteld, hoe groter de aanpassing moet zijn. Kunt u zich voorstellen hoever we uit koers kunnen raken als we geen correcties aanbrengen?

De Heer heeft ons voorzien van profeten, de Schriften, ouders, en andere wijze leiders om ons op koers te leren blijven. Zij kunnen ons helpen bij het controleren van onze vooruitgang, en het aanbrengen van de noodzakelijke correcties, net zoals de koers van een satelliet in de gaten wordt gehouden en zonodig wordt aangepast. Onze koers op aarde is zo belangrijk. De koers wordt bepaald door de beslissingen die wij dagelijks nemen. We kunnen onze gedachten en daden niet scheiden van hun invloed op de toekomst.

We kunnen onszelf de vraag stellen of we door onze levenswijze wel recht hebben op de zegeningen van de Vader. De dagen van onze

proeftijd zijn bepaald, maar niemand weet het aantal dagen. Iedere dag van voorbereiding is van onschatbare waarde.

Ik heb de vaardige handen van indianenvrouwen in het zuidwesten van de Verenigde Staten aan het werk gezien, die ingewikkelde patronen in hun prachtige kleden weven. Zij selecteren en bereiden iedere draad zorgvuldig, en zorgen ervoor dat zij precies op de juiste plaats terechtkomen. Ze weven de verschillende kleuren kunstzinnig in de stof zodat er een kleed ontstaat dat met hun ontwerp overeenkomt.

Op dezelfde manier weven wij in ons leven het patroon dat wij uiteindelijk als eindproduct willen presenteren. Wij weven in ons sterfelijk leven dagelijks, door bepaalde handelingen te verrichten en bij te dragen tot het ingewikkelde, prachtige patroon, volgens het plan van de Meester. Als we verkeerde beslissingen nemen, moeten we met een weeffout in de stof van onze ziel genoeg nemen, of door middel van bekering dat gedeelte uit onze ziel weghalen en vervangen

door de juiste draden, zoals onze Maker voor ons had bedoeld.

Het tapijt van ons leven wordt nu gevormd. De Heer noemde ons leven in het voorsterfelijk bestaan onze eerste staat, en beloofde ons: 'En aan die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven; en zij die hun eerste staat niet behouden, zullen geen heerlijkheid ontvangen in hetzelfde koninkrijk met hen die wel hun eerste staat behouden; en op het hoofd van die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd worden.'²¹

Uitstel en besluiteloosheid kunnen onze voorbereidingen op het nasterfelijk leven vertragen. Ouderling Joseph Fielding Smith heeft gezegd: 'Uitstel met betrekking tot de evangeliebeginselen is de dief van het eeuwige leven – namelijk het leven in de tegenwoordigheid van de Vader en de Zoon.'²² In het Boek van Mormon kunnen we de smeekbede van Amulek lezen: Ik verzoek u 'dat gij de dag uwer bekering niet tot het einde uitstelt; (. . .) want dezelfde geest, die uw lichaam in bezit heeft ten tijde, dat gij uit dit leven gaat, zal macht hebben om uw lichaam in die eeuwige wereld te bezitten.'²³

Er is gezegd: 'Het leven is zo'n bijzondere gave dat we het niet moeten laten verwateren. Iedere dag is niet slechts een gewone dag, maar meer een vallende waterdruppel, een gouden levensmoment dat de levensvijver verrijkt.'²⁴

Besluiteloosheid kan ons inactiveren of verlammen, en onze voorbereiding in de sterfelijkheid hinderen. We kunnen net als de inwoners van Nineve worden, van wie de Heer tegen Jona zei dat het 'mensen zijn, die het onderscheid niet kennen tussen hun rechterhand en hun linkerhand.'²⁵ De apostel Jakobus noemde iemand die 'innerlijk verdeeld (. . .) is, ongestadig op al zijn wegen.'²⁶ Een oud Zwitsers gezegde omschrijft besluiteloosheid met de volgende woorden:

*Eén been eruit,
één been erin:
't is niet buiten,
maar binnen evenmin.
Niet ja, niet nee;
niet koud of warm.
Hoe gans onvrij,
hoe bitter arm
de mens die 't zo
en 't leven doet:
Hij weet niet hoe
het verder moet.'*²⁷

We kunnen niet besluiteloos in onze relatie tot onze man of vrouw, ouders of kinderen zijn. Gaan we van onze kinderen genieten wanneer zij wat ouder zijn geworden, en wij het niet zo druk meer hebben? En hoe zit dat met goede vriendschappen die verwateren door de lange brieven die we van plan zijn om te schrijven, maar die we nooit afmaken en versturen? Gaan we geregeld naar de tempel? Denk eens aan de boeken die we willen lezen, aan de opwallingen om goede werken te verrichten, en de goede doelen die we willen steunen. Stoppen we

altijd onze koffer vol met goede voornemens, en gaan we nooit op pad? Stellen we altijd uit wat we moeten doen? Laten we de beslissing nemen om vandaag te leven – niet morgen, maar vandaag – op dit uur, zolang we nog tijd hebben.

We weten dat de dood een noodzakelijke overgang is. Vroeg of laat zal dat ieders lot zijn. Ons sterfelijk lichaam gaat terug in de aarde, en onze geest gaat terug naar de geestenwereld. Door middel van het zoenoffer van de Heiland, zullen we allemaal opstaan. Wij zullen allemaal voor de rechterstoel van de grote Jehova gebracht worden, en aan de hand van ons sterfelijk leven geoordeeld worden.

Als we alle beslissingen in ons leven met de opstanding en het oordeel in gedachten nemen, zullen we onze proeftijd nuttig gebruik hebben, en zullen we in dit leven gemoedsrust vinden, en in het nabestaan eeuwig leven.

Ik getuig dat deze leerstellingen waar zijn. U kunt de waarheid van

het evangelie door de influisteringen van de Geest te weten komen. De Heer heeft gezegd: 'Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek.'²⁸

De Heiland leeft en heeft ons allemaal lief. Dat weet ik met heel mijn hart. Wij zijn kinderen van onze liefdevolle Vader in de hemel, die de profeet Joseph Smith heeft geroepen om het volledige evangelie te herstellen. Onze Vader in de hemel heeft ons ook met een hedendaagse profeet gezegend om ons terug bij Hem te brengen. President Gordon B. Hinckley is nu die profeet. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

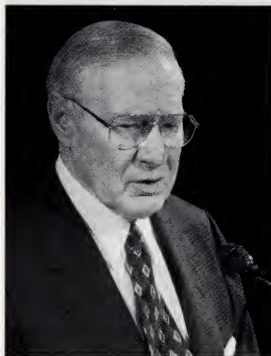
- 1 Alma 34:32.
2. Abraham 3:25.
3. 1 Nephi 10:19.
4. Moroni 7:22.
5. 2 Nephi 2:25.
6. De Ster, juli 1996, blz. 56; *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 230–231.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, blz. 174.
8. Matteüs 6:19.
9. Zie LV 14:7.
10. Matteüs 5:48; 3 Nephi 12:48.
11. Zie Johannes 14:12.
12. Moroni 10:32.
13. Mosiah 18:8–9.
14. Moroni 7:47.
15. Zie 1 Korintiërs 12:25–26; zie ook de verzen 12–27.
16. Romeinen 8:17.
17. Moroni 6:4.
18. Efeziërs 2:19.
19. Moroni 6:4.
20. 'Symbolism in Irrigation', Improvement Era, juni 1952, blz. 423.
21. Abraham 3:26.
22. *The Way to Perfection*, 10de editie (1953), blz. 423.
23. Alma 34:33–34.
24. Thomas J. Parnley, geciteerd in R. Scott Lloyd, 'Alumni 95, Returned to High School', *Church News*, 12 juni 1993, blz. 13.
25. Jona 4:11.
26. Jakobus 1:8.
27. De Ster, juli 1990, blz. 22.
28. Johannes 7:17; zie ook de verzen 14–16.

'Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart'

President James E. Faust

Tweede roodgever in het Eerste Presidium

Verordeningen en verbonden (. . .) zijn de middelen waarin de Heer voorzient om ons naar het eeuwige leven te leiden.

Broeders, zusters en vrienden, Nederig sta ik op dit spreekgestoelte dat al meer dan honderd jaar geheiligd is door het woord van God, uitgesproken in talloze boodschappen die de ziel van wie ernaar luisterden, geestelijk gevuld heeft. Overeenkomstig dat erfgoed bid ik dat ons hart open mag staan voor alles wat in deze conferentie gezegd zal worden.

Vandaag wil ik spreken over de zegeningen die ons toevloeien door de verbonden met de Heer. Ter inleiding begin ik met het verbond dat de Heer met het huis van Israël gesloten heeft.

Maar dit is het verbond, dat Ik met het huis van Israël sluiten zal na deze dagen, luidt het woord des Heren: Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart

schrijven, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.²¹

Dat verbond is universeel voor wie, van welk ras ook, 'in Christus gedoopt [zijn]'.²² Zoals Paulus zei: 'Indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen.'²³

Verbonden zijn niet alleen maar uiterlijke rituelen; het zijn wezenlijke en doeltreffende middelen tot verandering. 'Herboren worden geschiedt door de Geest Gods door middel van verordeningen.'²⁴ Wij moeten de verlossende verbonden die we met de Heer sluiten altijd in ere houden en naleven. Als we dat doen, belooft Hij ons dat wij 'openbaring op openbaring [zullen] ontvangen, en kennis op kennis, opdat gij de verborgenheden en vreedzame dingen – die vreugde en het eeuwige leven brengen – moogt weten.'²⁵

Veel verbonden zijn onontbeerlijk voor ons geluk hier en in het hiernamaals. Een van de belangrijkste is het huwelijksverbond dat man en vrouw aangaan. Uit dat verbond vloeit de grootste vreugde voort.

Het doopverbond met de bijbehorende verordening van de bevestiging opent de poort naar het eeuwige leven.

De eed en het verbond van het priesterschap omvatten de belofte dat ouderlingen van de kerk die dat waardig zijn, 'alles, wat Mijn Vader heeft, aan [hen zal] worden gegeven.'²⁶

De tempelverbonden zijn de grondslag voor de grootste zegeningen die de Heer voor ons heeft.

Wij hebben het grote voorrecht van het avondmaal, de maaltijd des Heren, te mogen nemen. Hernieuwing van ons doopverbond bij het nemen van het avondmaal beschermt ons tegen 'allerlei kwaad'. Nemen wij als goed lid van het gewijde brood en water ter gedachtenis aan het offer van de Heiland, dan betuigen we voor God, de Vader, dat we gewillig zijn de naam van zijn Zoon op ons te nemen, Hem altijd

indachtig te zijn en de geboden die Hij ons heeft gegeven, te bewaren. Als we dat doen, zullen we zijn Geest altijd met ons hebben.⁷ Als we regelmatig van het avondmaal nemen en trouw zijn aan die verbonden zal de wet in ons binnenste en in ons hart geschreven zijn. Ik wil dat toelichten met een verhaal uit *Church News*:

'Een groep godsdienstleerkrachten volgde een zomercursus over het

leven van de Heiland, in het bijzonder over de gelijkenissen.

'Toen het moment van het eind-examen aanbrak (. . .) vonden de studenten een briefje in het leslokaal dat het examen in een ander gebouw aan de andere kant van het universiteitsterrein zou worden afgenomen. Bovendien begon het examen al bijna en zou het maar twee uur duren.

'De studenten haastten zich naar de overzijde van het terrein. Onderweg passeerden ze een meisje dat huilde omdat haar nieuwe fiets een lekke band had. Een wankele grijsaard, die op weg was naar de bibliotheek met een veel te grote stapel boeken, liet er een paar glippen. Op een bankje bij het gemeenschapsgebouw zat een morsig geklede, ongeschoren man [die duidelijk hulp nodig had].

'Toen ze het andere lokaal binnenhielden, was daar de hoogleraar die aankondigde dat ze allemaal gezakt waren.

'De enige wezenlijke test of zij het leven van de Heiland en zijn leringen begrepen, zei hij, was hoe zij mensen in nood behandelden.

'Door hun wekenlange studie onder leiding van een bekwaam hoogleraar hadden ze veel opgestoken van Christus' leringen en daden.⁸ In hun haast om aan de formaliteiten van de cursus te voldoen, hadden ze echter niet in de gaten dat ze aandacht hadden moeten besteden aan de drie voorvallen die in scène waren gezet. Ze hadden geleerd naar de letter, niet naar de Geest te handelen. Het feit dat ze het meisje en de twee mannen genegeerd hadden, bewees dat de diepere boodschap van de cursus niet tot ze was doorgedrongen.

Af en toe moeten we ons binnenste onderzoeken en ontdekken wat we werkelijk zijn. Hoe graag we ook zouden willen, kunnen we onze werkelijke aard niet verbergen. Die straalt van ons af. Pogingen om anderen te misleiden, misleiden alleen onszelf. We lijken vaak op de keizer in het sprookje die dacht dat hij schitterend gekleed was, maar in feite niets aan had.

Ik heb ik mijn leven de getrouwheid van kerkleden zien groeien.

Op de bovenste rij van het podium zitten leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen. Aan het spreekgestoelte staat president James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Gemeten naar onveranderlijke normen vinden er grotere manifestaties van getrouwheid plaats dan ooit tevoren. Op een willekeurige zondag nemen er procentueel en over de hele wereld meer dan tweemaal zoveel mensen van het avondmaal van de Heer als in mijn jeugd.

Wij proberen de armen en behoeftigen onder ons hulp te bieden. We slagen daar in doordat getrouwe kerkleden de wet van vasten royaal naleven en deelnemen aan het geïnspireerde welzijnsprogramma. Er is in veel landen op vele manieren humanitaire hulp geboden ter waarde van miljoenen gulden om honger en lijden te verlichten. Die hulp is verleend naar behoefte, zonder te letten op ras, kleur of geloof.

Meer leden verheugen zich in de zegeningen die de naleving van de oude wet van de tiende met zich meebrengt. Vrijwillig geven zij de Heer een tiende van wat Hij hun gegeven heeft. Honderdduizenden getrouwe heiligen verheugen zich in het voorrecht van de tempelgang. We hebben nu 58 duizend zendelingen in het zendingsveld. Ik verheug me daarover en ik weet zeker dat het de Heer behaagt. Maar ik vraag me af of we evenredig christelijker zijn geworden. Komt onze hulp uit een rein hart?

Ik spreek over het belang van het naleven van verbonden, omdat ze ons beschermen in een wereld die afdaalt van beproefde waarden die vreugde en geluk brengen. In de toekomst kan dat verlies aan morele waarden zelfs nog toenemen. Het fatsoen in de samenleving neemt af. In de toekomst moeten onze mensen, in het bijzonder onze kinderen en kleinkinderen, er rekening mee houden dat het kwaad van Sodom en Gomorra om zich heen grijpt.

Er zijn teveel gebroken gezinnen. Het goede wordt kwaad, en het kwade wordt goed genoemd.⁹ Zijn we op onze huidige gemakkelijke weg¹⁰ de elementen offeren en toewijding vergeten die onze pioniers ons zo goed hebben voorgelhouden? Misschien is het wel zoals Wordsworth zei:

*Heden en in het verleden zijn we
tezeer deel van de wereld,
We verdoen onze energie aan verkrijgen
en verkwisten: (...)
We hebben ons hart ingevuld voor
armzalig geroef! (...)
Daarom moeten we alle vrede
ontberen.¹¹*

Misschien is het in onze tijd moeilijker om zedelijke kracht te handhaven en de aanvallen van het kwaad, heftiger dan ooit tevoren, te weerstaan. Het is een ziftingsproces. Tegenwoordig worden de moderne tegenhangers van Babylon, Sodom en Gomorra verleidelijk en uitvoerig tentoongespreid op televisie, Internet, in films, boeken, tijdschriften en op plaatsen van vermaak.

Tijdens de vorige algemene conferentie heeft president Hinckley ons gewaarschuwd ons niet tezeer te laten meesleuren in de stroom van de samenleving op gebieden als de sabbatheiliging, ontregeling van het gezin, en andere zaken. Hij heeft gezegd:

‘We zijn in deze aan gelegenheid te dicht genaderd tot de heersende stroming in de samenleving. Uiteraard zijn er goede gezinnen. Overal zijn nog goede gezinnen te vinden. Maar er zijn er teveel in mogelijkheden. Dit is een kwaad die behandeld kan worden. De behandeling is eenvoudig en heel effectief. Het is liefde.¹²

In onze samenleving zijn veel heilige waarden uitgehold in de naam van vrijheid van meningsuiting. Ook het vulgare en het obscene worden beschermd in de naam van vrijheid van meningsuiting. De heersende stroming in de samenleving is gedrag vaak tolereren, zelfs aanvaarden, waartegen Jezus, Mozes, de profet Joseph Smith en andere profeten sinds het begin van de menselijke geschiedenis hebben gewaarschuwd.

Wij moeten onze persoonlijke waarden niet laten uithollen, zelfs niet als anderen denken dat we eigenaardig zijn. We zijn altijd beschouwd als een eigenaardig volk. Maar geestelijk onberispelijk zijn is veel beter dan onpartijdig zijn. Natuurlijk willen we dat men ons als individu en als volk aardig vindt en respecteert. Maar we kunnen niet

meegaan in de heersende stroming als dat betekent dat we de rechtvaardige beginselen van de Sinaï prijsgeven, die later door de Heiland verfijnd en ons daarna door de hedendaagse profeten geleerd zijn. Het enige waarvoor we moeten vrezén is zondigen tegen God en zijn Zoon, Jezus Christus, die het hoofd is van deze kerk.

Alle vormen van kwaad worden door de vingers gezien. Ik heb het over seksuele onzedelijkheid. Ik heb het over wedden om geld, wat op veel plaatsen eufemistisch een spel wordt genoemd. De ernst van andere vormen van kwaad wordt eveneens weggewuifd. Ook ander gedrag, eens veroordeeld, wordt nu geaccepteerd – gedrag dat het gezin, het fundament van de samenleving, verwoest. In ‘Het gezin: een proclamatie aan de wereld’ hebben het Eerste Presidium en de Twaalf verklaard: ‘Wij (...) verklaren plechtig dat het huwelijk tussen man en vrouw van Godswege is geboden en dat het gezin centraal staat in het plan van de Schepper voor de eeuwige bestemming van zijn kinderen.’

De ondermijning van het ouderlijk gezag holt de meest onmisbare instelling van de samenleving uit – het gezin.

Paulus sprak over degenen die in zijn tijd toonden dat 'het werk der wet in hun [hart] geschreven [was], terwijl hun geweten [medegetuigde].'¹³ Bij leden van de kerk die zich verheugen in de zegeningen van een verbondsvolk, moet de wet van de Heer in hun hart geschreven zijn. Hoe kan dat als zoveel invloeden onze kinderen en kleinkinderen voorhouden dat het goede kwaad is, en het kwade goed? Wij hopen dat alle vaders en moeders, opa's en oma's een beter voorbeeld zullen zijn in het naleven van Gods geboden. Wij vragen echtelieden zich meer in te spannen om liefdevol en vriendelijk voor elkaar te zijn. Als beide ouders hun gezin zo goed mogelijk beschermen tegen de vele invloeden die op de loer liggen, is de kans groter dat hun kinderen gevrijwaard worden. Dagelijkse schriftstudie, dagelijks gebed, geregelde gezinsavonden en gehoorzaamheid aan het priester-schapsgezag, thuis en in de kerk, vormen een belangrijke bescherming tegen geestelijke aantasting.

Jozua was ondubbelzinnig toen hij zei: 'Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen. (...)

'En het volk zeide tot Jozua: De Here, onze God, zullen wij dienen, en naar zijn stem zullen wij horen.'¹⁴

Het staat ons vrij de raad van Heer en zijn profeten te aanvaarden of te verwerpen. Vaak hebben zij die profeten niet willen volgen kritiek op wie dat wel doen.

Sommige critici noemen degenen die hun geestelijke leiders volgen 'redeloze schapen'. Jezus heeft gezegd: 'Wanneer hij zijn eigen schapen alle naar buiten gebracht heeft, gaat hij voor ze uit en de schapen volgen hem, omdat ze zijn stem kennen.

'Maar een vreemde zullen zij voorzeker niet volgen, doch zij zullen van hem weglopen, omdat zij de stem der vreemden niet kennen.'¹⁵

Dat alles is natuurlijk niet met onze generatie begonnen. Sinds het begin zijn de invloeden en de krachten van Satan steeds in strijd geweest met God. Satan, de grote misleider, heeft gezegd: 'Ik ben ook een zoon Gods.'¹⁶ Satan zette de kinderen van Adam ertoe aan niet in de dingen van God te geloven 'en zij hadden Satan liever dan God. En van dien tijd af begonnen de mensen vleselijk, natuurlijk en duivels te worden.'¹⁷ De rechtvaardiging lijkt te zijn dat iedereen het doet. Dat het 'in' is.

Verordeningen en verbonden zijn een hulpmiddel om ons eraan te herinneren wie we zijn en wat onze verplichting aan God is. Het zijn de middelen waarin de Heer voorzien heeft om ons naar het eeuwige leven te leiden. Als wij Hem eren, zal Hij ons kracht toevoegen.

Ouderling James E. Talmage heeft bevestigd dat de oprechte gelovige 'met Gods liefde in zijn ziel zijn leven van dienstbaarheid en rechtschapenheid vervolgt zonder te vragen in

welke regel of wet elke handeling wordt voorgeschreven of verboden.'¹⁸

Laten we, in een wereld waar we met ons gezin aan alle kanten met het kwaad worden bedreigd, denken aan de raad van president Hinckley: 'Wanneer onze mensen maar konden leren om naar deze verbonden te leven, zou al het andere vanzelf in orde komen.'¹⁹

Voor getrouwe kerkleden die trouw zijn aan hun verbonden met de Meester is het niet nodig dat elke jota en tittel wordt uitgelegd. Christelijk gedrag vloeit voort uit de diepste bronnen van hart en ziel. Het wordt geleid door de Heilige Geest van de Heer, wat in de evangelieverordeningen beloofd wordt. Onze grootste hoop zou moeten zijn ons te verheugen in de heiliging door die goddelijke leiding; onze grootste angst zou moeten zijn dat we die zegeningen verspeelen. Mogen wij zo leven dat we met de psalmist kunnen zeggen: 'Doorgrand mij, o God, en ken mijn hart.'²⁰ dat het zo mag zijn, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

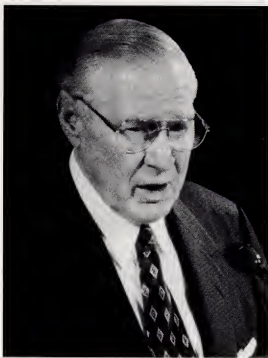
NOTEN

1. Jeremia 31:33.
2. Galaten 3:27.
3. Galaten 3:29.
4. *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz 143.
5. Leer en Verbonden 42:61.
6. Leer en Verbonden 84:38.
7. Zie Leer en Verbonden 20:77, 79.
8. 'Viewpoint: Too Hurried to Serve', *Church News*, 1 oktober 1988, blz. 16.
9. Zie Jesaja 5:20.
10. Zie Alma 37:46.
11. William Wordsworth, 'The World', *The Oxford Book of English Verse*, bezorgd door Sir Arthur Quiller-Couch (1939), blz. 626
12. Gordon B. Hinckley, *De Ster*, januari 1998, blz. 71.
13. Romeinen 2:15.
14. Jozua 24:15, 24.
15. Johannes 10:4-5, en vss. 11, 14-15, 27.
16. Mozes 5:13.
17. Mozes 5:13.
18. Algemene conferentie, april 1905.
19. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, blz. 147.
20. Psalm 139:23.

De steunverlening aan kerkfunctionarissen

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, president Hinckley heeft mij verzocht de namen van de algemene autoriteiten, de gebiedszeventigen en de leden van de algemene presidiums van de hulporganisaties ter steunverlening aan u voor te leggen.

Wij stellen u voor Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Thomas Spencer Monson als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en James Esdras Faust als tweede raadgever. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor Thomas Spencer Monson steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen en Boyd Kenneth Packer als waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, en de volgende broeders als lid van dat

Quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland en Henry B. Eyring. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de volgende broeders te steunen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig: Sheldon F. Child, Quentin L. Cook en Francisco J. Viñas. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de volgende broeders te steunen als lid van het

Tweede Quorum der Zeventig: Athos M. Amorín, E Ray Bateman, Val R. Christensen, Ronald T. Halverson, Earl M. Monson, Merrill C. Oaks, H. Bryan Richards, Ned B. Roueché, D. Lee Tobler, Gordon T. Watts, Stephen A. West, Robert J. Whetten, en Ray H. Wood. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de volgende broeders steun te verlenen als gebiedszeventigen: Henry F. Acebedo, Juan A. Alvaradejo, Modesto M. Amistad jr., Horacio P. Araya, Gustavo A. Barrios, Craig A. Bullock, Adhemar Damiani, Edgardo E. Fernando, Franz R. Gaag, Daniel L. Johnson, Wilfredo R. López, Jairo Mazzagardi, Jesús Nieves, Adrián Ochoa, Emmanuel O. Opare sr., and Willy F. Zuzunaga. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de andere algemene autoriteiten en algemene presidiums van de hulporganisaties zoals die nu in functie zijn, te steunen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Naar het zich laat aanzien is de steunverlening unaniem bevestigend geweest. Dank u, broeders en zusters, voor uw geloof en gebeden.

We verzoeken de nieuwgeroepen leden van het Tweede Quorum der Zeventig hun plaats op het podium in te nemen. □

Verslag van het kerkelijk verificatiecomité

voorgelezen door **Ted E. Davis**
voorzitter kerkelijk verificatiecomité

Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Geachte broeders, Het kerkelijk verificatiecomité bestaat uit drie leden en opereert onafhankelijk van alle functionarissen, werknemers, ondernemingen en afdelingen van de kerk. Wij brengen rechtstreeks verslag uit aan het Eerste Presidium en hebben toegang tot alle relevante verslagen en rapporten om onze taak te kunnen verrichten.

De kerk heeft ook een afdeling verificatie, die onafhankelijk functioneert van alle andere organisaties en afdelingen van de kerk. De afdeling verificatie functioneert zelfstandig en onafhankelijk van het kerkelijk verificatiecomité, en bestaat uit accountants en andere bevoegde verificateurs. Zij heeft verificatieprocedures ontwikkeld voor de organisaties van de kerk in overeenstemming met de erkende accountantsnormen. Dit omvat ook toezicht houden op de bijdragen en uitgaven van de plaatselijke units.

Het kerkelijk verificatiecomité heeft het financiële beleid en de procedures gecontroleerd die garant staan voor de controles van ontvangsten en uitgaven van kerkfondsen en die de bezittingen van de kerk waarborgen. Wij hebben ook de begroting, boekhouding en rapportering, alsmede de financiële overzichten van de kerk over het boekjaar 1997 doorgelicht. Alle uitgaven van de algemene gelden van de kerk voor 1997 genoten de goedkeuring van de raad van

tiendebesteding, bestaande uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschop, zoals de Heer door openbaring heeft voorgeschreven. Het bestedingscomité en het begrotingscomité beheren de grote uitgaven binnen de goedgekeurde begrotingen.

De ondernemingen die in het bezit zijn van de kerk worden geleid door professionele bestuurders, die verslag uitbrengen aan de raad van bestuur van de onderneming. Deze

ondernemingen houden zelf hun boekhouding bij en rapporteren in overeenstemming met de geldende normen in het bedrijfsleven, en worden bovendien geverifieerd door de afdeling verificatie en/of door onafhankelijke, erkende accountantskantoren. De Brigham Young University en andere instituten voor hoger onderwijs worden geverifieerd door onafhankelijke, erkende accountantskantoren.

Gebaseerd op haar inspectie van het financiële controlesysteem binnen de kerk en de verificatierapporten over 1997, is het kerkelijk verificatiecomité van mening dat de inkomsten en uitgaven van de kerk in het jaar dat op 31 december 1997 afliep, in alle materiële opzichten gecontroleerd en verantwoord zijn in overeenstemming met openbaring en volgens de door de kerk vastgestelde procedures. □

Met de meeste hoogachting,
**KERKELIJK
VERIFICATIECOMITÉ**
Ted E. Davis, voorzitter
Donald D. Salmon
Frank M. McCord

Statistisch rapport 1997

Voorgelezen door F. Michael Watson
Secretaris van het Eerste Presidium

Ter kennisgeving aan de leden van de kerk heeft het Eerste Presidium het volgende statistisch rapport uitgegeven over de groei en de status van de kerk per 31 december 1997. Deze statistieken zijn gebaseerd op de rapporten over het jaar 1997 voor zover die beschikbaar waren.

UNITS

Ringen 2 424
Districten 649

Zendingsgebieden 318
Wijken en gemeenten 24 670
Deze wijken en gemeenten bevinden zich in 143 landen en 19 territoriums.

LEDENTAL

Ledental 10 070 524
Ingeschreven kinderen in 1997
gedoopt 75 214
Bekeerlingen in 1997
gedoopt 317 798

ZENDELINGEN

Voltdzendingen 56 531

VOORAANSTAANDE LEDEN DIE SINDS VORIG JAAR APRIL ZIJN OVERLEDEN

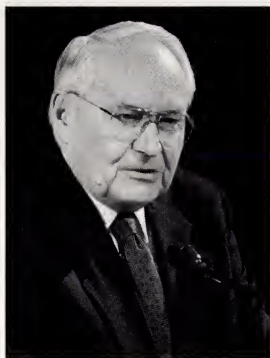
Ouderling Paul H. Dunn, emeritus algemeen autoriteit; *ouderling Oscar H. Aguayo*, een van de gebiedszeventigen; *Zuster Helen Kearnes Richards*, weduwe van ouderling Franklin D. Richards, voormalig lid van het Presidium der Zeventig; *Zuster Janet Elaine Weech Sorensen*, echtgenote van ouderling Lynn A. Sorensen, voormalig lid van de Zeventig; *Zuster Carma Neilsen Cutler*, weduwe van ouderling Clinton L. Cutler, voormalig lid van de Zeventig; en *Zuster Maurine Johnson Turley*, voormalig raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium. □

De geloofsartikelen

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Als u ze gebruikt als handleiding bij uw studie van de leerstellingen van de Heiland, zult u zijn voorbereid om te getuigen van de herstelling van de ware kerk van de Heer.

1997 was een geweldige jaar voor de kerk. De viering van de honderdvijftigste verjaardag van de aankomst van de pioniers in de Salt Lake Valley heeft de aandacht van de hele wereld getrokken. Ons verhaal werd via kranten, tijdschriften, televisie en radio verspreid. Wat een geweldige kans voor de volken van de aarde om ons beter te leren kennen. Nu moeten we bepalen of we het uitsluitend zien als geweldige publiciteitsstunt, of als gelegenheid om het evangelie nog beter aan alle naties, geslachten, talen en volken te prediken.

Ik weet zeker dat de Heer het laatste van ons verwacht. Toen we uit het water van de doop kwamen, en tot lid van de kerk van Jezus Christus werden bevestigd, beloofden we de Heer dat we aan de verspreiding van het evangelie zouden meewerken.

Ik heb over deze hernieuwde kans nagedacht, en heb mezelf onder de loep genomen. In hoeverre ben ik voorbereid om een bijdrage tot de opbouw van het koninkrijk te leveren?

Toen ik me afvroeg of ik wel voorbereid was, moest ik denken aan wat ik als kind in het jeugdwerk had geleerd, toen ik tussen de drie en twaalf jaar was. Het jeugdwerk heeft een diepgaande invloed op mijn leven gehad, en heeft de leringen van mijn geweldige ouders kracht bijgezet. Voordat ik naar de Aäronische priesterschap, de scouting of de zondagschool kon gaan, moest ik eerst slagen voor het jeugdwerk. En daarvoor moest ik de namen van de toenmalige twaalf apostelen en de dertien geloofsartikelen uit het hoofd kennen. Ik moest tijdens de avondmaalsdienst naast de bisschop staan en een vraag van hem beantwoorden om er zeker van te zijn dat ik aan de vereisten van het jeugdwerk had voldaan. Ik wist dat de bisschop meestal een van de geloofsartikelen liet opzeggen of naar de namen van de twaalf apostelen vroeg. De bisschop was mijn vader, en u kunt er zeker van zijn dat hij het me niet gemakkelijk maakte! Hij liet me het dertiende geloofsartikel opzeggen, voordat ik mijn certificaat van het jeugdwerk in ontvangst kon nemen.

Toen ik over deze ervaring nadacht, probeerde ik erachter te komen in hoeverre ik deze opdracht nog zou kunnen uitvoeren. Ik ontdekte dat ik nog steeds de twaalf apostelen uit die tijd kon opnoemen – Rudger Clawson, Reed Smoot, George Albert Smith,

George F. Richards, David O. McKay, Joseph Fielding Smith, Stephen L. Richards, Richard R. Lyman, Melvin J. Ballard, John A. Widtsoe, Marriner W. Merrill, en Charles A. Callis. Maar na het vijfde geloofsartikel had ik moeite om de juiste volgorde en de volledige inhoud van de artikelen voor de geest te halen. Ik besloot dat ik een herhalingscursus nodig had! Ik kopieerde de geloofsartikelen uit de Schriften en hing ze aan de badkamermuur, zodat ik ze iedere ochtend tijdens het tandenpoetsen en scheren kon zien. Na een aantal dagen had ik ze weer onder de knie. Deze ervaring verdiepte mijn overtuiging dat ze door middel van openbaring aan Joseph Smith zijn gegeven. Ik kwam tot de conclusie dat als ik mij de inhoud van elk geloofsartikel eigen maakte, ik ieder evangeliebeginsel kon uitleggen aan iemand die op zoek is naar de herstelde waarheid.

Wat zou het geweldige zijn als ieder lid van de kerk de geloofsartikelen uit het hoofd leert, en zo meer te weten komt over de beginselen die erin staan. Dan zouden we anderen het evangelie soepeler kunnen vertellen.

Laten we bekijken hoe de geloofsartikelen tot stand zijn gekomen. De profet Joseph Smith werd vaak gevraagd om de leringen en praktijken van het mormonisme uit te leggen. John Wentworth, redacteur van de *Chicago Democrat*, vroeg Joseph Smith om de opkomst, de vooruitgang, de vervolgingen en het geloof van de heiligen der laatste dagen te schetsen. De heer Wentworth, die oorspronkelijk uit New Hampshire kwam, vroeg om deze informatie omdat een vriend van hem de geschiedenis van zijn geboortestaat wilde schrijven. Joseph gaf aan zijn verzoek gehoor en stuurde Wentworth een lijvig document, waarin hij verslag deed van de gebeurtenissen rond de herstelling, waaronder het eerste visioen en het tevoorschijn komen van het Boek van Mormon. Het document bevatte ook dertien uitspraken over het geloof van de heiligen der laatste dagen, die nu bekend staan als de

geloofsartikelen. De informatie die Wentworth kreeg toegestuurd, werd niet in de *Chicago Democrat* gepubliceerd. Maar de krant van de kerk, *Times and Seasons*, publiceerde ze in maart 1842. In 1851 werden de geloofsartikelen in Groot-Brittannië in de eerste editie van de Parel van grote waarde opgenomen. Toen de Parel van grote waarde in 1878 werd herzien en in 1880 gecanoniseerd, werden de geloofsartikelen een onderdeel van de officiële leerstelling van de kerk. (Zie *De geschiedenis van de kerk in de volheid der tijden*, blz. 257.)

Misschien zal het voor u makkelijker zijn om u de artikelen eigen te maken als ik ze in het kort uitleg. Daardoor zult u de fundamentele leerstellingen van de kerk beter kunnen uitleggen.

Het eerste artikel bevestigt ons geloof in God, de eeuwige Vader, in zijn Zoon Jezus Christus, en in de Heilige Geest. Wat zijn we dankbaar voor de kennis van de Opperwezens die deze wereld regeren. Ons geloof komt niet voort uit speculaties omtrent het bestaan en de aard van God, maar uit de persoonlijke ervaring van de profeet Joseph Smith in het heilige bos. Zijn ervaring heeft het bestaan van God de Vader, God de Zoon, en God de Heilige Geest voor de mensheid duidelijk gemaakt. Daaruit komt ook het beginsel voort dat de drie Personen de grote raad van het heilal vormen, en Zich als drie verschillende wezens aan de mensheid hebben geopenbaard, afzonderlijk van elkaar, zoals opgetekend in de aanvaarde verslagen van hun goddelijke omgang met de mens. We kennen de gebeurtenissen waarin Zij Zich als drie verschillende personen hebben gemanifesteerd. Het is duidelijk dat de Vader een afzonderlijk Persoon is met een vaste vorm, lichaamsdelen, en gemoedsaandoeningen. Jezus Christus was in de Geest bij de Vader voordat Hij in het vlees op aarde kwam, en door Hem zijn er werelden geschapen. Hij woonde als mens onder de mensen, met alle lichamelijke eigenschappen van een mens. Na zijn opstanding verscheen Hij in dezelfde vorm. De Heilige Geest, ook wel Geest of

Geest des Heren, Geest van God, Trooster, en Geest der waarheid genoemd, verblijft niet in een lichaam van vlees en beenderen, maar is een persoon van geest. De Heilige Geest is een getuige van de Vader en van de Zoon, en getuigt van de eigenschappen van de andere leden van de Godheid.

De artikelen twee en drie verkondigen ons geloof in de verzoening van onze Heer en Heiland; dat door Hem de mensheid met onsterfelijkheid zal worden gezegend. Er staat dat wij de opdracht hebben om Hem als onze Verlosser te aanvaarden, en dat we uitsluitend voor onze eigen zonden verantwoordelijk zijn, en niet voor Adams overtreding. (Zie Art. 1:2.)

De artikelen vier en vijf gaan over ons geloof in de eerste beginselen van het evangelie. Die zijn geloof in de Here Jezus Christus en bekering. Ook staat er dat de eerste verordeningen van het evangelie de doop en de gave van de Heilige Geest zijn. Deze verordeningen worden verstrekt door een man die 'van Godswege moet worden geroepen, door profetie en door oplegging der handen' en die daartoe het gezag bezit. (Art. 1:5.)

Wij geloven dat de Heer vanaf het allereerste begin een plan voor zijn kinderen op aarde had. Hij zou op bepaalde tijden het priesterschap op aarde vestigen om de mensheid te zegenen met het gezag om heilige verordeningen te verrichten waardoor de mens zijn gehoorzaamheid aan de wil van de Heer kon bewijzen. In ons streven de grootste van alle gaven Gods te verwerven – namelijk het eeuwige leven – zouden we stapsgewijs op de proef worden gesteld. Daarom is het belangrijk om geloof te hebben in zijn plan en in zijn wet, om rein en heilig te leven, ons van onze zonden te bekeren, en om de heilige verordening van de doop te ontvangen die nodig is om in het celestiale koninkrijk te worden toegelaten. En na de doop ontvangen we die geweldige gave, de Trooster, om bij ons te zijn, en om ons door het aardse leven te leiden – en dat allemaal door middel van de macht van God. Iedere man die is geordend, kan de gezagslijn van het priesterschap tot en met de Heer zelf terugleiden. Hij heeft dat recht aan de mensheid gegeven.

Voortbouwend op de fundering van de eerste vijf artikelen vermeldt het zesde artikel dat een

organisatie noodzakelijk is; en dat dezelfde organisatie die in de vroegchristelijke kerk voorkwam, is hersteld. De herstelde kerk is tegenwoordig op aarde, met het heilig gezag dat door middel van de herstelling van het heilig priesterschap is ontvangen.

De artikelen zeven en negen verklaren dat de hemelen niet gesloten zijn en dat God voortgaat om zijn wil aan de mensheid bekend te maken, zoals Hij dat ook in het verleden heeft gedaan, en zoals Hij dat in de toekomst zal doen. Ook tegenwoordig worden er door de mens geestelijke gaven ontvangen, net als vroeger.

Artikel acht gaat over ons geloof in de Bijbel als het woord van God, 'voorzover de vertaling juist is; wij geloven ook dat het Boek van Mormon het woord van God is'. Het Boek van Mormon verschaft ons een aanvullend getuigenis van de authenticiteit van de Bijbel. De Heer heeft in zijn goddelijk plan voor de herstelling van het evangelie in de laatste dagen het Boek van Mormon

te voorschijn gebracht. Het is nog een getuige van de zending van onze Heer en Heiland. Het is ook een godsdienstige geschiedenis, die uiterst belangrijk voor de kinderen van onze hemelse Vader is.

Artikel tien gaat over ons geloof in de letterlijke vergadering van Israël, dat Zion opnieuw zal worden gebouwd, en dat Christus zal terugkeren om persoonlijk op aarde te regeren. In juni 1830 ging Samuel Smith, de broer van de profeet, op zending om van de waarheid van het Boek van Mormon te getuigen. Hiermee begon de vergadering van Israël. Het woord dat het evangelie was hersteld ging vanaf de Berg Zion naar de volken op aarde. Tegenwoordig gaat de vergadering van de kinderen van onze Vader in de hemel gestaag verder. We bereiden ons voor op zijn wederkomst, en op zijn duizendjarige regeringsperiode. We zijn enthousiast betrokken bij die letterlijke vergadering als we onze vrienden, burenen en anderen over het eeuwig evangelie vertellen.

De artikelen elf en twaalf gaan over ons geloof in godsdienstvrijheid, verdraagzaamheid en keuzevrijheid. Keuzevrijheid is een van de grootste gaven van God. Alle mensen worden in de gelegenheid gesteld om zelf keuzes te maken, en om hun eigen heil uit te werken. Ook ons geloof in regeringen wordt genoemd. Wij moeten de wetten van het land gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden.

Artikel dertien gaat over de manier waarop we moeten leven en onszelf op aarde moeten profileren. Er staat: 'Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen; met recht mogen we zeggen dat we de aansporing van Paulus volgen: wij geloven alles, wij hopen alles, wij hebben veel verdragen en hopen alles te kunnen verdragen. Als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.'

De geloofsartikelen zijn niet door een groep geleerden samengesteld, maar zijn door een enkele, geïnspireerde man geschreven, die beknopt en bondig de essentiële leer van het evangelie van Jezus Christus uiteen heeft gezet. Er staan eenvoudige uitspraken aangaande de beginselen van onze godsdienst in, en zij vormen het sterke bewijs van de goddelijke inspiratie die de profeet Joseph Smith heeft ontvangen.

Ik wil u allemaal aanmoedigen om de geloofsartikelen te bestuderen. Ze zijn een van de belangrijkste bronnen van inspiratie, geschiedenis en leerstelling van de kerk. Ieder artikel is een positieve verklaring om de verschillen tussen het mormonisme en de godsdienst van andere mensen uit te leggen. Als u ze gebruikt als handleiding bij uw studie van de leerstellingen van de Heiland, zult u zijn voorbereid om te getuigen van de herstelling van de ware kerk van de Heer. U kunt dan vol overtuiging verklaren: 'Wij geloven'.

Ik geef u mijn getuigenis van de waarheid van deze bijzondere, geopenbaarde waarheden. In de naam onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. □

‘Van God gekomen (...) als leraar’

Ouderling Jeffrey R. Holland
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Wij moeten het onderwijs in de kerk nieuw leven inblazen – thuis, vanaf de kansel, in onze vergaderingen en zeker in het leslokaal.

Toen Nikodemus naar Jezus toe kwam in het begin van de bediening van de Heiland, sprak hij namens ons allen toen hij zei: ‘Rabbi, wij weten, dat Gij van God gekomen zijt als leraar.’

Christus was natuurlijk veel meer dan een leraar. Hij was letterlijk de Zoon van God, de Heilige Israëls van het eeuwige evangelieplan, de Heiland en Verlosser van de wereld.

Maar Nikodemus begon zo ongeveer zoals u en ik begonnen zijn, zoals elk kind, beginnend student of bekeerling begint – door gehoor te geven aan een indrukwekkende leraar die de diepste gevoelens van ons hart raakt.

In de afgelopen maanden heeft president Gordon B. Hinckley ons oproepen om onze mensen dichtbij de kerk te houden, vooral de

pasgedoopte bekeerlingen. Bij die oproep heeft president Hinckley ons eraan herinnerd dat we allemaal tenminste drie zaken nodig hebben om sterk in het geloof te blijven – een vriend, een taak en [‘voeding met] het goede woord van God.’²

Geïnspireerde lessen thuis en in de kerk voorzien in dat belangrijke element van voeding met het goede woord van God. Wij zijn heel dankbaar voor ieder die lesgeeft. Wij houden van u en waarderen u meer dan we kunnen zeggen. Wij hebben groot vertrouwen in u. Effectief lesgeven en er nog voldoening in hebben ook, vraagt veel werk. Maar dat is het waard. We kunnen ‘geen grotere roeping’³ ontvangen. De mogelijkheid om die roeping groot te maken bestaat zeker overal. Er is altijd behoefte aan. Vaders, moeders, broers, zussen, vrienden, zendelingen, huisonderwijzers en huisbezoeksters, priesterschapsleiders en leiders van hulporganisaties, leerkrachten – allemaal zijn ze, op hun manier, ‘van God gekomen’ voor onze vorming en redding. In deze kerk is het bijna onmogelijk iemand te vinden die *niet* op de een of andere manier leiding geeft aan zijn of haar medeleden van de kudde. Geen wonder dat Paulus in zijn verslagen schrijft: ‘God heeft sommigen aangesteld in de gemeente, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars (...).’⁴

Voor ieder van ons is ‘tot Christus [...] komen’, zijn geboden onderhouden en zijn voorbeeld

volgen om terug te keren tot de Vader absoluut het hoogste en heiligste doel van het menselijk bestaan. Daar anderen behulpzaam bij zijn – onderwijzen, overreden en ze gebedvol leiden om ook de weg van verlossing op te gaan – moet zonder twijfel de op één na belangrijkste taak in ons leven zijn. Misschien heeft president David O. McKay daarom eens gezegd: ‘Mensen kunnen geen grotere taak hebben dan onderricht geven aan Gods kinderen.’⁶ In feite lijken we allemaal enigszins op de man uit Ethiopië naar wie Filippus gestuurd was. Net als hij weten we misschien genoeg om ons voor godsdienst open te stellen. We kunnen langdurig de Schriften bestuderen. We kunnen zelfs onze aardse schatten opgeven, maar zonder voldoende instructie ontgaat ons misschien de betekenis van dat alles en van wat verder nog van ons gevraagd wordt. Dan roepen we met die man van gezag uit: ‘Hoe [zouden wij] dit kunnen [begrijpen] als niet [een leerkracht op] de weg wijst?’⁷

De apostel Paulus heeft gezegd: ‘Want: al wie de naam des Heren aanroept, zal behouden worden. [Maar] hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in wie zij niet geloofd hebben?’

[‘Maar] hoe geloven in Hem, van wie zij niet gehoord hebben? (...)

‘Zo is dan geloof uit het horen, en het horen door het woord van Christus.’⁸

In een tijd waarin onze profeet oproept tot meer geloof door te luisteren naar Gods woord, moeten wij het onderwijs in de kerk nieuw leven inblazen – thuis, vanaf de kansel, in onze vergaderingen en zeker in het leslokaal. Geïnspireerd onderwijs mag in de kerk nooit een vergeten kunst worden, en we moeten ervoor zorgen dat onze zoektocht ernaar geen verloren traditie wordt.

President Spencer W. Kimball heeft eens bepleit: ‘Ringpresidenten, bisschoppen en gemeentepresidenten, hecht alstublieft bijzonder belang aan het verbeteren van de kwaliteit van het onderwijs in de kerk. (...) Ik vrees dat veel leden maar al te vaak naar de kerk komen, een les of een vergadering uitzitten

en dan (. . .) totaal [ongeinspireerd] naar huis gaan. Het is bijzonder jammer', zei hij, 'als dat gebeurt in een tijd van spanning, verleiding of crisis. Wij moeten allemaal geraakt en gevoed worden door de Geest, en *doeltreffend onderwijs* is een van de belangrijkste manieren waarop dat kan plaatsvinden. We verzetten vaak veel werk om de leden naar de kerk te krijgen, maar houden niet genoeg zicht op wat ze ontvangen als ze dan ook komen.⁷⁹ Over dit onderwerp heeft president Hinckley gezegd: '*Doeltreffend onderwijs is de essentie van het leiderschap in de kerk.*' Ik herhaal: Doeltreffend onderwijs is de essentie van het leiderschap in de kerk. 'Eeuwig leven', vervolgt hij, 'zal alleen dan tot stand komen als mensen *zulk doeltreffend onderwijs* krijgen dat ze veranderingen in hun leven aanbrengen. Zij kunnen niet tot rechtschapenheid of tot in de hemel gedwongen worden. Ze moeten geleid, en dat betekent onderricht worden.'⁸⁰

Onder de laatste woorden die de Heiland tot zijn discipelen sprak en ongeveer de eerste woorden die Hij nu tot ons richt, zijn: 'Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen (. . .) leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld.'⁸¹ Tegen Petrus, de leidende apostel van de kerk, heeft de herrezen en ten hemel gevaren Christus gezegd: 'Weid mijn lammeren, (. . .) hoed mijn schapen, (. . .) volg Mij.'⁸²

Bij dit alles moeten we eraan denken dat de Heer nooit een nadrukkelijker raad aan de kerk heeft gegeven dan dat we in het evangelie moeten onderwijzen 'door de Geest, namelijk de Trooster. Die werd uitgezonden om de waarheid te ondervijzen.'

Onderwijzen wij het evangelie door 'de Geest der waarheid', zoals Hij gevraagd heeft. Of doen we het 'op een andere wijze? (. . .) Indien het op een andere wijze geschiedt,' waarschuwt Hij, 'dan is het niet van God.'⁸³ In woorden waarin andere geboden doorklinken, heeft Hij gezegd: 'Indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen.'⁸⁴

De Salt Lake-tempel, met links het Joseph Smith Memorial Building.

Er bestaat geen eeuwig leerproces zonder de bezieling van de Geest uit de hemel. Ouders, leerkrachten en leiders moeten dus deze opdracht onder ogen zien zoals Mozes het beloofde land onder ogen kreeg. Wetend dat hij op geen andere manier zou slagen, zei Mozes tegen Jehova: 'Indien Gij zelf niet medegaat, doe ons vanhier niet optrekken.'⁸⁵

Dat is wat onze leden werkelijk nodig hebben als ze een vergadering of een les bijwonen. De meeste mensen komen niet alleen maar naar de kerk voor een paar nieuwe evangeliefeiten of om oude vrienden te ontmoeten, hoewel dat allemaal belangrijk is. Ze komen voor een geestelijke ervaring. Ze willen vrede. Ze hebben behoefte aan versterkt geloof en vernieuwde hoop. Kortom, ze willen door het goede woord van God worden gevoed, en gesterkt door de machten des hemels. Wie van ons geroepen is om de spreken, te onderrichten of te leiden heeft de verplichting daarin te voorzien, zo goed als we kunnen. Dat kunnen we alleen als we er zelf naar streven God te kennen, als we zelf voortdurend op zoek zijn naar het licht van zijn Eniggeboren Zoon. Dan, als we oprecht van hart zijn, als we zo rein mogelijk zijn, als we hebben gebeden

en geweend, en ons hebben voorbereid en ingespannen totdat we niet weten wat we nog meer kunnen doen, kan God tegen ons zeggen wat Hij tegen Alma en de zoons van Mosiah gezegd heeft: 'Hef (. . .) uw hoofd op en verblijd u (. . .) en Ik zal u doen slagen.'⁸⁶

Wij maken ons terecht zorgen over het nieuwe lid, omdat we willen dat ze allemaal bij ons blijven en zich verheugen in alle zegeningen van de kerk. Ik ben eenvoudig genoeg om te denken dat bekeerlingen, als we ze blijven *lesgeven* – met dezelfde christelijke geest, overtuiging, leer en persoonlijke belangstelling die de zendingen ze gegeven hebben – niet alleen bij ons zullen blijven, maar, heel letterlijk, niet weggehouden kunnen worden. De behoefte aan constant, solide onderwijs is duidelijk. In deze tijd hebben we allemaal nodig wat Mormon 'de kracht van het woord Gods' noemde, omdat dit 'groot invloed had [. . .] op de gemoeden van het volk dan het zwaard of iets anders, waarmee zij hadden kennism gemaakt.'⁸⁷ Als er zich een crisis in ons leven voordoet, en dat zal gebeuren, zijn de filosofieën van mensen, vermengd met een paar teksten en gedichten niet genoeg. Voeden we onze jongeren en nieuwe

leden werkelijk dusdanig dat ze steun vinden als er zich spanningen in hun leven voordoen? Of geven we ze een soort theologisch luchtig gebakje – zonder geestelijke calorierien? President John Taylor heeft zulk onderwijs eens 'gebakken schuim' genoemd, iets wat je de hele dag kunt eten en dat uiteindelijk helemaal niet bevredigt.¹⁸ President Boyd K. Packer heeft een paar jaar geleden tijdens een strenge winter opgemerkt dat een aanzienlijk aantal herten de honger dood was gestorven terwijl hun maag vol hooi zat. In een eerlijke poging om te helpen, hadden instanties bijzaken aangedragen, terwijl er behoefte was aan hoofdzaak. Jammer genoeg hadden ze de herten gevoerd, maar niet gevoed.

Wat president J. Reuben Clark meer dan een halve eeuw geleden over onze jeugd gezegd heeft, spreekt mij aan. En wat hij over de jeugd heeft gezegd kan ook van nieuwe leden gezegd worden: '[Zij] honger[en] naar de zaken van de Geest;' zei hij, 'ze verlangen naar kennis van het evangelie, en ze willen dat zonder omwegen, onvermijnd. (. . .) U hoeft niet achter hun rug te kruipen en godsdienst in hun oren te fluisteren; (. . .) u kunt die waarheden openlijk bespreken.'¹⁹

Satan is zeker niet subtiel in zijn leringen, dus waarom wij wel? Laten we zorgen, of we nu kinderen thuis lesgeven of staan voor een groep in de kerk, dat ons geloof *nooit* moeilijk is waar te nemen. Onthoud – wij behoren 'van God gekomen'-leerkrachten te zijn. Zaai nooit twijfel. Vermijd het uzelf op de voorgrond te plaatsen. Bereid uw lessen goed voor. Houd op de Schriften gebaseerde gesprekken. Onderwijs in de geopenbaarde leer. Geef uw oprechte getuigenis. Bid, oefen en probeer vooruitgang te maken. Laten we in onze bestuursvergaderingen 'onderrichten en stichten' zoals in de openbaringen gezegd wordt, dat we uiteindelijk lesgeven 'van omhoog'.²⁰ De kerk zal er wel bij varen, en u ook, want heeft Paulus niet tot de Romeinen gezegd: 'Gij, die een ander onderwijst, onderwijst *gij* uzelf niet?'²¹

Een gedenkwaardig verslag van de kracht van zulk onderwijs vinden we in het leven van de profeet Jeremia. Die grote man voelde zich zoals de meeste leerkrachten of sprekers of functionarissen van de kerk zich voelen als ze geroepen worden – onervaren, incapabel, bang. 'Ach, Here Here, zie, ik kan niet spreken, want ik ben jong.'

Maar de Heer stelde hem gerust. 'Vrees niet voor hen, want Ik ben met u (. . .) gij dan, gord uw lendenen, maak u op en spreek tot hen.'²²

Dus Jeremia sprak ze toe, maar aanvankelijk zonder veel succes. Het ging van kwaad tot erger tot dat hij uiteindelijk gevangen werd genomen en tot mikpunt van spot voor het volk werd. Boos dat hij zo mishandeld en belasterd was, zwoer Jeremia in feite dat hij nooit meer les zou geven, niet aan een onderzoeker, niet in het jeugdwerk, niet aan een bekeerling, en niet, de hemel verhoede het, aan vijftienjarigen. 'Ik wil aan Hem niet denken en in zijn naam niet meer spreken', zei de ontmoedigde profeet. Maar toen kwam er een ommekeer in Jeremia's leven. Er was iets gebeurd bij elk getuigenis dat hij had gegeven, elke tekst die hij had voorgelezen, elke waarheid waarin hij had onderwezen. Er was iets gebeurd waarop hij niet gerekend had. Zelfs toen hij zwoer dat hij zijn mond zou houden en het werk van de Heer in de steek zou laten, merkte hij dat hij dat niet kon. Waarom niet? Omdat '[zijn woord] in mijn hart [werd] als brandend vuur, opgesloten in mijn gebeente; wel matte ik mij af om het in te houden, maar ik kon het niet.'²³

Dat is wat er in het evangelie gebeurt met zowel de leerkracht als de leerling. Dat gebeurde er met Nephi en Lehi, wat we in het boek Helaman kunnen lezen: 'de Heilige Geest Gods daalde uit de hemel in hun hart neder, en zij werden als het ware met vuur vervuld en konden wonderbare woorden spreken.'²⁴ Dat moet wel het soort hemelse vreugde zijn geweest dat Maria van Magdala voelde toen ze onverwacht haar geliefde, herrezen

Heer aanschouwde en eenvoudig zei: 'Rabboeni, dat wil [letterlijk] zeggen: Meester.'²⁵

Namens allen die onderwijs hebben genoten tot allen onder u die lesgeven – zeggen wij uit de grond van ons hart: dank u. Mogen wij opnieuw de aandacht vestigen op het belang van het onderwijs thuis en in de kerk, en ons meer inspannen om op te bouwen en te instrueren. Mogen wij in al onze bijeenkomsten en al onze boodschappen voeden met het goede woord van God. En mogen onze kinderen en onze bekeerlingen, onze burenen en vrienden over onze eerlijke pogingen zeggen: 'Gij [zijt] van God gekomen.' In de heilige naam van de Meester Leraar, Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Johannes 3:2.
2. Moroni 6:4.
3. *Onderwijzen – geen grotere roeping*. Hulpschrift voor de leerkracht, 1996. Zie Spencer W. Kimball, 'No Greater Call', Conferentie voor de zondagsschool, 1 oktober 1967.
4. 1 Korintiërs 12:28
5. Leer en Verbonden 20:59
6. David O. McKay, Conference Report, oktober 1916.
7. Zie Handelingen 8:26–31.
8. Romeinen 10:13, 14, 17, cursivering toegevoegd.
9. *Teachings of Spencer W. Kimball*, blz. 524, cursivering toegevoegd.
10. Gordon B. Hinckley, 1979, cursivering toegevoegd.
11. Matteüs 28:19–20.
12. Johannes 21:15–21.
13. LV 50:14, 17–18.
14. LV 42:14
15. Exodus 33:15.
16. Alma 8:15; 26:27.
17. Alma 31:5.
18. John Taylor, *The Gospel Kingdom*, blz. 78.
19. 'De koers die de kerk voor het onderwijs heeft uitgezet', blz. 3, 9.
20. LV 43:8, 16.
21. Romeinen 2:21.
22. Jeremia 1:6, 8, 17.
23. Zie Jeremia 20:7–9.
24. Helaman 5:45.
25. Johannes 20:16.

Christus kan gedrag veranderen

Ouderling Richard E. Cook
van de Zeventig

Als onze bekeerlingen 'tot leven' komen – en daarbij dienen ze met het evangelie gevoed te worden – komen ze 'tot leven' als leerling, als ouder, in hun beroep, en als burger van hun land.

Zuster Cook en ik werden op zending geroepen naar Mongolië, ruwweg een jaar voordat het zendingsgebied officieel werd georganiseerd. We kijken op die tijd terug als een van de gedenkwaardigste, voldoeninggevendste en gezegendste periodes in ons leven, en er vloeien uit die periode nog steeds zegeningen en rijke ervaringen voort.

De Heer heeft tegen de zendelingen gezegd: 'En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders' (LV 18:15).

Deze belofte is een inspiratie voor iedere zending, en alsof dat nog niet genoeg is, zijn er

ook nog andere zegeningen die uit zendingswerk voortkomen, vele verschillende zegeningen. Sommige krijgen we direct; andere komen in de loop der tijd.

Wij ervoeren een van deze 'in de loop der tijd'-zegeningen afgelopen februari in Provo (Utah), toen we het geven van een naam en een zegen aan een Mongools meisje uit onze grote vriendenkring bijwoonden. Haar naam is Tungalag. Haar moeder, Davajargal, is een hedendaagse pionier: ze was de eerste vrouw in Mongolië die zich liet dopen. Haar vader studeert aan de BYU.

Ik kende Sanchir al een tijdje voordat hij lid van de kerk werd. Pas na een jaar en heel veel gesprekken met toegewijde zendelingen liet hij zich dopen. Het is een wonder dat deze jonge vader, die pas twee jaar in de kerk was, de woorden van deze prachtige zegen kon uitspreken: 'Tungalag, we zegenen je dat je een goed mens zult worden.' Ik zal die eerste woorden nooit vergeten!

In deze zegen sprak hij over zaken die hij zich voor zijn doop nooit had kunnen voorstellen. Het bijwonen van deze zegen, en het besef in hoeverre het evangelie deze jongeman en zijn gezin heeft veranderd, was voor mij echt een geweldige beloning.

President Hinckley heeft gezegd: 'De grootste voldoening ervaar ik als ik zie wat dit evangelie voor mensen doet. Het geeft hun een nieuwe kijk op het leven. Het geeft

hun perspectief als nooit tevoren. Het richt hun blik op edele en goddelijke zaken. Er gebeurt iets wonderlijks met ze. Zij zien op tot Christus en komen tot leven' ('Bekeerlingen en jongemannen', *De Ster*, juli 1997, blz. 48).

Het is mijn ervaring dat als onze bekeerlingen 'tot leven' komen – en daarbij dienen ze met het evangelie gevoed te worden – ze 'tot leven' komen als leerling, als ouder, in hun beroep, en als burger van hun land. Hun leven en het leven van hun nageslacht wordt voor eeuwig veranderd.

Kort nadat mijn vrouw en ik in Mongolië waren aangekomen, werd ons gevraagd om met twee jonge zendelingen naar de stad Muren te vliegen. Onze terugreis liep vertraagd op door slecht weer. Iedere dag gingen we naar het vliegveld om te kijken of er een vliegtuig vertrok. Met andere passagiers wachtten we op bericht of we die dag zouden vertrekken of dat we weer terug naar de stad moesten.

Er was een groep toeristen uit Nieuw-Zeeland en Australië die met dezelfde vlucht mee zou gaan. Ze vertelden ons dat ze met paarden naar de meest afgelegen, nauwelijks betreden gebieden van Mongolië waren geweest.

Terwijl we op het vliegveld zaten te wachten, sprak een van de toeristen een van onze zendelingen aan en zei: 'Ik weet wie jullie zijn! Wat doen jullie hier? Deze mensen hebben jullie niet nodig. Het is een onverdorven volk, met een rijke cultuur. Waarom gaan jullie niet gewoon naar huis? Laat deze mensen toch met rust.'

De zending kwam naar mij toe en was erg ontsteld. We spraken over de verschillende antwoorden die hij had kunnen geven. Pas twee weken later las ik een uitspraak die president Benson in 1975 had gedaan, waarin een uitstekend antwoord op die vragen werd gegeven:

'Sommigen zullen zich afvragen waarom wij als volk en als kerk consequent en kalm het individu willen veranderen, hoewel er zulke grote problemen om ons

heên zijn. (...)' Maar verpauperende steden zijn slechts een weerspiegeling van verpauperende mensen. (...) In de geboden van God wordt er de nadruk opgelegd dat de verbetering van het individu de enige manier is om een echte verbetering van de samenleving tot stand te brengen.

'De Heer werkt van binnenuit. De wereld daarentegen werkt in op de mens. De wereld haalt de mens uit de sloppen. Christus haalt het slop uit de mens, waarna hij zichzelf uit de sloppen haalt. Christus verandert de mens, die daarna zijn omgeving verandert. De wereld wil het gedrag van de mens vormen, maar Christus kan het gedrag van de mens veranderen.' ('Uit God geboren', *De Ster*, nummer 2, 1986, blz. 3.)

President Kimball heeft het zendingswerk weleens het levensbloed van de kerk genoemd, en dat is het ook. Niet alleen omdat nieuwe bekeerlingen de kerk vitaliteit en kracht geven, maar ook de zendingen krijgen nieuwe vitaliteit en kracht als zij deelnemen aan iemands bekering tot Christus. Deze vitaliteit en kracht zijn machtige instrumenten in de hand van God om het evangelie te laten voortrollen totdat de ganze aarde is gevuld, zoals Daniël in zijn droom zag (zie LV 65:2).

Hoewel we onze keuzevrijheid hebben, is het zendingswerk, in zijn verschillende vormen, geen facultatief programma. Het is niet verkeerd om over de zegeningen van het zendingswerk te praten, maar eigenlijk moeten we zendingswerk verrichten omdat het onze taak is. De Schriften, en alle profeten sinds Joseph Smith herinneren ons aan onze taak om uit te gaan onder alle volken en onze naasten te waarschuwen.

Wilford Woodruff heeft het heel duidelijk gemaakt toen hij zei: 'Er is sinds de schepping van de wereld geen groep mensen geweest met een grotere verantwoordelijkheid om deze generatie te waarschuwen. We moeten onze stem lang en luid, dag en nacht, laten klinken, zolang we de kans hebben om de woorden

Gods tot dit geslacht te spreken. Dat wordt er van ons verwacht. Dat is onze roeping. Dat is onze taak. Dat is onze zaak' (*Journal of Discourses*, deel 21, blz. 122).

Ik bid dat we van het zendingswerk onze zaak zullen maken, en geen andere, minder belangrijke,

zaken in de weg laten staan. We krijgen zegeningen als we al Gods geboden onderhouden. Er zijn echter maar weinig zegeningen zo heerlijk als de zegeningen van zendingswerk! Wat is dat werk fijn. Ik zeg dit in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De vervolmakende weg van het koninkrijk

Ouderling Dale E. Miller
Van de Zeventig

Als we onze tijd, talenten en middelen in Zion investeren, zal ons hart worden gereinigd, zal onze wijsheid toenemen, zullen we celestiale gewoonten aanleren.

De profet Joseph Smith heeft over de profeten vanouds gesproken die met onuitsprekelijke vreugde in een visioen onze tijd aanschouwden. Ze profeteerden, ze zongen, ze baden en ze schreven over deze geweldige laatste dagen. God stort zijn Geest rijkelijk uit over zijn aardse koninkrijk.

We verklaren tot de wereld dat het koninkrijk van de Heer geen besloten gemeenschap is. De Heer nodigt iedereen uit om deze vervolmakende weg van goddelijke waarheid te bewandelen. Hij heeft als beloning vreugde en eeuwig geluk beloofd. De toegangsprijs: een berouwvol hart, een bedroefde geest, en de gewilligheid om in zijn voetsporen voort te gaan.

Luister maar naar de woorden van de Heer: 'Zie, Ik spreek tot allen, die goede verlangens hebben, en hun sikkel hebben ingeslagen om te maaïen. Zie, Ik ben Jezus Christus, de Zoon van God. Ik ben het Leven en het Licht der wereld (. . .) Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat Ik allen, die Mij aannemen, macht zal geven om zonen Gods te worden, namelijk aan hen, die in Mijn naam geloven' (LV 11:27-30).

Broeders en zusters, het inslaan van onze sikkel om het koninkrijk van de Heer op te bouwen, moet het belangrijkste doel in ons leven zijn. Ik denk dat we kunnen aannemen dat we dat in het voorsterfelijk bestaan afgesproken hebben. De belangrijkste beslissingen aangaande opleiding, carrière, huwelijk, het gebruik van onze tijd, talenten en middelen moeten worden geconcentreerd op de manier waarop we de Meester kunnen dienen, zijn koninkrijk kunnen opbouwen en hoe we in Hem vervolmaakt kunnen worden.

Ons werk om Zion op te bouwen heeft verschillende facetten. Aan de ene kant is Zion geografisch van aard, met een centrum, terwijl de grenzen steeds verlegd worden om uiteindelijk de aarde te vervullen. We verleggen de grenzen van Zion als we anderen in het evangelie laten delen. Dat is een onderdeel van onze taak.

Aan de andere kant is Zion een organisatie, waarin we door middel van onze roepingen de ringen

versterken. Iedere ring is op zijn beurt stevig op aarde gevestigd, en is een toevluchtsoord waarin de volgelingen van Christus de verleidingen van de tegenstander vol vertrouwen kunnen weerstaan. De ringen vormen de basis om Gods kinderen op aarde te vervolmaken.

Volgens de Schriften heeft Zion nog een derde betekenis, een persoonlijke betekenis. En dan bedoel ik het vervolmakende proces dat in onszelf plaatsvindt. Zij die gewillig zijn om te dienen, kunnen in de wijngaard van de Heer aan de slag. Daardoor vindt er een verandering plaats waardoor we de reinen van hart worden.

De symbiose tussen de kerk en het lid is uiterst doelmatig. Als we onze tijd, talenten en middelen in Zion investeren, zal ons hart worden gereinigd, zal onze wijsheid toenemen, zullen we celestiale gewoonten aanleren, en zal de Heilige Geest ons voorbereiden om in de tegenwoordigheid van de Vader en de Zoon te verkeren. Als we onze sikkel inslaan, zullen we een dubbel deel oogsten – voor onszelf en voor het koninkrijk.

Daarom zijn de vragen die we onszelf moeten stellen zo belangrijk: Ben ik rein van hart? Kan ik zonder aarzeling net als het volk van koning Benjamin zeggen: "Ja, wij geloven alle woorden, die gij tot ons hebt gesproken; en wij weten ook, dat ze zeker en wáár zijn, door de Geest van de Heer, de Almachtige, Die een grote verandering in ons, of in ons hart heeft teweeggebracht, zodat wij geen lust meer hebben om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen" (Mosiah 5:2).

Als president Hinckley ons aan het eind van deze conferentie om onze mening zou vragen, net zoals koning Benjamin aan zijn volk deed, kunnen we dan zeggen dat we een grote verandering in ons hart hebben gevoeld? Zijn we zodanig gesterkt dat we geen lust meer hebben om het kwade te doen? En zijn we zodanig veranderd dat we er voortdurend naar streven om het goede te doen?

Het leven van de Nephieten kan ons een goed inzicht geven in onze eigen mogelijkheden als kerk en als persoon. De Heer werkt op beide niveaus met ons.

Als we naar vervolmaking streven, kunnen we gemakkelijk het gevoel krijgen dat we tekortschieten. We kunnen vertrouwen hebben omdat de Heer ons erg goed kent; Hij kent de verlangens van ons hart. Hij zal ons zeker de juiste weg tonen als we onszelf vernederen, gehoorzaam zijn, en aan voortdurende verbetering werken. Ook nu werkt Hij aan ons zonder dat we het merken. De ogen van ons begrip zullen worden geopend als we de geboden onderhouden en Hem proberen te dienen. We hebben de kans om uiteindelijk in Christus te worden vervolmaakt. Dat is een goddelijk erfgoed, een gave van God.

Als richtlijn heeft president Kimball drie beginselen aangegeven om Zion in ons hart te vestigen:

'Ten eerste moeten wij de neiging egoïstisch te zijn, die de ziel verstrikt, het hart doet krimpen, en de geest verduistert, onderdrukken. (...)

'Ten tweede moeten wij volledig samenwerken en in harmonie met elkaar arbeiden. Onze beslissingen moeten eensgezind zijn en onze daden als een eenheid worden gedaan. (...)

'Ten derde moeten wij alles wat de Heer verlangt op het altaar leggen. We beginnen met 'een gebroken hart en een verslagen geest' aan te bieden. Dit laten wij volgen door onze beste krachten te wijden aan de ons opgedragen taken en roeping. Wij leren onze plicht en volbrengen deze volledig. Ten slotte wijden wij onze tijd, talenten en middelen eraan als onze leiders een beroep op ons doen en zoals wordt gegeven door de influisteringen van de Geest.' (*De Ster*, oktober 1978, blz. 157-158)

Ons thuis is als een laboratorium om onzelfzuchtigheid toe te passen en aan anderen te leren. En ik kan geen duidelijker voorschrift bedenken dan voortdurend de raad voor ogen te houden in het document 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', uitgevaardigd door

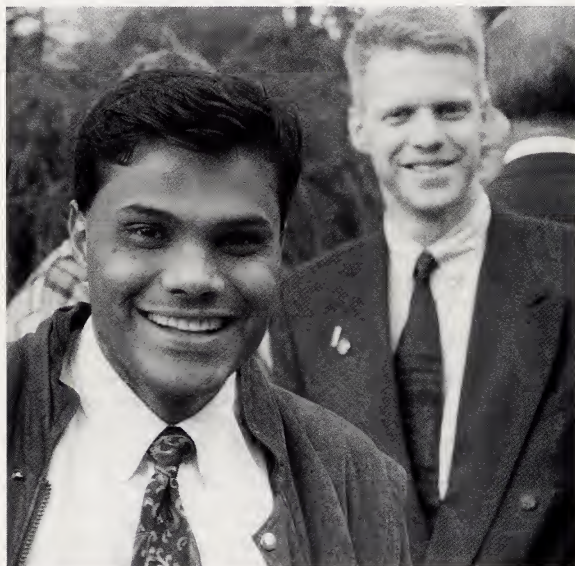
het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf Apostelen. Twee zinnen in deze diepzinnige proclamatie creëren een vervolmakende weg bij ons thuis.

Ten eerste: 'Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden, te voorzien in hun stoffelijke en geestelijke behoeften, ze te leren dat ze elkaar moeten liefhebben en helpen, de geboden van God moeten naleven en gezagsgetrouwe burgers behoren te zijn, waar ze zich ook mogen bevinden.'

En ten tweede: 'De kans op een gelukkig gezinsleven is het grootst als de leringen van de Heer Jezus Christus eraan ten grondslag liggen.' Deze raad is aanleiding tot een bijna oneindige lijst met onderwerpen voor de gezinsavond en de gezinsraad.

Broeders en zusters, dit koninkrijk is anders dan iedere organisatie op aarde. Om een zakenterm te gebruiken: deze organisatie heeft een duidelijke voorsprong op de concurrentie. Alleen door deze organisatie kunnen we het eeuwige leven ontvangen. Alleen deze organisatie is op de rots van openbaring gevestigd. Alleen deze organisatie is in het bezit van het volledig herstelde evangelie van Jezus Christus. En op persoonlijk gebied inspireert deze organisatie ons om gedisciplineerd te zijn. We worden uit onze geriefelijkheid geduwd om te kunnen groeien. De ontwikkeling van geweldige geestelijke gaven en verlichting wordt gekoesterd, waar we in het hiernamaals van kunnen profiteren. De doop door vuur komt erdoor tot stand. We ontvangen macht die alleen van God afkomstig kan zijn.

Dankbaar en vreugdevol getuig ik dat dit het geweldige koninkrijk van God op aarde is, zoals al eeuwenlang is geprofeteerd. Het is de enige weg om bij onze liefdevolle Vader in de hemel terug te keren, als wij door de verzoening van zijn Eniggeborene zijn verlost. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wonderbaar zijn de openbaringen van de Heer

Ouderling Russell M. Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Wij dienen de geopenbaarde waarheden die we in ons bezit hebben, te bestuderen en te waarderen. Wij behoren het evangelie grootmoedig en vriendelijk aan alle kinderen van onze Vader te verkondigen.

Een van de opmerkelijkste gebeurtenissen in de geschiedenis van de mensheid vond plaats in de lente van 1820 toen Joseph Smith jr. een bos bij het ouderlijk huis inging om God om leiding, licht en waarheid, te vragen. Nadat hij in nederig, oprecht gebed was neergeknield, zag hij, naar eigen zeggen, 'recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk neerdaalde tot ze op mij viel. (. . .)

'Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan.

Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: *Deze is Mijn geliefde Zoon – hoor Hem!*¹¹

Op dat moment veranderde de wereld ingrijpend. De hemelen, die lang hadden gezweven, doorbraken het stilzwijgen en storten geopenbaard licht en waarheid uit, wat uiteindelijk de oprichting van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen tot gevolg had.

Het waren ongelooflijke tijden, waarin de profeet Joseph Smith door de geest van openbaring werd gedreven. Vaak waren er anderen bij aanwezig als hij openbaringen ontving, en zij gaven getuigenis van de Geest en de uiterlijke kenmerken die daarmee gepaard gingen. Kenmerkend daarbij was dat velen spraken over de glans of schittering die Joseph omgaf. Toen bijvoorbeeld afdeling 76 van de Leer en Verbonden werd geopenbaard, leek Joseph, zo schreef Philo Dibble, 'omgeven te zijn door een glorieuze witte glans, en zijn gezicht straalde met grote helderheid.'¹² En Brigham Young heeft getuigd dat 'wie [Joseph] goed kenden, wisten wanneer de geest van openbaring op hem rustte, want zijn gelaat had dan een uitdrukking die hemzelf ook vreemd was. Hij predikte onder invloed van de geest van openbaring

in de raadsvergaderingen, en wie hem goed kenden, herkenden dat onmiddellijk, want dan was er sprake van een bijzondere helderheid en oprechtheid in zijn gezicht.'¹³

Sommigen die getuige waren van die wonderlijke ontvangst van openbaringen, waren verrast hoe soepel die ontvangen werden, en hoe weinig eraan geredigeerd hoefde te worden, afgezien van kleine correcties, zoals spelling en interpunctie. Parley P Pratt heeft gezegd: 'Elke zin werd langzaam en duidelijk uitgesproken, gevolgd door een pauze, die lang genoeg was om iemand de zin in gewoon handschrift te laten opschrijven (. . .). Er was nooit enige weifeling, herziening, of teruglezing om de draad weer te kunnen oppakken; noch was enige openbaring onderhevig aan revisie, invoeging of correctie. Voor zover ik gezien heb, werden er naderhand geen veranderingen aangebracht; en ik was erbij toen hij verschillende openbaringen van meerdere bladzijden dicteerde.'¹⁴

Het is interessant dat degenen met wie Joseph nauw omging, het meest verbaasd waren over deze manier van werken. Zij wisten meer dan enig ander dat zijn opleiding en bekwaamheden beperkt waren. Daarom hadden zij meer dan ook inzicht in de wonderbaarlijke werkwijze van God met zijn profeet.

Het getuigenis van Josephs vrouw, Emma, komt overeen met dat van Parley P Pratt, in die zin dat ze zich bleef verbazen over de manier waarop de openbaringen werden ontvangen. Jaren na de dood van de profeet heeft ze gezegd: 'Voor mij is het duidelijk dat niemand de tekst van de manuscripten had kunnen dicteren tenzij hij geïnspireerd was; want toen ik als schrijver voor hem werkte, dicteerde [Joseph] urenlang; en als we na de maaltijd genuttigd te hebben, terugkeerden, op een onderbreking, ging hij direct verder waar hij was opgehouden, zonder het manuscript gezien te hebben of mij eruit te hebben laten voorlezen.'¹⁵

Mijn geliefde broeders en zusters, waarderen wij het geweldige

wonder van openbaring? Door middel van openbaring hebben we het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde ontvangen, die de woorden van God voor ons bevatten. O, hoe wonderbaar zijn de openbaringen die we van de Heer hebben gekregen! Ik heb vaak gezegd dat Joseph ofwel het instrument van de Heer is geweest, waardoor de herstelling van het volledige evangelie van Jezus Christus tot stand is gekomen, of niet. Een tussenweg is niet mogelijk. Ik verhef mijn stem tot de hele wereld en getuig zonder voorbehoud of twijfel dat Joseph Smith deze bedeling door goddelijke openbaring heeft ontsloten en de herstelling is begonnen van de ware kerk van Jezus Christus.

Een van de prachtigste openbaringen die ooit aan de mens gegeven zijn, is afdeling 76 van de Leer en Verbonden, vaak 'Het visioen' genoemd. Dit visioen is wellicht een van de krachtigste en belangrijkste geestelijke ervaringen geweest van de profeet Joseph. Toen hij en Sidney Rigdon baden om een begrip van de opstanding van de rechtvaardigen en de onrechtvaardigen ontvouwde zich aan hen dit visioen – of liever gezegd een serie van zes visioenen. Joseph en Sidney spraken letterlijk ongeveer anderhalf uur met de Heer, waarin de Heiland hun liet zien wat later door Joseph omschreven zou worden als 'de eeuwigheid door God ontvouwd in een visioen, van wat is geweest, wat nu is, en wat nog komen zal.'⁹ Toen het aanving, zagen de twee mannen de heerlijkheid van de Zoon van God aan de rechterhand van de Vader, waarop zij zich bewogen voelden om uit te roepen: 'En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

'Want wij zagen Hem namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is (. . .).'⁷

In volgorde zagen Joseph en Sidney daarna Lucifer in de voorsterfelijke wereld, waar hij vanwege op-

standigheid uit de tegenwoordigheid van God werd gestoten. Vervolgens zagen ze de zonen des verderfs en wat er van hen wordt in de eeuwige werelden. Daarna zagen ze visioenen van de celestiale, terrestriale en telestiale koninkrijken, en ze kwamen te weten waaraan men moet voldoen om elk van die koninkrijken te kunnen ingaan, en wat de verschillen in heerlijkheid tussen elk koninkrijk zijn. Zij leerden dat wie zich kwalificeren voor de celestiale heerlijkheid 'voor eeuwig wonen in de tegenwoordigheid van God en zijn Christus'.⁸

Wat een wonderlijke ervaring voor de profeet Joseph en Sidney. Meer dan een uur vergunde God hun een blik in ons voorsterfelijke leven, aardse leven en hierna-maals. Als gevolg van die openbaring werd het begrip van de mens van het plan van onze hemelse Vader ten aanzien van ons eeuwige geluk en onze vrede aanmerkelijk verruimd. Natuurlijk moet worden opgemerkt dat Joseph de aanwijzing kreeg niet alles wat hij zag in het visioen, op te schrijven. De toenmalige heiligen waren niet klaar om alles wat aan Joseph was gegeven, te ontvangen. Maar als we kijken naar de latere leringen van de profeet, dan lijkt het erop dat hij fragmenten van deze grote openbaring meenam in zijn leringen – hier wat, daar wat – naarmate de heiligen groeiden in hun geestelijke begrip.

Daarom legt de Heer voortdurend nadruk op scholing – in het bijzonder geestelijke scholing. We kunnen niet in onwetendheid gered worden⁹, maar de Heer kan alleen licht en waarheid aan ons openbaren naarmate we gereed zijn om die te ontvangen. En daarom is het ons aller plicht om er alles aan te doen ons geestelijk begrip te verruimen door de Schriften en de woorden van de levende profeten te onderzoeken. Als we de openbaringen lezen en onderzoeken, kan de Geest de waarheid van wat we leren in ons hart bevestigen; op die manier spreekt de stem van de Heer tot ieder van ons.¹⁰ Wanneer wij de leringen van het evangelie overdenken en die toepassen in ons dagelijks leven, bereiden we ons voor op het ontvangen van meer licht en waarheid. Vandaag hoop ik dat we voorbereid zijn en erop gebrand om de boodschap van president Gordon B. Hinckley te begrijpen, want hij en de andere apostelen zullen ons leren hoe we staande kunnen blijven in deze moeilijke tijden.

In de Schriften staat de belofte: '(. . .) gij hebt nog niet begrepen welke grote zegenen de Vader (. . .) voor u heeft bereid (. . .) gij kunt nu niet alle dingen verdragen; niettemin, weest goedsmoeds, want Ik zal u voortleiden. Het koninkrijk is het uwe, en de zegeningen er van zijn de uwe, en de rijkdommen der eeuwigheid zijn de uwe.'¹¹

Ik ben heel dankbaar voor de openbaringen die mijn begrip hebben vergroot van mijn hemelse Vader, zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, en hun evangelieplan. Die kennis is mij en mijn gezin tot zegen geweest. Een paar jaar geleden zaten we samen in de Kirtland-tempel en probeerden ons voor te stellen hoe het voor de profeet Joseph en Oliver Cowdery moet zijn geweest om in openbaring 'de vlammeende troon Gods [te aanschouwen], waarop de Vader en de Zoon gezeten waren'¹² of om 'de Here voor ons op het hekwerk van de kansel' te zien staan en Hem te horen zeggen: '(. . .) u zonden zijn u vergeven; gij zijt rein voor Mij; heft daarom uw hoofd op, en verheugt u.'¹³

Kunt u zich voorstellen hoe Joseph en Oliver zich gevoeld moeten hebben toen Mozes, Elias en Elia aan hen verschenen en sleutels, bedelingen en verzegelbevoegdheden overdroegen – zoals tweeduizend jaar eerder ook was gebeurd op de berg der verheerlijking.

Ik geloof niet dat iemand die licht en waarheid wenst, de openbaring kan lezen die president Joseph F. Smith in oktober 1918 ontving, zonder de geest en kracht van geopenbaarde waarheid te voelen. Afdeling 138 van de Leer en Verbonden staat vol met de leer van de eeuwige aard van de mens en het doel van het grote werk van deze kerk. President Smith heeft gezegd: '(. . .) de ogen van mijn begrip [werden] geopend en de Geest des Heren rustte op mij en ik zag de heerscharen der doden, groot en klein.'

'En op één plaats was de ontelbare schare geesten der rechtvaardigen verzameld. Zij waren getrouw geweest in het getuigenis van Jezus, toen zij in de sterfelijkheid verbleven. (. . .)

'Zij allen hadden het sterfelijk leven verlaten, met de vaste hoop op een glorierijke opstanding door de genade van God de Vader en zijn eniggeboren Zoon, Jezus Christus.

'Ik zag dat zij waren vervuld van vreugde en blijdschap, en zich met elkaar verheugden, omdat de dag van hun bevrijding nabij was. (. . .)

'Terwijl deze grote menigte wachtte en met elkaar sprak en zich verheugde op het uur van hun bevrijding van de ketenen des doods, verscheen de Zoon Gods (. . .)

'En daar predikte Hij hun het eeuwig evangelie, de leer van de opstanding en 's mensen verlossing van de val en – op voorwaarde van bekeering – van hun eigen zonden. (. . .)

'En de heiligen verheugden zich in hun verlossing en bogen de knie en beleden dat de Zoon Gods hun Verlosser was, hun Bevrijder van de dood en van de ketenen der hel.'

'Hun gelaat scheen helder, en de stralen uit de tegenwoordigheid

des Heren rustten op hen, en zij zongen zijn heilige naam lof. (. . .)

'Zo werd het evangelie gepredikt aan hen die in overtreding waren gestorven, zonder kennis van de waarheid, of in hun zonden, omdat zij de profeten hadden verworpen.

'Zij werden onderwezen in het geloof in God, de bekeering van zonde, de plaatsvervangende doop ter vergeving van zonden, de gave des heiligen Geestes door handoplegging, en in alle andere beginselen van het evangelie die zij moesten kennen (. . .)

'En zo werd er bekendgemaakt onder de doden, groot en klein, zowel de onrechtvaardigen als de getrouwen, dat de verlossing tot stand was gebracht door het offer van de Zoon Gods aan het kruis.'¹⁴

President Smith zag de werken van de profeten, zowel vanouds als hendaags, 'een afspiegeling van het grote werk dat in de bedeling van de volheid der tijden in de tempels moet worden gedaan, voor de verlossing der doden en de verzegeling van de kinderen aan hun ouders, opdat de ganse aarde bij zijn komst niet met een ban getroffen en volslagen verwoest zou worden.'¹⁵

Hij 'zag de getrouwe ouderlingen van deze bedeling, wanneer zij het sterfelijke leven verlaten, hun werk voortzetten door het evangelie van bekeering en verlossing door het offer van de eniggeboren Zoon van God, te prediken onder hen die zich in de grote wereld van de geesten der doden in duisternis bevinden en door zonde gebonden zijn.

'De doden die zich bekeren zullen worden verlost, door gehoorzaamheid aan de verordeningen van het huis Gods, en wanneer zij de prijs voor hun overtredingen hebben betaald en zijn gereinigd, dan zullen zij loon naar werken ontvangen, want zij zijn erfgenaam van de zaligheid.'¹⁶

De wonderbare openbaringen van God aan zijn getrouwe profeten bieden ons groot licht en eeuwige kennis. We behoren dankbaar te zijn voor het begrip dat ons deel is geworden dankzij alle openbaringen

die in deze laatste, grote bedeling zijn gegeven. Waar ik ook naartoe reis in de wereld zijn getrouwe leden van de kerk, die evenals ik weten dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waar is, omdat dar ons geopenbaard is door de macht van de Geest. Ieder die dat oprecht voor zichzelf wil weten, kan deze waarheden bevestigd krijgen door dezelfde macht van de Geest.

Mijn broeders en zusters, wij dienen de geopenbaarde waarheden die we in ons bezit hebben, te bestuderen en te waarderen. Wij behoren het evangelie grootmoedig en vriendelijk aan alle kinderen van onze Vader te verkondigen, zodat iedere ziel in het licht en de waarheid kan wandelen van het herstelde evangelie van Jezus Christus. Moge de Heer ieder van ons zegenen met een groter begrip en getuigenis, en mogen wij openstaan en ontvankelijk zijn voor de geest van openbaring, die op de profeten vanouds heeft gerust, en die in de toekomst op onze profeten zal rusten. Dat is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

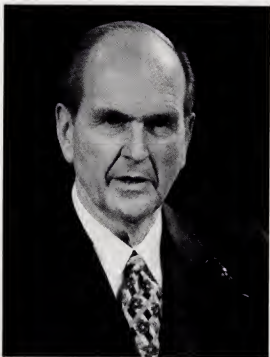
NOTEN

1. Geschiedenis van Joseph Smith 1:16–17.
2. 'Early Scenes in Church History', *Four Faith Promoting Classics*, Salt Lake City: Bookcraft, 1968, blz. 81.
3. *Journal of Discourses* deel 9, blz. 89.
4. Parley P. Pratt, *Autobiography of Parley Parker Pratt*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1950, blz. 48.
5. 'Last Testimony of Sister Emma', *The Saints' Herald*, 1 oktober 1879, blz. 289.
6. *Times and Seasons*, 1 februari 1843, blz. 82.
7. Leer en Verbonden 76:22–23.
8. Leer en Verbonden 76:62.
9. Zie Leer en Verbonden 131:6.
10. Zie Leer en Verbonden 18:34, 36.
11. Leer en Verbonden 78:17–18.
12. Leer en Verbonden 137:3.
13. Leer en Verbonden 110:2, 5.
14. Leer en Verbonden 138:11–12, 14–15, 18–19, 23–24, 32–35.
15. Leer en Verbonden 138:48.
16. Leer en Verbonden 138:57–59.

Een nieuwe oogsttijd

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Er is een nieuw tijdperk van familiehistorisch werk aangebroken.

De liefde onder familieleden is geweldig. Er is niets zo concreet als de liefde die een baby voor zijn moeder heeft. Niets is zo voorspelbaar als de liefde van kinderen voor hun ouders, of de liefde van ouders voor hun kinderen.

Onlangs knuffelde ik een van onze lieve kleindochters van vijf, en zei tegen haar: 'Ik hou van je, liefje'.

Ze antwoordde mild: 'Weet ik.'

Ik vroeg: 'Hoe weet je dat ik van je hou?'

'Daarom! Omdat u mijn opa bent!'

Dat was reden genoeg voor haar. Wij houden echt van onze kleinkinderen. Wij houden ook van onze grootouders. Ik koester de herinneringen aan mijn leven met drie van mijn vier grootouders. Ik heb opa Nelson! nooit ontmoet. Hij overleed toen mijn vader nog maar zestien was. Ten tijde van zijn overlijden, was opa hoofd van de onderwijsinspectie van de staat Utah. Hij bezat een prachtig zakhorloge dat mijn

vader later aan mij gegeven heeft. Nu vormt dat horloge een tastbare band tussen ons.

Ik denk met gevoelens van diepe dankbaarheid aan mijn opa Nelson. Ik heb een groot deel van mijn eerste scholing gekregen op scholen die hij mede heeft gesticht. En ik koester mijn lidmaatschap in deze kerk, waartoe zijn beide ouders bekeerd werden in Denemarken, ongeveer anderhalve eeuw geleden. In feite zijn alle acht van mijn overgrootouders in Europa tot de kerk bekeerd. Van de anderen werd er een lid van de kerk in Zweden, twee in Engeland, en drie in Noorwegen. Ik ben bijzonder dankbaar voor die pionier-voorouders! Mijn schuld aan hen komt tot uiting in de volgende bijbelverzen: 'De een zaait, de ander maait' opdat 'de zaaiër zich tegelijk met de maaiër verblijde'.²

Wij oogsten tegenwoordig liefde in onze familie die al jaren geleden gezaaid is. Er werden voorbereidingen getroffen om de familiebanden te versterken toen de engel Moroni in 1823 voor het eerst verscheen aan de profeet Joseph Smith. Moroni kondigde de komst van Elia aan, die ervoor zou zorgen dat het hart van de kinderen tot de vaders gewend zou worden.³

Elia's terugkeer naar de aarde vond plaats in de eerste tempel die in deze bedeling gebouwd is. Samen met andere hemelse boodschappers vertrouwde hij onder leiding van de Heer⁴ bijzondere sleutels van priesterschapsgeseg toe aan de herstelde kerk.

• Mozes droeg de sleutels van de vergadering van Israël⁵ over;

• Elias droeg de sleutels van de bedeling van het evangelie van Abraham⁶ over; en

• Elia kwam om het hart van de vaders tot de kinderen te wenden, en dat van de kinderen tot de vaders.⁷

Daarmee werd de natuurlijke genegenheid tussen de generaties verrijkt. Die herstelling werd vergezeld door wat soms de geest van Elia wordt genoemd – een manifestatie van de Heilige Geest die getuigt van de goddelijke aard van de familie.⁸ Als gevolg daarvan verzamelen mensen over de hele wereld – ongeacht hun godsdienstige overtuiging – gegevens van hun overleden familieleden, en dat gaat steeds sneller.⁹

Elia kwam niet alleen om het onderzoek naar voorouders te stimuleren. Hij maakte het ook mogelijk dat familieleden voor eeuwig met elkaar verbonden werden, tot over de grenzen van het sterfelijk leven. In feite is de mogelijkheid dat familieleden voor eeuwig aan elkaar vergezeld worden de ware reden voor ons onderzoek. De Heer heeft door middel van de profeet Joseph Smith gezegd: '(. . .) dit [zijn] begiselen [. . .] met betrekking tot de doden en de levenden, die niet lichtvaardig kunnen worden veronachtzaamd, omdat ze behoren tot onze zaligheid. (. . .) zonder ons [kunnen zij] niet tot volmaking [. . .] komen. Evenmin kunnen wij zonder onze doden tot volmaking komen.'¹⁰

Onder de eersten in deze bedeling die de zaden van interesse in familiegeschiedenis zaaiden, bevonden zich de broers Orson en Parley P. Pratt, beiden lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Hun werk resulteerde in een familiegeschiedenis van de familie Pratt en in het verrichten van tempelverordeningen voor ongeveer drieduizend van hun voorouders.¹¹

Toch waren er veel kerkleden die hun verantwoordelijkheid ten aanzien van hun familie niet ten volle begrepen. President Wilford Woodruff was er zo bezorgd over dat hij er vurig over bad. Vervolgens maakte hij tijdens de aprilconferentie van 1894¹²

een openbaring bekend aan de leden van de kerk. Daaruit haal ik het volgende aan:

‘Wij willen dat de heiligen der laatste dagen van nu af aan hun genealogie zo ver onderzoeken als zij kunnen, en dat zij zich laten verzegelen aan hun vader en moeder. Laat kinderen aan hun ouders verzegelen, en laat die keten zo ver doorlopen als u kunt. (...) Dat is de wil van de Heer voor zijn volk.’¹³

Later dat jaar stichtten het Eerste Presidium en de Twaalf de Genealogical Society of Utah.¹⁴ Van een bescheiden begin in een bovenkamer van het kantoor van de kerk-historicus¹⁵ zijn haar verzameling en haar faciliteiten flink gegroeid. Tegenwoordig heeft de bibliotheek voor familiegeschiedenis een modern gebouw met vier verdiepingen, met daarin 280 duizend boeken, 700 duizend microfiches en meer dan twee miljoen rollen microfilm, waarmee het de grootste bibliotheek in zijn soort in de hele wereld is.

In 1964 begon de afdeling filialen van de bibliotheek te stichten. Tegenwoordig zijn er meer dan drieduizend centra voor familiegeschiedenis verspreid over de hele aardbol.¹⁶

De technologie die gebruikt wordt om dit belangrijke werk te steunen, is sterk veranderd in de loop der jaren. In 1927 werd er een kaartarchief aangelegd om alle verichte begiftigingen te indexeren.¹⁷ Die index werd bijgehouden tot en met 1969, waarna nieuwe begiftigingen werden opgetekend in het eerste belangrijke computersysteem, aangeduid met de afkorting GIANT.¹⁸ Dat systeem werd meer dan twintig jaar lang gebruikt.¹⁹

Dankzij het uitgebreide microfilm door de Society, zijn de akten rechtstreeks bij hun bron verzameld, waarna kopieën beschikbaar werden gesteld in de bibliotheek voor familiegeschiedenis en de centra voor familiegeschiedenis. Er is in meer dan 110 landen gemicrofilm, waarbij meer dan twee miljard opnamen zijn gemaakt met in totaal ongeveer 13 miljard namen. Door het microfilm was de bibliotheek

voor familiegeschiedenis in staat om haar verzameling drastisch uit te breiden en gegevens aan te bieden voor explosief groeiend genealogisch onderzoek over de hele wereld. Die microfilms zijn de basis van de gegevens die in onze huidige geautomatiseerde systemen staan.

In de jaren tachtig revolutionariseerde de personal computer het beheer van gegevens. De afdeling familiegeschiedenis gebruikte die technologie bij de ontwikkeling van Personal Ancestral File® om de leden behulpzaam te zijn bij de organisatie van hun vooroudergegevens. In 1990 werd FamilySearch® aangekondigd. Tijdens de oktoberconferentie van dat jaar beschreef ouderling Richard G. Scott de onderdelen van FamilySearch: Ancestral File™, Family History Library Catalog™, International Genealogical Index® enzovoort.²⁰ Door zijn boodschap werden mijn vrouw en ik gestimuleerd om die hulpmiddelen te gebruiken voor het organiseren van gegevens die onze familieleden en wij in de loop van vele jaren hadden verzameld.

Intussen leidde het beleid van decentralisatie en vereenvoudiging tot data-extractieprogramma's, waaraan al duizenden kerkleden hebben deelgenomen.²¹ De extractieprojecten hebben nu al de gegevens van meer dan driehonderd miljoen personen opgeleverd.²²

Veel mensen hebben zich bij de leden van de kerk aangesloten in hun inzet om de groeiende verzameling van genealogische gegevens te indexeren. Een voorbeeld daarvan is de Britse volkstelling van 1881. Bij dat project hebben meer dan achtduizend vrijwilligers van genealogische verenigingen in heel Groot-Brittannië meer dan dertig miljoen namen genoteerd. Wij kondigen dankbaar aan dat de vruchten van die arbeid nu verkrijgbaar zijn op fiche en dat ze spoedig op compact disc beschikbaar zullen zijn in de distributiecentra van de kerk.

Het doet ons ook genoegen om aan te kondigen dat de gegevens van de volkstelling van 1880 van de Verenigde Staten spoedig op

compact disc zullen worden uitgegeven. Intussen werken vrijwilligers aan andere projecten, zoals de Amerikaanse immigratieregisters van Ellis Island.

Ik wil onze grote dank uitspreken voor al die gemotiveerde vrijwilligers – in het verleden, het heden en de toekomst – voor hun ijver en inzet in deze en andere projecten.

Bij het beschrijven van deze prestaties besef ik dat ik bij sommigen die minder betrokken zijn bij dit werk misschien een schuldgevoel heb aangewakkerd. Daarvoor bied ik mijn excuses aan. Ik weet dat een angst voor het onbekende u in de weg staat. En dat wordt voor anderen misschien alleen nog maar erger zodra we het woord 'computer' laten vallen. Sommigen hopen stilletjes dat ze hun resterende tijd op aarde misschien kunnen doorbrengen zonder ooit een computer aan te raken. Maar tot hen die toegang hebben tot een computer, zeg ik: 'Doe wat! Wees hoopvol! Probeer het! Ik heb opwindend nieuws voor u!'

'De oogsttijd is gekomen.'²³ Er is een nieuw tijdperk van familiehistorisch werk aangebroken. Zoals president Gordon B. Hinckley onlangs heeft opgemerkt: 'De Heer heeft vaardige mensen geïnspireerd om nieuwe technieken te ontwikkelen die wij tot ons grote nut kunnen gebruiken bij het voortstuw van dit heilige werk.'²⁴ Voorheen heeft het werk vooral bestaan uit het verzamelen van namen en datums, en het organiseren van die gegevens. Nu zijn er computerproducten beschikbaar die u in feite naar uw familie kunnen leiden.

Ik wil iets nieuws introduceren: de nieuwe Family History SourceGuide™. Die compact disc is nu beschikbaar in de distributiecentra van de kerk.²⁵ Hij kan u leiden naar genealogische verslagen in landen, staten en provincies over de hele wereld, en u tonen hoe u die verslagen kunt gebruiken bij het zoeken naar uw voorouders. Er staan ook andere hulpmiddelen op, zoals landkaarten, richtlijnen voor het schrijven van brieven, de vertaling van woorden uit verscheidene niet-

Engelstalige landen, definities en termen die vaak in genealogische verslagen voorkomen. De Family History SourceGuide brengt veel van de verzamelde kennis en ervaring van honderden genealogische deskundigen onder handbereik. Dat alles kan u ter beschikking staan – met de druk op een toets. Gebruik het, en verheug u!

Een nieuwe Vital Records Index™ zal op compact disc worden uitgebracht, met de extractieresultaten van vele burgerlijke en kerkelijke verslagen. Er zal enige overlapping zijn tussen deze hulpbron en de gegevens in de International Genealogical Index, maar voor de meeste personen in de Vital Records Index is nog geen tempelwerk gedaan. De hele index zal ongeveer 25 miljoen namen bevatten. In de komende maanden zal het in delen worden uitgebracht, gerangschikt naar geografisch gebied, zoals Groot-Brittannië (vijf miljoen namen) en Noord-Amerika (4,5 miljoen namen). Dit bestand bevat de resultaten van jaren werk van veel extractiemedewerkers.

Ik ben enthousiast over deze, en andere, ontwikkelingen. Wat eens onmogelijk leek, ligt nu binnen ons bereik, 'want voor God is niets onmogelijk.'²⁶ Er is een nieuwe oogsttijd aangebroken. Wij beginnen de manier te vinden waarop wij zijn wil kunnen doen²⁷ en de schakels²⁸ kunnen verschaffen waarmee alle bedelingen en generaties aan elkaar gesmeed zullen worden.

Om hiermee te beginnen, hebt u geen apparatuur nodig. Begin met een stamboomlijst en een gezinslijst.²⁹ Schrijf de namen op die u weet. Voeg gegevens toe die nog levende familieleden u verschaffen. Als u op die eenvoudige manier thuis begint, kunt u daarna verdere hulp krijgen. En als u zich laat dopen voor een overleden voorouder, zult u een gevoel van overtuiging krijgen dat dit heilige werk waar is, wat u grote vreugde zal geven.

Bij het denken aan onze verantwoordelijkheid ten aanzien van onze voorouders, moeten we ook

denken aan het enorme werk van de bediening van de Heer. Ik citeer president Joseph F. Smith: 'Jezus had zijn werk niet voltooid toen zijn lichaam gedood was, noch heeft Hij het na zijn herrijzenis uit de dood voltooid; hoewel Hij het doel had bereikt waarvoor Hij naar de aarde was gegaan, had Hij niet al zijn werk voltooid. Wanneer heeft Hij dat wel? Pas als Hij iedere zoon en dochter van onze vader Adam die ooit geboren is of zal worden tot het eind der tijd, heeft verlost en behouden. (...) Dat is zijn zending. Wij zullen ons werk pas voltooid hebben als wij onszelf hebben verlost, en bovendien allen die van ons afhankelijk zijn; want wij moeten heilanden worden op de berg Sion, net als Christus. Tot die zending zijn wij geroepen. De doden zijn zonder ons niet volmaakt, noch wij zonder hen.'³⁰

Daarom is de wil van de Heer aan president Hinckley duidelijk gemaakt dat er meer tempels gebouwd moeten worden.³¹ De heiligen der laatste dagen moeten een begiftigd volk worden, en zij moeten aan hun nageslacht en voorgeslacht verze- geld worden.

Mijn grootvaders horloge herinnert mij eraan dat onze voorouders wachten tot wij hun gegevens vinden, ons met hen laten verbinden, en hun de tempelverordeningen verschaffen. Mogelvoor ons zegenen in dit heilige dienstbetoon, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Andrew C. Nelson.
2. Johannes 4:38, 36.
3. Zie LV 2:1–3.
4. Zie LV 110:2–10.
5. Zie LV 110:11.
6. Zie LV 110:12.
7. Zie LV 110:13–16.
8. De geest van Elia kan een grote macht ten goede zijn bij de bekering, het behoud en de activering van mensen.
9. Genealogie is nu een van de snelstgroeiende toepassingen van niet-commercieel computergebruik thuis. De populariteit van een recente tv-serie genaamd 'Ancestors' was ongeëvenaard. 340 van de

Ouderling Neal A. Maxwell (links) en ouderling Russell M. Nelson, beiden lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, tonen lintjes die ouderling Maxwell als jongen gewonnen heeft met zijn bekende varkens.

353 PBS-televiestations zonden het uit – het hoogste percentage in hun geschiedenis. Er werd een boek over uitgebracht met de titel *Ancestors: A Beginners Guide to Family History and Genealogy*. In minder dan een jaar werden daar meer dan honderdduizend exemplaren van verkocht. Sommige deskundigen hebben geschat dat 20% van het gebruik van Internet genealogie betreft.

10. LV 128:15. Zie Matteüs 5:48. Daar, en in andere nieuwtestamentische schriftteksten, is *volmaaktd* de vertaling van het Griekse *teleios*, wat 'tot zijn einde gebracht, voldeindigd of voltooid' betekent.

11. Zie Breck England, *The Life and Thought of Orson Pratt*, (1985), blz. 183. Toen Orson Pratt in 1853 op zending was in Washington, D.C. reageerde hij op een advertentie in een krant waarin informatie werd gevraagd aangaande de nakomelingen van William Pratt uit Massachusetts. Uit het contact dat daaruit voortkwam, verkreeg ouderling Pratt de gegevens over de relatie tussen hemzelf en zijn allereerste voorouder uit New England. Twintig jaar later meldde ouderling Pratt dat zijn voorouderonderzoek hem elf generaties terug had gevoerd en dat familieleden van de gebroeders Pratt zich hadden laten opzien voor ongeveer drieduizend voorouders (zie *Journal of Discourses*, deel 16, blz. 300).

12. President Woodruff besprak de openbaring met het Eerste Presidium en

het Quorum der Twaalf Apostelen op 5 april 1894. Zie het dagboek van Wilford Woodruff, 5 april 1894, Wilford Woodruff-verzameling, archief van de kerk.

13. *The Discourses of Wilford Woodruff*, verzameld door G. Homer Durham (1946), blz. 157. Tevens gepubliceerd in *Millennial Star*, 28 mei 1894, blz. 339.

14. Zij gaven hun goedkeuring aan de statuten en gaven ouderling Franklin D. Richards opdracht om de Society op te richten. Hij werd bovendien aangewezen als haar eerste president. Zie James B. Allen, Jessie L. Embry en Kahlille B. Mehr, *Hearts Turned to the Fathers: A History of the Genealogical Society of Utah, 1894–1994* (1995), blz. 45.

15. De verzameling begon met ongeveer driehonderd boeken. Zie *Hearts Turned to the Fathers*, blz. 47.

16. Zie *Hearts Turned to the Fathers*, blz. 280. In 1987 werd de naam veranderd in verband met het omdopen van de afdeling genealogie in afdeling familiegeschiedenis (zie *Hearts Turned to the Fathers*, blz. 278).

17. Genaamd Temple Index Bureau (TIB) kaartenindex. Hij werd tevens gebruikt om ertoe bij te dragen dat er geen dubbel verordeningswerk werd gedaan. Zie *Hearts Turned to the Fathers*, blz. 96–103.

18. Voluit: Genealogical Index and Names Tabulation.

19. Hij werd tevens gebruikt om ertoe bij te dragen dat er geen dubbel werk in heilige verordeningen werd gedaan. Zie *Hearts Turned to the Fathers*, blz. 304–309. De afdeling begon in mei 1991 namen te verwerken met behulp van TempleReady.

20. 'Redemption: 'The Harvest of Love'', *Ensign*, november 1990, blz. 5–7.

21. In het data-extractieprogramma zijn de arbeidsvruchten van meer dan 50.000 leden opgenomen. Zie *Hearts Turned to the Fathers*, blz. 314–317.

22. Met ingang van 24 februari 1998 waren er 329.434.125 ingangen geëxtraheerd.

23. LV 101:64.

24. Ongepubliceerde uitspraak van 29 september 1997; met toestemming gebruikt.

25. De aanvankelijke versie is gemaakt voor gebruik met *Windows 95™*.

26. Lucas 1:37 [Willibrord-Bijbel].

27. Zie LV 128:15.

28. Zie LV 128:18.

29. De nuttige brochure 'Waar begin ik?' is te krijgen bij de consultant familiegeschiedenis van uw wijk of gemeente. Alle besproken producten en computerhulp zijn verkrijgbaar bij de centra voor familiegeschiedenis.

30. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine* (1939), blz. 442.

31. Inclusief kleinere tempels op kortere afstand van veel leden. □

'Steek uw handen uit de mouw'

Ouderling Neal A. Maxwell

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Werken is altijd een geestelijke noodzaak, ook voor de enkelen voor wie het geen financiële noodzaak is.

Broeders, in mijn Aäronisch-priesterschapsjaren was ik varkenshoeder! Ik heb in die tijd geleerd wat werken was in een agrarisch jongerenproject met rasechte Duroc-varkens! Om te bewijzen dat wat ik ga zeggen geen opgesmukte herinneringen zijn, laat ik, met de hulp van ouderling Nelson, even deze deken zien met bijna 100 lintjes, door de jaren heen op verschillende tentoonstellingen met mijn bekroonde varkens gewonnen.

Vlakbij ouderling Nelsons hand hangt een roze lint dat ik 60 jaar geleden heb gewonnen. Het was het eerste dat ik ooit gewonnen heb. Ik denk dat de jury de hand over het hart heeft gestreken, want het

varken was helemaal niet zo uitzonderlijk, maar ze wisten dat ik een steuntje in de rug nodig had, vandaar de vierde plaats. De paarse linten waren voor de kampioenen in latere wedstrijden!

Dank u, ouderling Nelson.

Broeders, ik heb door schade en schande geleerd de wisselende vleesprijzen bij de plaatselijke vleesfabriek in de gaten te houden. Mijn vader, en tevens boekhouder, hielp me alle winst en verlies zorgvuldig bij te houden. Zoals bij alles, kostten de varkens mijn hulpvaardige ouders vaak ook de nodige zweetdruppels, ja, ook mijn lieve moeder die vandaag 95 jaar geleden geboren werd. Ze liet me zien wat werken inhield, en ze hield genoeg van me om me te corrigeren.

Om goedkoop aan varkensvoer te komen, kocht ik bij een bakkerij geregeld tientallen broden van drie dagen oud, voor maar één dollarcent per brood. En als ik op het juiste moment bij de melkboer kwam, kreeg ik 300 liter magere melk gratis! Nu betaal ik 1 gulden 15 voor een liter – een komische ironie. Dankzij die besparingen kon ik met de weinige contanten die ik had graan voor de varkens kopen.

Vaak wierp een drachtige zeug haar jongen midden in de nacht. Ik was soms echt moe van al het werk dat dit en andere zaken met zich meebracht. Maar toch had ik altijd

het gevoel dat ik iets presteerde, en dat ook ik brood op de plank bracht. De meeste jongens van mijn leeftijd deden zulk werk. In die tijd, broeders, waren we samen arm, al zagen we dat niet zo. Werken was vanzelfsprekend. Tegenwoordig is krijgen voor sommigen vanzelfsprekend.

Maar varkens fokken had z'n sociale minpunten. Ik weet nog hoe het hoofd van de school eens m'n klas binnenliep en ten aanhore van iedereen zei (en ik was al zo verlegen): 'Neal, je moeder heeft gebeld, je varkens zijn weggelopen!' Ik wilde onder m'n tafel wegkruipen, maar ik rende naar huis om ze weer bijeen te helpen drijven.

Mijn vader was liefdevol maar veeleisend. Hij merkte op dat ik wel hard werkte, maar vaak niet zorgvuldig. Voor mij hoefde het niet zo precies. Op een zaterdag besloot ik m'n vader een plezier te doen en paaltjes voor ons hek in de grond te slaan, stevig en keurig op een lijn. Die hele dag werkte ik hard, waarna ik hem ongeduldig bij het tuinpad opwachting. Toen hij thuiskwam, keek ik gespannen hoe hij de paaltjes zorgvuldig inspecteerde en ze zelfs met een waterpas controleerde voor hij zei dat het helemaal goed was. Toen complimenteerde hij mij. Met het 'zweet mijns aanschijns' had ik de lof van mijn vader verdiend, wat me een fantastisch gevoel gaf.

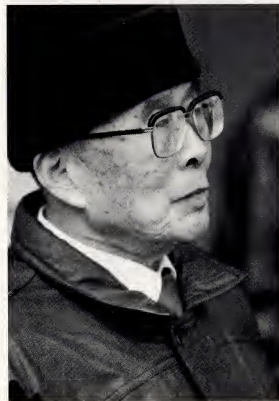
Vergeef me dat ik even mijn eigen jeugd erbij heb gehaald om te zeggen hoe dankbaar ik ben dat ik jong heb leren werken. Toch, broeders, stak ik lang niet altijd m'n handen uit de mouw met een lied in m'n hart, maar ik raakte wel bekend met handen en mouwen, waar ik later veel aan had, toen de mouwen groter werden. Sommige, overigens goede, jongemannen denken dat de handen uit de mouw steken hetzelfde is als het stuur van een brommer vastpakken!

Onze hemelse Vader heeft zijn grote plan voor zijn kinderen omschreven met de woorden: 'Zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39, cursivering

toegevoegd). De Heer gebruikt hier niet voor niets het woord 'werk'. Wat Hij liefdevol en verlossend doet, is toch werk – zelfs voor Hem! Zo ook hebben wij het over 'ons heil bewerken', over 'de wet van de oogst' en over het 'zweet des aanschijns' (zie Mozes 5:1; zie ook BJS Genesis 4:1). Dat zijn geen holle kretten, maar zij onderstrepen het belang van werken. In feite is werken, broeders, altijd een geestelijke noodzaak, ook voor de enkelen voor wie het geen financiële noodzaak is.

Dus ik spreek tot jullie, goede jongemannen, met onbegrip van zeven fijne kleinzonen die vanavond meelisteren, onder wie twee zendingen en drie onlangs geordende diakenen. Ik herinner jullie eraan dat het evangelie van werken deel uitmaakt van 'de volheid van het evangelie'. Zendingswerk is fijn, en toch werk. Tempelwerk is fijn, en toch werk. Helas werken sommige onderbelaste jongeren wel, maar vooral voor zichzelf.

Jammer genoeg wordt er van enkelen van onze, overigens goede, jongeren weinig gevraagd, ze hoeven bijna niets te doen. Voorrechten worden gegeven, soms zelfs brommers met benzine en verzekering – allemaal betaald door ouders die soms tevergeefs wachten op een paar beleefde en waarderende woorden.

Jongemannen, afhankelijk van je omstandigheden en levensfase heb je natuurlijk allemaal een andere verdeling van huiswerk, karweitjes thuis, kerkwerk, baantjes en werk voor dienstbetoon. Met elke vorm van werk kun je je talenten ontplooiën. Maar let op de waarschuwinglampjes. Heb je een baantje, besteed je dan al het geld aan jezelf? Betaal je tiende? Spaar je voor een zending? President Spencer W. Kimball gaf ons deze spitse raad: '[Als een jongen] alles aan zichzelf mag besteden, kan die zelfzucht hem tot z'n dood achtervolgen' (*Teachings of Spencer W. Kimball*, blz. 560).

Huiswerk voor school is bestlist nodig, maar heb je door dat mentale werk helemaal geen tijd meer voor het geestelijke? Je cijfers zijn heel belangrijk, maar welk cijfer krijg jij voor christelijk dienstbetoon?

Door in de *kerk te werken* kun je belangrijke reflexen krijgen, en dat werk zal altijd nodig zijn. Maar is het niet meer dan sleur voor je?

Karweitjes thuis zijn ook belangrijk, maar gaat het verder dan alleen maar je kamer netjes houden en je kleren oprapen?

Hoe we ons werk ook verdelen, het zwaarste werk dat jij en ik ooit zullen doen is onze zelfzucht afleggen. Dát is een zware klus!

Evenwicht in werken moet georkestreerd worden, want sommige vormen van werk willen nog wel eens de andere vormen overheersen, zoals een vader die te vaak te lang op kantoor blijft. Voor de karweitjes die we leuk vinden om te doen, hebben we geen aanmoediging nodig – waar ouderling Spencer Condie op duidde met zijn parafraze van Strauss' waarschuwing aan dirigenten: 'Geef nooit een bemoedigend knikje naar de blazers, want dan hoor je nooit de strijkers meer!'

Wees voorzichtig, vaders, als u te veel wilt dat uw kinderen het beter hebben dan u het had. Probeer niet onbedoeld de zaak erger te maken door geen redelijke hoeveelheid werk van ze te eisen, waardoor ze geïsoleerd raken van juist datgene wat u gemaakt heeft tot wat u bent!

Toegegeven, de omstandigheden zijn nu anders! De meeste jongemannen hoeven geen koeien te melken, varkens te voeren enzovoort. Ja, sommige klusjes lijken tegenwoordig kunstmatig en vergezocht. Maar toch, jongemannen, wees geduldig met je ouders als ze je redelijk en zinvol werk willen laten doen. Wat zou het in dat verband een zegen zijn als meer zoons samen met hun vader konden werken, al was het maar af en toe. Vaders en zoons, als jullie al niet samen bezig zijn, kunnen jullie dan alsejbleeft in de komende drie maanden één veeleisende klus samen doen?

Jongemannen, ik weet niet wat jullie talenten zijn, maar je hebt ze! Gebruik je talenten en ontwikkel ze – en zet die vuilnis buiten, maai het gras en veeg bladeren of sneeuw weg voor wederen of weduwnaars of zieke burenen.

Als je kan werken, heb je een streepje voor in het leven, vooral als je het goed kan!

Laten we snel en royaal met complimenten aan de jeugd zijn voor het werk dat ze doen, vooral als ze het goed doen!

De opkomende generatie zal bepalen of de heiligen der laatste dagen bekend blijven staan om hun werklust. Lang geleden adviseerde president Brigham Young:

'Ik wil dat onze ouderlingen zo integer zijn dat men [hun werk] het beste vindt (. . .) Als we onze godsdienst naleven en de naam (. . .) heiligen der laatste dagen waardig zijn, zijn we de mannen bij wie al zulk werk in goede handen is; zo niet, dan bewijst het dat we onze godsdienst niet naleven (*Discourses of Brigham Young*, blz. 232–233).

Als de tijd rijp is, jongemannen, kies dan je beroep. En of je nou chirurg, boswachter, monteur, boer of leraar wordt, dat maakt niet uit. Het is een kwestie van voorkeur, niet van principe. Hoewel carrièrekeuzes heel belangrijk zijn, hebben die weinig te maken met de uitstippeling van uw echte carrière. U, broeders, reist als zoons van God over het pad dat naar huis leidt. En daar aangekomen zullen de begrafenisondernemers

beseffen dat zij niet de enigen zijn wier beroep in onbruik is geraakt. Hoe het ook zij, jonge broeders, ik ken geen zweetvrije sluipeggetjes naar het celestiale koninkrijk; we kunnen niet de roltrap nemen.

Of we nu het Aäronisch of het Melchizedeks priesterschap dragen, nooit is het belangrijker geweest dat jullie weten *wie* je bent dan nu. Ieder van jullie heeft al heel lang een rol in een groot en doorlopend drama. Jullie waren in het begin bij God (Leer en Verbonden 93:29). Jullie waren bij de grote, voorsterfelijke raad toen jullie, zijn geestkinderen, van vreugde jubelden over het vooruitzicht naar deze aarde te gaan volgens het heilsplan van onze hemelse Vader.

De getrouwen staat nog meer te wachten, waaronder de dag dat elke knie zal buigen en elke tong belijden dat Jezus de Christus is, en allen zullen erkennen dat God God is, en dat Hij volmaakt is in zijn gerechtigheid en genade. Zij die de Here liefhebben zullen zijn celestiale koninkrijk beërvan, waar geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord wat God voor hen heeft bereid (zie 1 Korintiërs 2:9). Jezus heeft al gewerkt om zo'n heerlijke plaats voor ons te bereiden.

Mijn broeders, jong en oud, *vérstrekend* is de enige passende beschrijving van jullie geestelijke geschiedenis en mogelijke toekoms! Er zal altijd werk in overvloed zijn, vooral voor degenen die weten hoe ze het werk des Heren moeten doen! Ik kan me helemaal vinden in wat president Hinckley over onze jeugd heeft gezegd, namelijk 'dat we de beste generatie jongeren ooit in de geschiedenis van deze kerk hebben' (*Teachings of Gordon B. Hinckley* [Salt Lake City: Deseret Book Company, 1997], blz. 714. Zie ook *De Ster*, juli 1992, blz. 64).

Ik geloof in jullie toekomstmogelijkheden. Jullie zijn bijzondere geesten om hier bijzonder werk te doen. Ik heb geprobeerd jullie een vriendelijk duwtje in de richting van dat werk te geven!

Ik houd van jullie! Moge God jullie zegenen en jullie op het pad houden dat naar jullie hemelse huis voert, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen! □

Zendingswerk

Ouderling Earl C. Tingey
van het Presidium der Zeventig

Het geweldige gevoel van een zending zijn, is een van de grootste zegeningen die een jongeman in de Aäronische priesterschap kan verlangen.

Vanavond spreek ik tot alle jongemannen van de Aäronische priesterschap die zich op een zending voorbereiden, tot alle voltijdzendingen, en tot alle vaders en grootvaders die jongemannen aanmoedigen en voorbereiden om op zending te gaan.

Een paar maanden geleden bezocht ik Far West (Missouri). Ooit was het de woonplaats en de schoolplaats van drie- tot vierduizend leden van de kerk. Tegenwoordig zijn de huizen verdwenen, en zijn er alleen nog maar grasvelden. In juli 1838 ontving de profeet Joseph Smith een openbaring dat de twaalf apostelen op 26 april 1839 Far West moesten verlaten om aan het zendingswerk in Groot-Brittannië te beginnen!

In *Discourses of Wilford Woodruff* lezen we: 'Toen die openbaring werd gegeven, was alles relatief vredig en rustig in het land. Maar toen de

tijd was aangebroken dat de twaalf apostelen die openbaring moesten vervullen, waren de heiligen allemaal verdreven (...).

'President Young vroeg de twaalf apostelen die bij hem waren: "Wat zullen we aan de vervulling van deze openbaring doen?" Sommigen zeiden dat de Heer de goede bedoeling van de Twaalf zou aanvaarden, en dat de Heer niet van hen zou verlangen om met inzet van hun leven de openbaring metterdaad te vervullen.

Wilford Woodruff gaat verder: 'De Geest van de Heer rustte op de Twaalf, en zij zeiden: "De Here God heeft gesproken, en wij zullen die openbaring en dat gebod vervullen"; en dat was het gevoel van president Young en degenen die bij hem waren.'

De Twaalf waren gehoorzaam aan de openbaring en gingen op zending. Wilford Woodruff was zo ziek dat hij bijna niet op zijn benen kon staan. Heber C. Kimball schreef dat Brigham Young zo ziek was dat hij zonder hulp niet veel verder dan 100 meter kon lopen. Hij liet zijn vrouw en kinderen ziek in bed achter. Toen hij van huis ging, droeg Brigham Young een lange deken over zijn schouders omdat hij geen jas had.'

Op 28 augustus 1852, vijf jaar nadat de heiligen in de Salt Lake Valley waren aangekomen, hield Brigham Young een speciale conferentie waarin ongeveer honderd mannen op zending werden geroepen om naar de einden der aarde te gaan. De aanmoediging die de zendingen van George A. Smith van de Twaalf ontvingen, luidde als volgt: 'De zendingen waar wij u vandaag voor

willen roepen, zijn niet erg lang: de mannen zullen waarschijnlijk niet langer dan drie tot zeven jaar van huis zijn.⁷⁴

Tegenwoordig gaan onze zendelingen niet onder zulke extreme omstandigheden op zending. Zij reizen vrij comfortabel, netjes gekleed, goed gevoed, en met het vliegtuig.

Momenteel zijn er meer dan 58.000 voltijdzendelingen in 136 landen of territoriums werkzaam. In juli zullen er 331 zendingsgebieden zijn. Het geweldige gevoel van een zending zijn, is een van de grootste zegeningen die een jongeman in de Aäronische priesterschap kan verlangen.

De meeste zendelingen worden opgeleid in een van de vijftien opleidingsinstituten voor zendelingen in de wereld. De grootste, in Provo, huisvest momenteel drieduizend zendelingen. Ik denk dat u wel geïnteresseerd bent in een aantal statistieken die mij daar onlangs zijn verstrekt. Per maand eten de zendelingen meer dan tweeduizend kilo graanproducten. Dat is meer dan tweeënhalf ton. Daarvan is meer dan duizend kilo cornflakes. U als ouders die uw jongemannen probeert te overtuigen van het feit dat ze gezond moeten eten, vinden het misschien interessant om te weten dat er per maand maar zeven kilo gezonde muesli wordt gegeten.

Jongemannen van de Aäronische priesterschap, ik wil jullie zes manieren aangeven waarmee je je op je zending kunt voorbereiden:

Ten eerste, zorg ervoor dat je een getuigenis van de waarheid van het evangelie van Jezus Christus hebt. Weet dat je het priesterschap draagt, en dat Jezus Christus jouw Verlosser is.

Ten tweede, bestudeer en overdenk het Boek van Mormon totdat je kunt verklaren dat Joseph Smith het van de engel Moroni heeft ontvangen, en dat hij het boek van de gouden platen heeft vertaald.

Ten derde, wees rein en zuiver. En als jullie hebben gezondigd, weet dan dat je je kunt bekeren door met je bisschop te spreken en zijn hulp en raad op te volgen.

Ten vierde, betaal je tiende en andere bijdragen zodat je van dit geweldige evangeliebeginsel kunt genieten. Spaar geld zodat je op zending kunt gaan. Een zending is niet gratis, en een zending moet er rekening mee houden dat hij ook een financiële bijdrage zal moeten leveren.

Ten vijfde, leer werken. Wees gewillig om 's morgens vroeg op te staan, de hele dag hard te werken, en 's avonds op tijd te gaan slapen. Als je je op je zending voorbereidt, leer dan werken.

En ten zesde, ga in je wijk op huis-onderwijs om de vreugde van dienstbetoon te ervaren.

Voor alle voltijdzendelingen heb ik de volgende suggesties:

Ten eerste, verhef je stem. De Heer zegt:

'En gij moet te allen tijde uw stem verheffen en Mijn evangelie verkondigen met vreugdevolle klanken.'⁷⁵

Sprek met iedereen, winkeliers, passagiers in de bus, mensen op straat, iedereen die je tegenkomt.

Ten tweede, werk hard. Zendingswerk resulteert in veel afwijzingen. Het is gemakkelijk om ontmoedigd te raken.

'En gij zijt geroepen om de vergadering van Mijn uitverkorenen tot stand te brengen; want Mijn uitverkorenen horen Mijn stem, en verstokken hun hart niet.'⁷⁶

Ten derde, wees gehoorzaam en getrouw. Zendelingen werken voor hun eigen bescherming twee aan twee. Een zending beschermt zijn collega het beste als hij getrouw aan de Heer is en zijn collega helpt. Door de zendingsregels na te leven, krijg je de vrijheid om de hulp van de Geest te ontvangen.

Ten vierde, onderwijs en getuig.

'En gij moet in de macht van Mijn Geest uitgaan om in Mijn naam twee aan twee Mijn evangelie te verkondigen, en uw stem als met het geluid van een bazuin te verheffen, en Mijn woord gelijk engelen Gods te verkondigen.'⁷⁷

En ten vijfde, als je van je zending thuiskomt, behoud dan de geest, het uiterlijk en het geloof van een zending. Brigham Young heeft eens tegen de teruggekeerde zending het volgende gezegd:

'Kom weer thuis met het hoofd fier opgericht. Zorg dat u rein blijft van de kruin van uw hoofd tot de zool van uw voeten; wees zuiver van hart (...).'⁷⁸

Tegen de vaders en grootvaders van de jongemannen in de Aäronische priesterschap:

Motiveer en stimuleer uw zoons en kleinzoons om op zending te gaan.

Voorzie in een rechtshapen thuis, en in een sfeer van vrede en evenwichtigheid, zodat de jongemannen zullen worden voorbereid om te dienen.

Geef een goed voorbeeld in het onderhouden van de geboden. Betaal tiende en andere bijdragen, woon de avondmaalsdienst bij, bestudeer de Schriften, en houd gezinsavond, zodat uw zoons op hun zending voorbereid zullen zijn.

U en uw vrouw moeten zich voorbereiden om op de juiste tijd als zendingelichtpaar beschikbaar te zijn. We hebben veel meer zendingelichtparen nodig.

De vreugde en de zegeningen van een voltijdzending zijn zo persoonlijk en heilig dat ze moeilijk onder woorden zijn te brengen. Vijfendertig jaar na mijn eerste zending, ontving ik een brief van een gezin dat ik wel had onderwezen, maar niet gedoopt. In de brief stond dat de vier kinderen in het gezin nu allemaal een tempelhuwelijk hadden gesloten, dat er drie op zending waren geweest,

dat er drie bisschop waren en dat er een ZHV-presidente was. Twaalf kleinkinderen werden nu in het evangelie opgevoed. U kunt zich mijn vreugde voorstellen toen ik besefte dat ik daartoe had bijgedragen toen ik hen in het evangelie van Jezus Christus onderwees.

Tot slot wil ik graag van de zegeningen van zendingswerk getuigen. Vorig jaar is mijn vader op 88-jarige leeftijd overleden. Als jongeman werd hij tijdens de economische crisis in de jaren dertig op zending geroepen. Het was uiterst moeilijk. Maar hij heeft altijd gezegd dat zijn beslissing om toch op zending te gaan de beste beslissing in zijn leven is geweest. Toen hij stierf, liet hij tien kinderen, waarvan er nog negen leven, 56 kleinkinderen, en 116 achterkleinkinderen achter.

Uit zijn nageslacht zijn er 32 op zending geweest. 15 aange trouwde partners zijn op zending geweest. Totaal dus 47 voltijszendingelingen, of bijna 100 jaar voltijszendingenwerk. En dat is allemaal gedeeltelijk tot stand gekomen door één man die op zending is gegaan. Ik zal eeuwig dankbaar zijn dat mijn vader op zending is geweest, en dat ik gemotiveerd en onderricht was om zijn voorbeeld te volgen.

Ik getuig van dit geweldige voorrecht in de kerk – om zendingeling te kunnen zijn. Het is een onderdeel van het priesterschap dat wij dragen om zendingeling te zijn. Ik bid dat we allemaal die taak voor de Heer zullen vervullen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. LV 118.

2. *Discourses of Wilford Woodruff*, blz. 309.

3. Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 1888, blz. 275–276; *Leaves from My Journal*, derde boek uit de Faith-promoting Series, president Wilford Woodruff, tweede editie, 1882, blz. 69.

4. *Deseret News*, 18 september 1852.

5. LV 28:16.

6. LV 29:7.

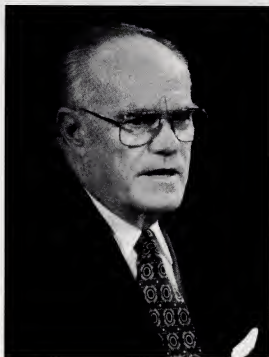
7. LV 42:6.

8. *Leringen van kerkpresidenten – Brigham Young*, blz. 248.

‘Het hart en een gewillige geest’

Ouderling James M. Paramore
van de Zeventig

Je kunt zoveel goeds doen, en het je zal verbazen hoezeer je er zelf door veranderd, en hoe anderen er door veranderen.

Ik groot de priesterschap van de kerk op aarde. Het is een eer om vanavond in uw aanwezigheid te zijn. De broederschap die hier aanwezig is, en ook over de hele wereld, is iets geweldigs. Een paar maanden geleden stond ik in de hal van het bestuursgebouw van de kerk op de lift te wachten, toen drie mannen binnenkwamen en aan de receptioniste vroegen: ‘Zijn hier de broeders?’ De receptioniste glimlachte, en ik dacht: is dat geen geweldige begroeting?

Waar ik ook heenga, was zijn overal broeders. Het is vanzelfsprekend, en het is geruststellend. Ik ga na iedere opdracht weer naar huis, en bedank God voor deze broederschap, de liefde en de goede werken die ik zie. U bent ongelooflijk, beste vrienden.

Mannen van de priesterschap, ik herinner me een verhaal over een leerkracht die aan de klas vroeg wat hun vader hun tijdens de zomervakantie over zelfredzaamheid had geleerd. Nadat er een aantal ervaringen verteld waren, vroeg ze aan Johnny wat zijn vader had gedaan. En Johnny antwoordde: ‘Mijn vader heeft me leren zwemmen. Hij nam me mee naar het midden van Utah Lake, gooid me overboord, en zei dat ik maar terug moest zwemmen.’ ‘Jeetje,’ zei de lerares, ‘dat was moedig.’ Johnny zei: ‘Het viel wel mee toen ik me eenmaal uit de jutezak had bevrijd.’ Nou, mijn jonge vrienden, het leven is een uitdaging, maar onze Vader in de hemel heeft ons de middelen gegeven om veilig door het leven te gaan. Laten we het daar even over hebben.

De Heer wil dat jullie de wereldgste ervaringen hebben tijdens jullie reis op deze aarde. Het kan een geweldige reis zijn, gevuld met letterlijk duizenden geweldige ervaringen en geestelijke bevestigingen, als jullie je weg vinden door de vele keuzen die je onderweg zult tegenkomen. De weg van onze Vader in de hemel staat duidelijk aangegeven, maar de patronen en wegen van de wereld kunnen je misleiden. Maar vergeet het volgende niet: ‘Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap’ (1 Petrus 2:9). Jullie zijn het instrument waardoor de waarheid, de goedheid, en het eeuwige leven aan de wereld bekendgemaakt zullen worden.

Wen zijn daar allemaal een onderdeel van. De Heer heeft in 1831 tegen Joseph Smith gezegd dat we allen 'het hart en een gewillige geest' (LV 64:34) nodig hebben.

Jongemannen, het leven is eeuwig. De Heer Jezus Christus en zijn dienstknechten geven hoop, en getuigen tot de wereld dat onze reis ons van onze Vader in de hemel naar deze aarde leidt, en vervolgens weer terug naar onze hemelse Vader om voor eeuwig te leven. Wij allen getuigen van dit goede nieuws aan de wereld. Het is een goddelijke boodschap van eeuwig leven en eeuwig relaties – namelijk een eeuwig huwelijk en gezin. Niets gaat de betekenis, de waarde en de belofte daarvan te boven. Met deze kennis en liefde, kunnen we hoop en dromen omvormen, en anderen helpen bij het vinden van eeuwig waarheden, en de innerlijke vrede die daaruit voortkomt.

Neem bijvoorbeeld mijn vriend Bob en zijn zorg voor een ouderling die rookte. Bijna iedere ochtend bezocht hij een lid van zijn quorum om met hem te bidden zodat hij met roken zou kunnen stoppen, en om hem wat snoepjes of kauwgom voor die dag te geven. Later zag Bob hem en zijn vrouw hand in hand aan het altaar in de tempel om voor eeuwig verzegeld te worden. Waardoor kwam dit allemaal tot stand? Het evangelie en 'het hart en een gewillige geest'.

Jongelui, mag ik jullie een aantal ideeën geven om dit soort 'hart en een gewillige geest' tot stand te brengen. *Ten eerste*, we getuigen aan de wereld dat *er een God bestaat en dat Hij zijn geliefde Zoon heeft gezonden* om het belang van deze reis naar de aarde en terug duidelijk te maken. Hij heeft in een plan voorzien om die reis tot een succes te maken. Dit moeten we doen: 'Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet' (Spreuken 3:5). De filosofieën van de mens zullen er altijd zijn, maar zij omvatten niet de belofte op eeuwig leven, of zelfs vrede op aarde. Stel jullie volledige vertrouwen in de Heer. Zijn Schriften en zijn profeten getuigen van Hem en wijzen de weg.

Jerold D. Otley dirigeert tijdens een conferentiebijeenkomst het Mormoons Tabernakelkoor.

Ten tweede, God heeft door middel van zijn Zoon Jezus Christus *grenzen gesteld*. Dat zijn de geboden die hij ons geeft om onze reis veiliger te maken. Als we uiteindelijk met 'het hart en een gewillige geest' deze geboden gehoorzamen, gaan we door een veranderingsproces dat onze manier van denken verandert, onze manier van voelen, onze manier van kleden, onze manier van leven, wat we eten en drinken, en de manier waarop we anderen dienen. Zoals de jonge Alma heeft gezegd: 'Aldus worden zij nieuwe schepselen' (Mosiah 27:26). Deze grenzen beschermen ons. Ze zijn essentieel voor een veilige reis.

Toen ik vijf jaar was, leerde mijn moeder mij bepaalde grenzen door dagelijks tegen me te zeggen: 'Jimmy, kom niet te dicht bij het drijfzand', dat slechts een paar honderd meter bij ons huis vandaan was. Nou, raad eens wat Jimmy en zijn jonge vrienden deden? We gingen ernaartoe. Toen we dichter bij het drijfzand kwamen, liep een van mijn vrienden op een nogal natte en donkere plek in het zand. Het leek bijna hetzelfde als de rest van het zand. Eerst kon hij zijn voeten niet meer bewegen, en begonnen we allemaal te lachen. Toen zonken zijn voeten wat dieper en raakte hij in paniek. Hij kon niet meer uit het drijfzand komen, en begon te schreeuwen. De rest van ons rende zo snel we konden naar het

huis van een boer en we schreeuwden zo hard als we konden. Hij pakte meteen een touw en rende met ons terug naar de jongen die nu tot aan zijn middel in het drijfzand zat. Hij gooide het touw om de jongen heen, en wij hielden het touw vast toen hij op een stuk hout ging staan om de jongen uit het drijfzand te trekken.

Als we de grenzen van de Heer overschrijden, komen we vaak in allerlei soorten drijfzand terecht. De wegen van de wereld lijken vaak veel op dat drijfzand en kunnen heel vernietigend zijn. Ze leiden ons weg van de grenzen van de Heer – zijn geboden. Deze wereldse wegen (drugs, drank, roken, samenwonen, sommige muziek, enzovoort):

- Lijken heel aanlokkelijk,
- Lijken heel normaal,
- Lijken door iedereen geaccepteerd, en
- Worden verheerlijkt op tv, in de bioscoop, op Internet, in video's enzovoort.

Deze zaken leiden ons buiten de grenzen die de Heer gesteld heeft. Als we ons eraan overgeven, leidt dat tot wanhoop en slechte gezondheid, en financiële en andere problemen.

De grenzen van de Heer zijn duidelijk verwoord in het boekje *Voor de kracht van de jeugd* en een grote zegen voor iedereen die er gehoor aan geeft. We gaan als zendingen en als leden voort om

mensen te helpen bij het vinden en waarden van de geboden of grenzen van de Heer. Als dat met 'het hart en een gewillige geest' gedaan wordt, of met andere woorden, vol verlangen, gelukkig, en enthousiast, zoals president Hinckley over de aarde reist, zal het ons veranderen, en zullen we dankbaar zijn voor alle kansen die wij krijgen.

Ten derde, gericht tot zowel jong als oud, *begin met het einddoel voor ogen*. Waar wil je op negentienjarige leeftijd of na uw pensioen zijn? Op zending? Neem die beslissing vanavond nog. Ik beloof jullie dat het je leven en anderen zal veranderen, als God je op je zending begeleidt. Alles wat Hij verwacht is 'het hart en een gewillige geest.' Je kunt zoveel goeds doen, en het je zal verbazen hoever je er zelf door veranderd, en hoe anderen er door veranderen.

In een getuigenisvergadering in Bari (Italië), stond eens een jongeman op. Jullie kunnen je mijn verbazing wel voorstellen toen hij zei: 'Als het niet aan de zendingen had gelegen, dan was ik hier vandaag niet geweest.' Hij vertelde verder hoe zijn moeder en grootouders dertig jaar eerder in Parijs door de zendingen Ben Walton en James Paramore gevonden waren. Na veel bijeenkomsten werd het gezin gedoopt. Nu was deze zoon op zending. Ik kwam later toe te ontdekking dat door de jaren heen meer dan 170 mensen gedoopt zijn door dat gezin. Ik was op zending geroepen en die tweeënhalf jaar waren cruciaal voor mijn getuigenis, en ik kan God daar niet genoeg voor danken.

Ik getuig dat God leeft, zijn Zoon is de Verlosser, en dit evangelie zal de mensheid overal tot zegen zijn. Mogen wij allemaal:

- *Vertrouwen op God en zijn Zoon*
- *Binnen de grenzen leven die Zij hebben gesteld, en*
- *Met het einddoel voor ogen beginnen met 'het hart en een gewillige geest'.*

Weet dat de Heer heeft gezegd: 'Want wie Mij eren, zal Ik eren' (1 Samuël 2:30). Ik hoop dat onze reis zo zal zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Wij streven dat na'

President James E. Faust
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Wij hopen dat jullie net als zij mannen zijn, 'die te allen tijde getrouw' zijn 'in alle dingen', die jullie worden 'toevertrouwd'. [Alma 53:20] Vanavond wil ik pleiten voor meer overeenkomst tussen ons geloof en onze daden.

Broeders, ik vind het fijn om hier vanavond bij u te zijn. Er zijn maar weinig taken die zwaarder wegen dan spreken tot deze geweldige vergadering van priesterschapsdragers, want het priesterschap is de sterkste kracht op aarde. B. H. Roberts heeft in dat verband gezegd: 'Het priesterschap is een plichtige zaak. Het is zowel een eer als een verantwoordelijkheid als men met macht van de almachtige God begiftigd is – bevoegdheid om in zijn naam te spreken en te handelen, en dat met dezelfde bindende kracht alsof de Godheid zelf gesproken of gehandeld had.' Jullie, jongemannen, zien er in mijn ogen uit als Helamans jeugdige soldaten, 'die zowel in moed als in kracht en werklust uitblonken'. Wij hopen dat jullie net als zij mannen zijn, 'die te allen tijde getrouw' zijn 'in alle dingen', die jullie worden 'toevertrouwd'.²

Vanavond wil ik pleiten voor meer overeenkomst tussen ons geloof en onze daden. Ik ga uit van het dertiende geloofsartikel. 'Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzam, en goed te moeten doen aan alle mensen; met recht mogen wij zeggen dat we de aansporing van Paulus volgen: wij geloven alles, wij hopen alles, wij hebben veel verdragen en hopen alles te kunnen verdragen. Als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.'³ Broeders, is de Geest van Christus, die wij op ons genomen hebben, ook van invloed op ons gedrag in onze baan? Brigham Young heeft gezegd: 'Wij willen dat de heiligen steeds betere mensen worden, totdat onze mecaniciens bijvoorbeeld zo eerlijk en betrouwbaar zijn dat de spoorwegmaatschappij zegt: "Geef ons maar een 'mormoons' ouderling als machinist, dan hoeven we ons geen zorgen te maken, want als hij weet dat er gevaar dreigt, zal hij iedere noodzakelijke voorzorgsmaatregel nemen om het leven van hen die aan zijn zorg zijn toevertrouwd te bewaren." Ik wil dat onze ouderlingen zo integer zijn dat die maatschappij de voorkeur aan hen geeft als monteurs, veiligheidspersoneel, ingenieurs, administratief personeel en bedrijfsleiders. Als wij naar onze godsdienst leven en de naam "heiligen der laatste dagen" waardig zijn, kunnen al dat soort zaken volmaakt veilig aan ons worden toevertrouwd; als dat niet het geval is, betekent het dat wij onze godsdienst niet naleven.⁴ Waar

president Young de priesterschapsdragers in zijn tijd toe aanspoorde, is even belangrijk in onze tijd. De Geest van Christus moet aanwezig zijn in alles wat wij doen, op ons werk, op school en thuis.

President Kimball heeft ons geleerd hoe we eens en voor altijd beslissingen kunnen nemen om het goede te doen. Hij nam belangrijke beslissingen al vroeg in zijn leven, zodat hij die beslissingen niet steeds opnieuw hoefde te nemen. Hij zei: 'Sommige dingen kunnen we één keer uit ons leven bannen en dan is het klaar (. . .) zodat we niet honderd keer hoeven te piekeren en opnieuw te beslissen wat we zullen doen en wat we niet zullen doen.'⁹

Tijdens de Tweede Wereldoorlog heb ik waargenomen hoe enkele heel bijzondere jongemannen uit getrouwe mormoonse gezinnen hun principes stukje bij beetje overboord gooiden en hun spiritualiteit gedeeltelijk verloren. In sommige overzeese gebieden was het drinkwater niet veilig en de zuiverende chemicaliën bedierven de smaak nog meer. Sommigen gingen koffie drinken om het water niet te proeven. Af en toe werden ons in het leger sigaretten gegeven en een rantsoen drank. Sommigen namen zo'n rantsoen niet aan. Sommigen namen het aan om te ruilen tegen spullen of geld, al rookten en dronken zij zelf niet. Enkel namen het aan om het eens uit te proberen en raakten voor de rest van hun leven verslaafd. De gewoonten die zij tijdens de oorlog vormden, beroofden hen van hun geestelijke mogelijkheden en van vele zegeningen van de Heer.

Dragers van het priesterschap van God moeten mannen met een smetteloos karakter zijn. Ik heb altijd bewondering gehad voor de integriteit van vader Abraham toen hij vanuit Egypte terugkwam in Palestina. Hij kwam met zijn neef, Lot. Al gauw was er onenigheid tussen de herders van Abrahams vee en de herders van Lots vee. 'Dus zeide Abram tot Lot: Laat er toch geen twist zijn tussen mij en u, en tussen mijn herders en uw herders, want wij zijn mannen broeders.'¹⁶

Abraham liet aan Lot de eerste keus van land, links of rechts. Lot koos het meer vruchtbare land aan de oostkant en dus nam Abraham het land in het westen. Na verloop van tijd werd Lot met zijn hele familie in een veldslag gevangengenomen en naar Dan, een kleine tweehonderd kilometer naar het noorden, meegenomen. Toen Abraham hoorde wat hem overkomen was, bewapende hij 318 dienstknechten en ging erop af. Niet alleen redde hij Lot en zijn familie, maar ook zorgde hij dat zij hun bezittingen in Sodom terugkregen. De koning van Sodom keerde terug uit ballingschap en bood Abraham, uit dank, de buit van de overwinning aan. Maar Abraham weigerde en zei: 'Zelfs geen draad of schoenriem, ja niets van het uwe zal ik nemen, opdat gij niet kunt zeggen: Ik heb Abram rijk gemaakt!'¹⁷ Bij deze gebeurtenissen betoende Abraham zijn eerlijkheid, integriteit en geloof. En de Heer beloofde hem met zowel geestelijke als aardse zegeningen zodat hij uiteindelijk voorspoediger was dan Lot.

Eerlijkheid is een heel belangrijke eigenschap. We kennen allemaal wel mensen die menen dat zij geen rekenschap hoeven af te leggen tegenover de wetten van de mens of van God. Zij schijnen te denken dat de regels voor menselijk gedrag niet op hen van toepassing zijn. Een gewilde filosofie is: 'Hoever kan ik gaan?' Zoals eens gezegd is: 'Het verschil tussen een man met moraal en een man van eer is dat de laatste een verwerpelijke daad ook betreurt als hij er succes mee heeft gehad.'¹⁸

Eerlijkheid begint als we nog jong zijn. Toen ik elf jaar was, zag ik erg uit naar mijn magische twaalfde verjaardag, waarop ik diaken en scout zou worden. Mijn moeder hielp me bij het leren van de geloofsartikelen, de scoutwet en het scoutmotto en andere vereisten, zodat ik goed voorbereid zou zijn als die bijzondere verjaardag zich aankondigde.

Aangezien ik geen zusjes had, moesten mijn broers en ik zowel klusjes binnenshuis als buitenshuis doen, zoals melken en de dieren verzorgen. Op een dag bleef ik

alleen thuis met de afwas en het opruimen van de keuken, terwijl mijn moeder voor een zieke buurvrouw zorgde. Ik nam die taken aan, maar stelde de afwas uit. De tijd ging voorbij en het werd niet gedaan. Ik was er niet eens aan begonnen. Toen moeder thuiskwam en de keuken zag, deed ze haar schort voor en ging naar de gootsteen. Ze sprak slechts vijf woorden die scherper staken dan een dozijn horzels kon doen. Het waren de eerste vijf woorden van de scoutwet: 'Op mijn woord van eer.' Op die dag besloot ik dat ik mijn moeder nooit meer reden zou geven om die woorden voor mij te herhalen.

Ter wille van onze eer moeten wij te allen tijde eerlijk zijn. Sommige jongelui lossen hun schulden bij hun ouders niet in. 'Mag ik een tientje voor de film lenen?' Dat impliceert een belofte om de schuld terug te betalen, maar de belofte wordt zo nonchalant gedaan dat hij is vergeten zodra hij is uitgesproken.

Wij moeten voorzichtig zijn om niet verkeerd gebruik te maken van kredietmogelijkheden. Het gebruik van creditcards heeft de schuld van de consument in veel plaatsen tot ontstellende hoogten gebracht. Ik moet denken aan het verhaal van 'Een oude boer [die] het volgende naar een postorderbedrijf schreef: "Stuur mij alstublieft zo'n benzinemotor van bladzijde 787 en als hij goed is, stuur ik u een cheque." Na enige tijd ontving hij het volgende antwoord: "Stuur ons alstublieft een cheque. Als hij goed is, sturen wij de motor."¹⁹

Onze huidige maatschappij stort zich roekeloos op het vergaren van de stoffelijke goederen van deze wereld. Het gevolg is dat velen denken dat zij de wet van de oogst kunnen veranderen en beloningen kunnen oogsten zonder de prijs van eerlijke arbeid en moeite te betalen. Omdat ze meteen succes willen hebben, speculeren ze met zeer riskante financiële plannen die onmiddellijke rijkdom moeten brengen. Maar al te vaak loopt dit op economische tegenslag uit, soms zelfs op hun financiële ondergang. In Spreuken

lezen we: 'Een betrouwbaar man heeft veel zegen, maar wie naar rijkdom jaagt, blijft niet ongestraft.'¹⁰

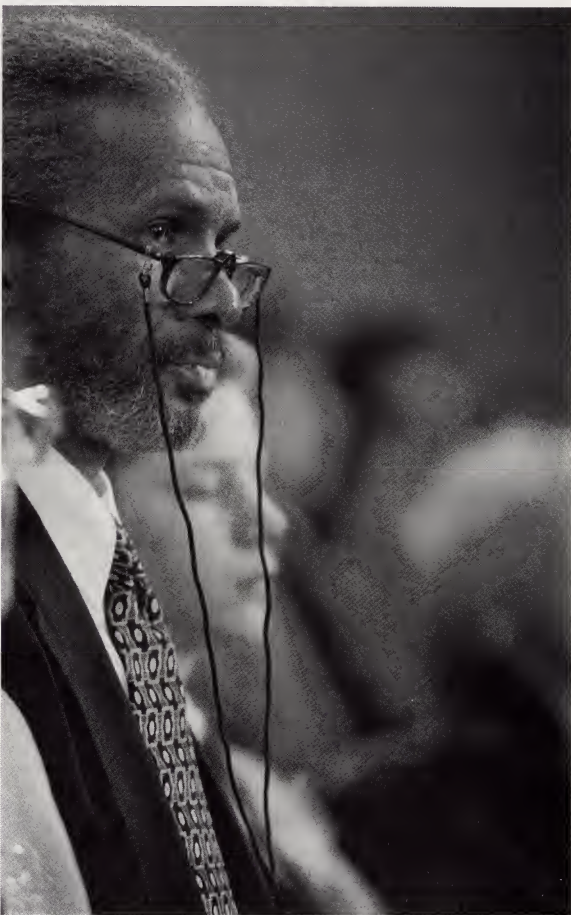
Als leden van de kerk, en in het bijzonder als dragers van het priesterschap, geloven wij in kuisheid. Er is geen ongelijke of dubbele norm voor zedelijke reinheid voor mannen en vrouwen in de kerk. Eigenlijk geloof ik dat priesterschapdragers een grotere verantwoordelijkheid hebben om kuis maatstaven vóór het huwelijk en trouw in het huwelijk te handhaven. De Heer heeft gezegd: 'Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt.'¹¹ Dit betekent reinheid in gedachte en in daad. De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Als wij voor God willen staan, moeten wij onszelf rein houden, zoals Hij rein is.'¹² Als man en vrouw zuiver en kuis blijven, volledig aan elkaar toegewijd tijdens de stormen en zonneschijn van het leven, zal hun liefde voor elkaar zich tot iets bovenaards verdiepen. Een apostel uit de begintijd van de herstelde kerk, Parley P Pratt, heeft gezegd: 'Uit deze eenheid van liefde spruiten alle andere intermenselijke betrekkingen voort, gezelligheid en sympathieën die door elke tak van het menselijk bestaan stromen.'¹³

Zoals de profeet Joseph Smith in het dertiende geloofsartikel schreef, geloven wij welwillend te moeten zijn en goed te moeten doen. Sedert het begin van de kerk hebben voltijszendingen goed gedaan. Wij zijn dankbaar voor de 58.000 zendingen die momenteel dienst doen. Het Eerste Presidium heeft de gelegenheid met vele ambassadeurs, premiers, regeerders en vooraanstaande officiële en politieke figuren uit de hele wereld kennis te maken. Vaak zeggen zij: 'Wij hebben uw zendingen gezien. We hebben ze in veel plaatsen gezien.' Soms bezoeken deze vooraanstaande mensen het opleidingsinstituut voor zendingen in Provo en zien daar duizenden zendingen. Deze personen schijnen altijd erg onder de indruk te zijn. De zendingen zien er goed verzorgd en waardig uit. Soms zeggen ze: 'We zouden graag zien dat onze

kinderen contact hebben met uw jonge mensen op één van uw scholen.'

Zending is een blijvende verantwoordelijkheid. Teruggekeerde zendingen moeten de beginselen die zij in het zendingsveld aan anderen hebben geleerd voorbeeldig naleven. President Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'Alstublieft, teruggekeerde zendingen, (...) doe alstublieft geen afstand, in uiterlijk noch in principe, noch door gewoonte,

van de geweldige ervaringen van het zendingsveld, toen jullie als Alma en de zoons van Mosiah waren, ja, als de engelen van God voor de mensen die jullie onderwezen en doopten. Wij verwachten niet dat jullie elke dag een das, een wit overhemd en een donkerblauw kostuum dragen, nu jullie weer gaan studeren. Maar het is toch zeker niet te veel gevraagd dat jullie je zelf goed blijven verzorgen en dat jullie de gewoonten

reinheid en waardigheid weerspiegelen, en trots in de beginselen van het evangelie dat jullie hebben verkondigd. Wij vragen dit voor het welzijn van het koninkrijk en voor allen die trots op jullie waren en zijn.¹⁴

De aansporing van Paulus omvat hoop om 'alles te kunnen verdragen'. Ouderling Clinton Cutler heeft getoond hoe hoop, doorzettingsvermogen en vastberadenheid de zegeningen van de hemel afroepen. Hij werd letterlijk een werktuig in de handen van de Heer. Clint en Carma Cutler vonden elkaar al tijdens hun middelbare school. Toen ze trouwden betaalden ze hun schoolgeld door middel van een basketbalbeurs. Maar al gauw kregen ze het financieel krap, dus ging Clint voor een telefoonbedrijf werken. Zijn eerste baantje was het wassen, smeren en onderhouden van de vrachtauto's. Dat leidde tot een baantje als kabelreparateur in het hoofdkantoor. Drieënhalf jaar lang had Clint een volledige baan en volgde een volledige schoolopleiding. In december 1960 studeerde hij af, cum laude. Tegen die tijd had hij vier kinderen.

Er kwamen enkele overplaatsingen en promoties. Toen hij in 1963 in Riverdale (Utah) werkte, werd Clint als bisschop genoemd. Drie jaar later verhuisden ze naar Midvale (Utah), waar Clint als tweede raadgever in het ringpresidium werd genoemd.

Nog drie jaar later werd Clinton overgeplaatst naar Denver, waar hij als president van de ring Littleton (Colorado) werd genoemd. Ze verhuisden nog vaker, onder andere naar Boise (Idaho), waar hij als president van de ring Boise-West (Idaho) werd genoemd. Een latere overplaatsing bracht ze terug naar Salt Lake City, waar Clint als regionaal vertegenwoordiger werd genoemd. Zijn laatste promotie was in 1984 tot assistent-vice-president/marketing-manager. Zijn bedrijf scheen hem daar te plaatsen waar de Heer hem nodig had.

Na zijn pensioen keerden ze terug naar Utah en al gauw ontving Clint de roeping om als president van het zendingsgebied Seattle

(Washington) te dienen. In april 1990 kwam zijn laatste roeping als algemeen autoriteit in het Tweede Quorum der Zeventig. Zijn oproep tot dienstbetoon eindigde met zijn overlijden op 9 april 1994 na een heldhaftige strijd tegen kanker.

Ik wil hiermee niet zeggen dat roepingen in presiderende functies of promoties de maatstaf voor getrouwheid of naleving van de gedragsnormen zijn. Dat zijn ze niet en zullen ze nooit zijn. Wij zijn allen rijkelijk gezegend door de nederige, getrouwe leerkrachten die ons het evangelie door middel van voorschrift en voorbeeld hebben geleerd. Maar het voorbeeld van ouderling Cutler toont aan dat geloof, hoop en doorzettingsvermogen onze Vader in de hemel in de gelegenheid stellen ons te sterken en onze bekwaamheden en kansen, hoe gewoon die ook zijn, te vergroten.

Leden van de kerk moeten liefelijkheid nastreven. Wij beogen niet een laagje vermis aangebracht met een wereldse kwast, maar de zuivere aangeboren schoonheid die God in onze ziel heeft geplant. Wij moeten de dingen nastreven die hogere gedachten en edeler impulsen losmaken. De mens is, als hij vooruitgang maakt, zoals president John Taylor eens zei, 'bestemd (. . .) voor hogere en grotere zegeningen en heerlijkheid dan op momenteel op aarde te vinden zijn (. . .)'. Hij kan, als kind van God, rein, deugdzaam, intelligent en eerbaar zijn, en zoeken naar, en geleid en geregeerd worden door de raad van zijn Vader.¹⁵ Wij kunnen met president Brigham Young delen in de hoop dat wij 'zacht en vriendelijk zijn, bescheiden en oprecht, vol geloof en integriteit (. . .) [want] goedheid legt een krans van liefelijkheid om ieder persoon die haar bezit, laat hun geelaat van licht stralen en maakt hun gezelschap begerenswaardig vanwege haar voortreffelijkheid'.¹⁶

In de geschiedenis van deze kerk hebben wij veel verdragen. Als wij de toekomst tegemoet zien, hopen wij alles te kunnen verdragen. Ik vertrouw erop dat wij dat ook zullen doen, hoewel niemand ten volle weet

wat er vóór ons ligt. Hoe zullen wij alle dingen verdragen? Het antwoord is verbazend eenvoudig. Wij doen dat door geloof, door eensgezindheid en door de profeten van God te volgen. Zo was het in het verleden; zo zal het in de toekomst zijn.

Sedert het begin van de aarde heeft God, in zijn oneindige wijsheid, zijn volk door profeten geleid. Maar slechts één persoon tegelijk kan alle sleutels van bevoegdheid gebruiken. Op dit moment is die profeet president Gordon B. Hinckley Als we naar de wereldomvattende programma's van de kerk kijken, kunnen we toch niet aan het profetisch leiderschap van president Hinckley twifelen. Wij bidden allen dat God hem zal blijven steunen en in alle opzichten versterken. Als wij president Hinckley en allen die als profeet, ziener en openbaar met hem samenwerken ten volle steunen, zullen wij daardoor beter alles kunnen verdragen. Dat wij dat zullen doen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

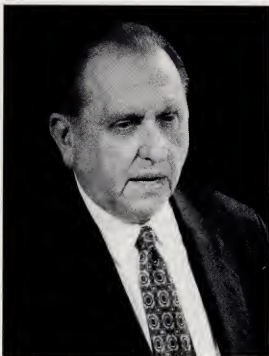
NOTEN

1. *New Witnesses for God*, (1911) 3 delen, deel 1, blz. 195.
2. Alma 53:20.
3. Geloofsartikel 1:13.
4. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young*, blz. 24.
5. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, bezorgd door Edward L. Kimball, blz. 164.
6. Genesis 13:8.
7. Genesis 14:23.
8. H. L. Mencken, *Dictionary of Humorous Quotations*, bezorgd door Evan Esar, New York, 1949, blz. 126.
9. Jacob M. Braude, *Braude's Treasury of Wit and Humor* (1964), blz. 45.
10. Spreuken 28:20.
11. Leer en Verbonden 38:42.
12. Zie *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 204.
13. *Writings of Parley Parker Pratt*, bezorgd door Parker Pratt Robison (1952), blz. 54.
14. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, blz. 593.
15. *The Government of God*, (1852), blz. 29-30.
16. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young*, blz. 219.

In gevaar

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Er vindt tegenwoordig in het leven van jongemannen een belangrijke strijd plaats. Het is eenvoudigweg de strijd tussen goed en kwaad.

Op 16 juli 1945 vertrok de *USS Indianapolis* uit de marinewerf Mare Island in Californië om een geheime vracht naar Tinian Island in de Marianas te transporteren. De lading bestond uit gevanceerd materiaal waarmee misschien een eind kon worden gemaakt aan de Tweede Wereldoorlog, met al zijn lijd en dood. De lading werd op 26 juli afgeleverd, waarna het schip naar Leyte in de Filipijnen vertrok.

Omdat ze door vijandige wateren in de Filipijnse Zee voeren, moest de kapitein een zigzagkoers varen om niet door de vijand te worden ontdekt en aangevallen. Maar dat deed hij niet. Vlak voor middernacht, op zondag 29 juli 1945, werd de grote kruiser, *Indianapolis*, op weg naar de Golf van Leyte, door een vijandige onderzeeboot ontdekt. Zonder zelf ontdekt te worden door vlak onder

de waterspiegel te blijven, vuurde de onderzeeboot vanaf 1.400 meter zes torpedo's af. Toen de torpedo's hun doel bereikten, werd de boeg door ontploffingen van munitie en brandstof van de kruiser afgerukt, en werd de krachtcentrale vernietigd. Zonder elektriciteit kon de radiograaf geen noodsignaal uitzenden. De order om het schip te verlaten moest van mond tot mond worden doorgegeven omdat alle communicatiemiddelen waren vernietigd. Slechts twaalf minuten nadat het schip geraakt werd, steeg de boeg 31 meter boven de zeespiegel op, en zonk het schip in de diepten van de zee.

Van de 1.200 bemanningsleden waren er ongeveer 400 die op slag werden gedood of verdrinken. Ongeveer 800 man overleefden het en kwamen in het water terecht.

Vier dagen later, op 2 augustus 1945, zag de piloot van een Lockheed Ventura die een verkenningvlucht uitvoerde, een ongebruikelijke olievlek op het water die hij 24 kilometer lang volgde. Toen zag hij die mannen in het water liggen die sinds het zinken van de *Indianapolis* in leven waren gebleven.

Er werd een enorme reddingsactie op touw gezet. Schepen haastten zich naar het gebied en vliegtuigen werden erop uit gestuurd om voedsel, water en overlevingsmateriaal te droppen. Van de 800 man die in het water waren terechtgekomen, bleven er uiteindelijk maar 316 in leven. De rest werd het slachtoffer van de levensgevaarlijke zee, vol met haaien.

Twee weken later was de Tweede Wereldoorlog voorbij. De ondergang van de *Indianapolis*, 'de laatste grote marinetragedie van de Tweede Wereldoorlog' genoemd, is nu een legende.

Kunnen wij in ons leven een les leren uit de verschrikkelijke ervaring van deze mannen op de *Indianapolis*. Zij waren in gevaar. Het gevaar en de vijand lagen op de loer. Het schip voer verder, zonder gehoor te geven aan de opdracht om een zigzagkoers te varen, en was dus een eenvoudig doelwit. Het resultaat was een ramp.

Op de dag dat de *Indianapolis* naar Leyte vertrok, werd ik bij de marine in dienst genomen. Op het trainingskamp vlakbij San Diego (Californië), moest ik de extreme discipline van de basistraining, en de vechtraining doorstaan.

Eindelijk waren onze eerste vrije dagen aangebroken. Er werd gezegd dat iedereen die kon zwemmen met de bus naar San Diego zou worden gebracht, en dat iedereen die niet kon zwemmen moest achterblijven voor zwemles. Wat was ik blij dat ik al jaren kon zwemmen. Toen werd er een onverwachte order gegeven. Iedereen die had gezegd dat hij kon zwemmen, moest naar het zwembad komen – in plaats van naar de bus die stond te wachten. We moesten aan de kant van het diepe gaan staan, ons uitkleeden, en een voor een in het water springen en naar de overkant zwemmen. De meesten zwommen met gemak naar de overkant en keken uit naar de busrit naar San Diego. Maar er waren een paar mannen die niet eerlijk waren geweest, die wel gezegd hadden dat ze konden zwemmen, maar het eigenlijk niet konden. De onderofficiers lieten hen twee tot drie keer ondergaan totdat ze hen een stok aanreikten om hen op het droge te trekken. De les die we hieruit geleerd hebben? *Vertel de waarheid*. Je leven zou erdoor gered kunnen worden als je in gevaar was.

Tijdens onze reis door het sterfelijk leven zullen we af en toe in gevaar verkeren. Is er een landkaart om in veiligheid te komen? Zijn er mensen die ons kunnen helpen?

Ik wil je vanavond graag zes verkeersborden geven, waardoor je in veiligheid kunt worden gebracht als je ze volgt:

1. Kies goede vrienden uit;
2. Vraag ouders om raad;
3. Bestudeer het evangelie;
4. Onderhoud de geboden;
5. Dien met liefde;
6. Bid met een doel voor ogen.

Er vindt tegenwoordig in het leven van jongemannen een belangrijke strijd plaats. Het is eenvoudigweg de strijd tussen goed en kwaad.

Moroni heeft vroeger het volgende advies gegeven: 'Want ziet, de Geest van Christus is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden; daarom toon ik u de wijze van oordelen; want alles, wat uitnodigt om het goede te doen, en overreedt in Christus te geloven, wordt door de macht en gave van Christus uitgezonden; daarom zult gij met volmaakte kennis kunnen weten, dat het van God is.

'Doch wanneer iets de mens overhaalt om kwaad te doen, en niet in Christus te geloven, Hem te verloochenen, en God niet te dienen, dan moogt gij met volkomen zekerheid weten, dat het van de duivel is.'

Ik wil graag iets over elk van deze zes verkeersborden zeggen, die ik al

eerder genoemd heb, om buiten gevaar te blijven.

1. Kies goede vrienden uit. Vrienden bepalen mede onze toekomst. We hebben de neiging om net als onze vrienden te worden, en ons op plaatsen te bevinden waar zij heengaan. Vergeet niet dat de weg die we in dit leven volgen, de weg bepaalt die we in het volgende leven zullen volgen.

Naar aanleiding van een onderzoek in verschillende wijken en ringen in de kerk, hebben we iets belangrijks geleerd: personen van wie de vrienden in de tempel trouwen, trouwen zelf meestal ook in de tempel; terwijl personen van wie de vrienden niet in de tempel trouwen, zelf meestal ook niet in de tempel trouwen. En datzelfde geldt voor een voltijdzending. De invloed van vrienden blijkt een uiterst dominerende factor te zijn – gelijkwaardig aan de invloed van ouders, leerkrachten, of het feit dat we vlak bij een tempel wonen.

Onze vrienden zullen ons succes bevorderen of belemmeren.

2. Vraag ouders om raad. Je moeder, je vader, je familie houden allemaal van je en bidden voor je eeuwig welzijn. Vaders, wees een voorbeeld voor uw zoons. Laat hen de juiste weg zien. Wandel samen met hen in rechtschapenheid en geloof.

Oordeel niet snel. In een schoolboek las ik een verslag dat de wijsheid van deze raad staaft. In een grote fabriek met veel machines moeten de arbeiders als team samenwerken om succesvol te zijn. Bij een bepaalde machine werden de arbeiders steeds belemmerd omdat een van hen steeds te laat kwam. De voorman zei uiteindelijk tegen deze laatkomende arbeider: 'Als je nog een keer te laat komt, ben je ontslagen!'

De volgende dag was de man weer te laat. Aan de klas werd gevraagd: 'Wat zou je doen als jij de voorman was?'

Ongeveer de helft van de klas zei: 'Ik zou doen wat ik gezegd had en die persoon ontslaan.' De andere helft had medelijden en zei: 'Ik zou hem nog een kans geven.' De leerkracht gaf vervolgens het juiste antwoord: 'Ik zou hem vragen waarom hij te laat was. Misschien had hij wel een goede reden.'

3. Bestudeer het evangelie. Jezus heeft gezegd: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen.'

In deze bedeling heeft de Heer verklaard: 'Put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.'

Ontwikkel het verlangen om de Heer te leren kennen, zijn geboden te begrijpen en zijn voorbeeld te volgen. Dan zullen de schaduwen van wanhoop vervangen worden door stralen van hoop, verdriet wordt vervangen door vreugde, en het gevoel verdwaald te zijn in de massa zal verdwijnen door de zekere kennis dat onze hemelse Vader ons inachtig is.

4. Onderhoud de geboden. Beslis nu om God te dienen. Leer zijn woord kennen en volg het na.

Een jonge drager van het Aäronisch priesterschap, die actief aan scouting deelnam, heeft toen hij in de scouting bevorderd zou worden, naar aanleiding van de vraag wat scouting voor hem betekende,

het volgende gezegd: 'Door de scouting doe ik wat ik moet doen, en laat ik wat ik niet moet doen.' En hij werd bevorderd.

De volgende spreuk is een goed geheugensteuntje: 'Je kunt niet goed zitten als je fout doet, en je kunt niet fout zitten als je goed doet.' De bekende lofzang geeft het goed weer:

Kies toch goed, als u voor een keus gesteld wordt.

Tot het goede leidt de Heil'ge Geest; en zijn licht zal bestendig op u schijnen als uw hart naar het goede streeft.⁴

President George Albert Smith, de achtste president van de kerk heeft gezegd: 'Blijf aan de kant van de Heer.'⁵

5. Dien met liefde. Uit 'Het meditatieve moment' komt de volgende raad: 'Wij zijn het aan onszelf verplicht om onze talenten te ontdekken en er iets mee te doen. En we zijn het aan onze familie, vrienden en kennissen verplicht om onze vaardigheden beschikbaar te stellen. Zelfs als we ons ontmoedigd, eenzaam, of soms nuttelos voelen, mogen we niet vergeten dat God ons allemaal veel mogelijkheden heeft gegeven. We hebben allemaal ons plaatsje in dit leven, en in het leven van hen die wij liefhebben.'⁶

Jesus was de verpersoonlijking van dienstbetoon. Er werd van Hem gezegd: 'Hij is rondgegaan, weldoende.'⁷ Doen wij dat ook, broeders? Wij krijgen ook veel kansen, maar sommige kansen gaan snel voorbij. Broeders, wat zult u een hemelse vreugde ervaren als iemand zich uw raad of lering herinnert, uw voorbeeld volgt, of de positieve invloed die u op een ander hebt gehad niet vergeet.

Jeugdleiders, denk aan de raad die de apostel Paulus aan Timoteüs gaf: 'Wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid.'⁸ Bisschoppen, roep rechtschappen broeders om de Aäronische priesterschap te leiden, en ook de scoutleiders moeten rechtschappen mensen zijn.

Niemand mag met de jongeren werken als zijn lidmaatschapskaart nog niet in de handen van de

bisschop is. En niemand mag in de scouting werkzaam zijn als hij niet volledig geregistreerd staat bij de betreffende organisatie op het gebied van scouting, en als hij niet aan alle eisen voldoet. Deze regel is maar al te vaak uiteengezet, maar de wolven blijven maar onder de kudde komen om de schapen te vernietigen. President Hinckley heeft mij gevraagd om dat punt vandaag duidelijk te onderstrepen.

6. Bid met een doel voor ogen. Bij God is alles mogelijk. Broeders van de Aäronische priesterschap, en broeders van de Melchizedekse priesterschap, vergeet dat gebed van Joseph Smith in het heilige bos niet. Kijk om u heen en zie de resultaten van dat beantwoorde gebed. Het gebed verschaft geestelijke kracht. Het gebed is het paspoort van de vrede.

In tegenstelling tot de kruiser *Indianapolis*, als wij ons in gevaar bevinden, is onze bron van kracht ononderbroken en onbeschadigd aanwezig – namelijk God, onze hemelse Vader. Hij zal ons helpen als wij Hem daartoe in de gelegenheid stellen.

Ik moet aan een gebeurtenis van een aantal jaren geleden denken. Een groep vrienden ging paardrijden en kwam bij een open veld met prachtig gras en een beekje dat er doorheen stroomde. Herten konden zich geen betere plek wensen. Maar er was wel degelijk gevaar. Een hert kan de geringste beweging in zijn omgeving waarnemen; hij kan een takje horen breken, en hij kan de mens ruiken. Hij is eigenlijk maar vanuit een richting kwetsbaar – van boven. In een grote boom hadden jagers boven het veld een platform gebouwd. Hoewel dat op veel plaatsen verboden is, schiet de jager op zijn prooi als het komt eten en drinken. Er breken geen takjes, er is geen enkele beweging, en er is geen geur van de jager waarneembaar. Waarom? Het hert, met zijn geweldige zintuigen om hem voor gevaar te waarschuwen, heeft niet de mogelijkheid om naar boven te kijken en de vijand te ontdekken. Het hert bevindt zich in gevaar. De mens is niet zo beperkt.

Zijn grootste veiligheid is gebaseerd op zijn vermogen en zijn verlangen om omhoog te kijken – als hij 'tot God opziet en leeft.'⁹

Een dichter heeft het volgende geschreven:

Maar als hoogste van al uw wonderlijke werken, Meest verheven van heel uw plan, Plantte u in het hart van de mens de drang om naar omhoog te reiken.¹⁰

Broeders, zijn wij op onze levensreis voorbereid? Het leven kan soms hectisch zijn. De golven van emotionele conflicten kunnen ons overspoelen. Bepaal uw koers, wees voorzichtig, en volg de aangegeven veiligheidsinstructies.

1. Kies goede vrienden uit;
2. Vraag ouders om raad;
3. Bestudeer het evangelie;
4. Onderhoud de geboden;
5. Dien met liefde;
6. Bid met een doel voor ogen.

Als we dat doen, zullen we veilig over de oceanen van het leven varen, en in de thuishaven terugkeren – het celestiale koninkrijk van God. Dan zullen wij als matroos van de sterfelijkheid de volgende uitspraak te horen krijgen: 'Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf (. . .) ga in tot het feest van uw heer.'¹¹

Om deze zegen bid ik vurig, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

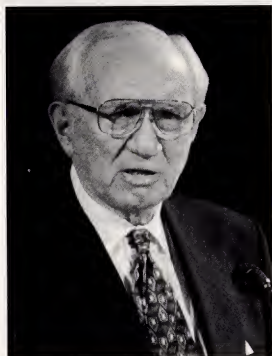
NOTEN

1. Moroni 7:16–17.
2. Matteüs 11:28–29.
3. Leer en Verbonden 88:118.
4. Lofzang 162.
5. Conference Report, oktober 1945, blz. 118.
6. 'Finding a Niche', uitzending op 15 februari 1998 van *Music And The Spoken Word*.
7. Zie Handelingen 10:38.
8. 1 Timoteüs 4:12.
9. Alma 37:47.
10. Harry Kemp, 'God the Architect', in Caroline Miles Hill, ed., *The Worlds Great Religious Poetry* (1923), blz. 211–212.
11. Matteüs 25:21.

Het meisje met wie je eens zult trouwen, waardig zijn

President Gordon B. Hinckley

Maak dat je het liefste meisje van de wereld waardig bent; en blijf haar alle dagen van je verdere leven waardig.

Een week geleden hebben president Faust en het algemeen presidium van de jongevrouwen in deze Tabernakel de jongevrouwen van de kerk toegesproken.

Toen ik keek naar die bijegekomen jongevrouwen kwam de vraag bij mij op: 'Voeden wij een generatie jongemannen op die hun waardig zijn?'

Die meisjes zijn zo fris en levendig. Ze zijn prachtig. Ze zijn opgeruimd. Ze zijn begaafd. Ze zijn trouw. Ze zijn deugdzaam. Ze zijn oprecht. Het zijn gewoon geweldig en heerlijke jongevrouwen.

En daarom wil ik vanavond, in deze priesterschapsbijeenkomst jullie, jongemannen, hun tegenhangers,

toespreken. De titel van mijn toespraak is: 'Het meisje met wie je eens zult trouwen, waardig zijn.'

Het meisje met wie je trouwt, zal met jou een groot risico nemen. Zij zal de jongeman met wie ze trouwt alles geven. Hij zal voor een groot deel de rest van haar leven bepalen. Ze zal zelfs haar naam opgeven voor de zijne.

Adam verklaarde in de hof van Eden: 'Dit is nu eindelijk been van mijn gebeente en vlees van mijn vlees; (...)

'Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn' (Genesis 2:23-24).

Als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, als jongemannen die het priesterschap van God dragen, hebben jullie een enorme verplichting ten opzichte van het meisje met wie je trouwt. Misschien denken jullie daar nu nog niet zo aan. Maar het duurt niet lang of jullie zullen er wel aan denken, en het is nu de tijd om je voor te bereiden op die allerbelangrijkste dag waarop je iemand tot vrouw en metgezellin, gelijkwaardig aan jou voor het aangezicht van de Heer, neemt.

Die verplichting begint met absolute trouw. Zoals in de ceremonie van de oude kerk van Engeland gezegd wordt, zul je haar trouw zijn 'in rijke en in arme perioden, in

ziekte en in gezondheid, in goede en in slechte tijden.' Ze zal bij jou, en alleen bij jou horen, ongeacht de omstandigheden. Jij zult bij haar, en alleen bij haar horen. Je kunt niet begerig naar een andere vrouw kijken. Jullie moeten elkaar absoluut, onveranderlijk trouw zijn. Hopelijk zullen jullie een eeuwig huwelijk sluiten in het huis van de Heer, onder het gezag van het eeuwig priesterschap. Jullie hele leven moeten jullie zo trouw zijn als de poolster.

Het meisje met wie je trouwt mag van jou verwachten dat je volkomen rein aan het huwelijksaltaar knielt. Ze mag van jou verwachten dat je deugdzaam bent in gedachte, woord en daad.

Ik vraag jullie vanavond dringend jezelf vrij te houden van de smet van de wereld. Laat je niet in met smerige taal op school. Vertel geen schuine grappen. Rommel niet met Internet, op zoek naar pornografisch materiaal. Luister niet naar vuiligheid op 06-nummers. Huur geen videofilms waarin ook maar enige pornografie te zien valt. Die schunnige rommel is niet goed voor je. Mijd pornografie als een ernstige ziekte. Het is net zo verwoestend. Het kan een gewoonte worden, en wie zich eraan bezondigen kunnen er niet meer van afblijven. Het is verslavend.

Het brengt miljarden op voor degenen die het produceren. Zij maken het zo prikkelend en aantrekkelijk als ze maar kunnen. Het verleidt en vernietigt zijn slachtoffers. Het is overal. Overal om ons heen. Ik vraag jullie dringend je er niet mee in te laten. Je kunt het je gewoon niet veroorloven.

Het meisje met wie je trouwt is een echtgenoot waardig wiens leven niet bezoedeld is door die lelijke en slopende rommel.

Beschouw het woord van wijsheid als meer dan een cliché. Ik beschouw het als het opmerkelijkste document over gezondheid dat ik ken. Het is in 1833 aan de profeet Joseph Smith gegeven toen er nog betrekkelijk weinig bekend was over voedingsregels. Meer

wetenschappelijk onderzoek in deze tijd levert steeds meer bewijs op van de juistheid van de beginselen van het woord van wijsheid. Er is overduidelijk bewezen dat tabak schadelijk is, toch zien we onder de jongeren een forse toename in gebruik. Alcohol is net zo schadelijk.

Ik vind het ironisch dat benzinstations bier verkopen. Men kan van bier net zo dronken worden en net zo'n gevaar op de weg zijn als van elke andere alcoholische drank. Het hangt er gewoon vanaf hoeveel men drinkt. Wat ontzettend inconsequent dat een benzinstation, waar je benzine tankt om te kunnen rijden, ook bier verkoopt waardoor je 'onder invloed' kunt raken en een vreselijk gevaar op de weg wordt.

Blijf ervan af. Het zal je geen goed doen. Het kan onherstelbare schade aanrichten. Stel dat je bier drinkt, rijdt, en iemands dood veroorzaakt. Je zult er je hele leven niet overheen komen. Het zal je dag en nacht achtervolgen. Het eenvoudigste wat je kunt doen is het niet aanraken.

Blijf daarom ook van drugs af. Die kunnen je absolute ondergang betekenen. Ze nemen je verstandelijke vermogens weg. Je zult er op een vreselijk gemene manier aan verslaafd raken. Ze zullen je geest en je lichaam vernietigen. Ze zullen zo'n begeerte bij je veroorzaken dat je alles zult doen om die te bevredigen.

Zou een meisje met gezond verstand met een jongeman willen trouwen die drugs gebruikt, die verslaafd is aan alcohol of pornografie?

Vermijd vloeken. Op school hoor je het overal om je heen. Jonge mensen schijnen prat te gaan op hun gebruik van smerige en schunnige taal, vloeken, en ijdel gebruik van de naam van de Heer. Het wordt een slechte gewoonte die, als je er jong mee begint, je hele leven de kop op zal steken. Wie wil getrouwd zijn met een man wiens taal doorspekt is met vuiligheid en vloeken?

Er is nog iets ernstigs waaraan veel jongemannen verslaafd raken. Dat is woede. Bij het minste

of geringste barsten ze uit in ongecontroleerde woede. Het is deerniswekkend als je iemand zo zwak ziet. Maar erger nog, ze zijn geneigd alle redelijkheid uit het oog te verliezen en dingen te doen waar ze later spijt van krijgen.

We horen tegenwoordig veel over agressie in het verkeer. Chauffeurs raken geprikkeld door een kleine irritatie. Ze barsten in woede uit, en komen daarbij zelfs tot moord. Een leven vol spijt volgt erop.

De schrijver van Spreuken heeft gezegd: 'Een lankmoedig mens overtreft een held, wie zijn geest beheerst, hem die een stad inneemt' (Spreuken 16:32).

Als je driftig bent is het nu de tijd om dat te leren beheersen. Hoe eerder je dat doet, des te gemakkelijker zal het zijn. Laat geen enkel lid van deze kerk op zo'n onnodige en kwaadaardige manier zijn beheersing verliezen. Laat hem woorden van vrede en rust in zijn huwelijk brengen.

Ik krijg steeds te maken met leden van de kerk die een tempelhuwelijk hebben gesloten, later scheiden en dan verzoeken om ontbinding van hun tempelverzegeling. Pas getrouwd hebben ze grote verwachtingen en zijn ze heel gelukkig. Maar de bloem van de liefde verwelkt in een sfeer van kritiek

en geklaag, van kwade woorden en ongecontroleerde woede. Liefde zweeft het raam uit als rivaliteit binnekomt. Ik herhaal, broeders, als iemand van jullie moeite heeft om je drift in toom te houden, smeek ik jullie dat nu te gaan corrigeren. Anders zullen jullie slechts tranen en verdriet brengen in het gezin dat jullie eens zullen stichten. Jakob, in het Boek van Mormon, veroordeelt zijn mensen vanwege hun slechte huwelijk. Hij zegt: 'Ziet, gij hebt grotere ongerechtigheid bedreven dan de Lamanieten, onze broeders. Gij hebt het hart gebroken van uw tedere vrouwen, en het vertrouwen van uw kinderen verloren wegens het slechte voorbeeld, door u aan hen gegeven; en het geschrei huns harten stijgt tegen u tot God op. En daar het woord Gods, dat tegen u getuigt, zo streng is, zijn vele harten gedood, doorstoken met diepe wonden' (Jakob 2:35).

Volg een opleiding. Zorg dat je alle mogelijke scholing krijgt. De wereld zal je rijkelijk betalen voor wat je waard bent. Paulus sprak in zijn brief aan Timoteüs klare taal: 'Maar indien [iemand] voor de [zijnen], en nog wel voor [zijn] huisgenoten, niet zorg, dan heeft [hij zijn] geloof verloochend en is [hij] erger dan een ongelovige' (1 Timoteüs 5:8).

Je bent op de eerste plaats verplicht voor je gezin te zorgen.

Je vrouw zal geluk hebben als ze buitenshuis geen werk hoeft te zoeken. Ze zal dubbel gezegend zijn als zij thuis kan blijven en jij de kostwinner wordt.

Een opleiding is de sleutel tot een goed inkomen. De Heer heeft ons als volk de opdracht gegeven kennis te verwerven 'door studie alsmede door geloof' (LV 109-14). Waarschijnlijk zul je een betere kostwinner worden als je geest en je handen geoefend zijn om iets waardevols te doen in de samenleving waarvan je deel gaat uitmaken.

Wees bescheiden in je wensen. Je hebt geen groot huis met een hoge hypotheek nodig om je leven samen te beginnen. Je kunt en moet hoge schulden vermijden. Niets veroorzaakt grotere spanningen in het huwelijk als verpletterende schulden die je tot slaaf maken van je schuldeisers. Geld lenen kan nodig zijn om een huis te kopen. Maar laat het niet zo duur zijn dat het je dag en nacht bezighoudt.

Toen ik trouwde, zei mijn wijze vader tegen me: 'Koop een bescheiden huis en betaal de hypotheek af, zodat je vrouw en kinderen, als er een economische storm losbreekt, een dak boven hun hoofd hebben.'

Het meisje dat met je trouwt wil niet getrouwd zijn met een gierigaard. Ze wil ook niet getrouwd zijn met een verkwister. Ze heeft het recht om alles voor jullie financiën te weten. Daarin behoort ze je partner te zijn. Als er over deze zaken geen volkomen begrip is tussen jou en je vrouw, zullen er waarschijnlijk misverstanden en wantrouwen ontstaan, wat tot grotere problemen kan leiden.

Ze wil getrouwd zijn met iemand die haar liefheeft, die haar vertrouwt, die naast haar staat, die haar beste vriend en metgezel is. Ze wil getrouwd zijn met iemand die haar aanmoedigt in haar werk in de kerk en samenleving waardoor ze haar talenten kan ontwikkelen en een beter aandeel kan leveren in de maatschappij. Ze wil getrouwd zijn met iemand die anderen wil helpen, die

bereid is mee te werken in de kerk en aan andere goede doelen. Ze wil getrouwd zijn met iemand die de Heer liefheeft en probeert zijn wil te doen. Daarom is het goed dat jullie allemaal plannen maken om op zending te gaan, om onzelfzuchtig een deel van je leven aan je hemelse Vader te geven, om volkomen onzelfzuchtig het evangelie van vrede aan de wereld te verkondigen, ongeacht waarheen je gezonden wordt. Als je een goede zending bent, zul je terugkomen met het verlangen om de Heer te blijven dienen, zijn geboden te onderhouden en zijn wil te doen. Zo'n instelling zal oneindig veel bijdragen tot het geluk binnen je huwelijk.

Ik zei al eerder, dat je eigenlijk maar op één plaats zult willen trouwen. Dat is het huis van de Heer. Je kunt je partner geen groter geschenk geven dan een huwelijk in Gods heilig huis, onder de bescherming van het verbond ter verzegeling van het eeuwig huwelijk. Daarvoor bestaat geen geschikte vervanging. Er zou geen andere weg voor je moeten zijn.

Kies zorgvuldig en verstandig. Het meisje met wie je trouwt zal altijd bij je horen. Je zult haar liefhebben en zij zal jou liefhebben, door dik en dun, bij zonneschijn en regen. Zij wordt de moeder van je kinderen. Wat is er mooier in deze wereld dan vader te worden van een dierbaar kind, een zoon of dochter van onze hemelse Vader, voor wie we de rechten en de verantwoordelijkheid van het sterfelijk rentmeesterschap hebben gekregen.

Wat is een baby een genot. Wat is een kind prachtig. Wat is een gezin geweldig. Leef zo dat je waardig bent een vader te worden op wie je vrouw en kinderen trots zullen zijn.

De Heer heeft ons opgedragen om te trouwen, om in liefde, vrede en harmonie samen te leven, om kinderen te krijgen en in zijn heilige wegen op te voeden.

Misschien, beste jongemannen, denken jullie daar nu niet serieus over na. Maar de tijd zal aanbreken dat je verliefd wordt. Dat zal al je gedachten in beslag nemen, en het

onderwerp zijn van je dromen. Maak dat je het liefste meisje van de wereld waardig bent; en blijf haar alle dagen van je verdere leven waardig. Wees goed, oprecht en vriendelijk voor elkaar. Er is zoveel bitterheid in de wereld. Er wordt zoveel pijn en verdriet veroorzaakt door boze woorden. Er vloeien zoveel tranen door ontrouw. Maar er kan zoveel geluk zijn als we proberen te behagen en het overheersende verlangen hebben om onze metgezel gelukkig te maken.

Na alles wat er is gezegd en gedaan, is dit waar het evangelie over gaat. Het gezin is een schepping van God. Het is het fundament van de schepping. De manier om een volk krachtig te maken is het gezin krachtig maken.

Ik denk dat er, als we meer zouden letten op elkaars deugden en niet elkaars ondeugden, veel meer geluk zou heersen in onze gezinnen. Er zouden veel minder echtscheidingen zijn, veel minder ontrouw, veel minder boosheid, onwil en twist. Er zou meer vergeffenis, meer liefde, meer vrede, meer geluk zijn. Zo wil de Heer het.

Jongemannen, Nu is de tijd om je voor te bereiden op de toekomst. En in die toekomst is er voor de meesten van jullie een mooie jongevrouw wiens grootste verlangen het is om zich aan je te verbinden in een eeuwigdurende relatie.

Je zult geen groter geluk kennen dan dat in jullie gezin. Jullie zullen geen belangrijker verplichting hebben dan waarmee je in je gezin te maken krijgt. Het echte kenmerk van je succes in je leven zal de kwaliteit van je huwelijk zijn.

God zegene jullie, beste jongemannen. Ik kan je niets mooiers toewensen dan de liefde, de volkomen liefde van een metgezel op wie je trots bent en die jij in alle opzichten waardig bent. Die keuze is de belangrijkste van alle keuzes die je in je leven zult doen. Ik bid dat de zegen van de hemel op je zal rusten bij de keuze die je zult doen, dat je daarbij de leiding van de hemel zult voelen, en dat je zonder spijt zult leven. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

President Thomas S. Monson, eerste raadgever; president Gordon B. Hinckley; en president James E. Faust, tweede raadgever, hebben een ondersnje voor aanvang van een conferentiebijeenkomst.

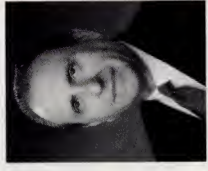
De Tabernakel op Temple Square.

Het Vergadergebouw op Temple Square.

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

HET EERSTE PRESIDIUM

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever

President Gordon B. Hinckley

President James E. Faust
Tweede raadgever

M. Russell Ballard

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Dallin H. Oaks

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

DE RAAD DER TWAALF

HET PRESIDIUM DER ZEVENTIG

L. Aldin Porter

Joe J. Christensen

Monte J. Brough

W. Eugene Hansen

Jack H. Goodlad

Harold G. Hillam

Earl C. Hingry

HET EERSTE QUORUM DER ZEVENTIG

Angus Abreo

Carlos H. Amado

Neil L. Anderson

Dallas N. Archibald

Ben B. Banks

Merrill J. Bolaman

William R. Bradford

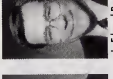
Richard D. Allied

Abbas M. Amerim

E. Ray Boteman

L. Edward Brown

Eric A. Gell

Val R. Christensen

F. Enzo Borzic

John K. Carmack

Sheldon F. Child

D. Todd Christofferson

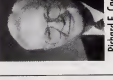
Gary J. Coleman

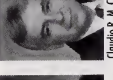
Spencer J. Condie

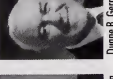
Gene R. Cook

Richard E. Cook

Cleaveland R. M. Coats

Dianne B. Gerrard

Ronald T. Hoverson

Wayne M. Horvack

J. Kern Jolley

Quentin L. Cook

Robert K. Dallenboth

John B. Dicksen

Charles Dieter

Loren C. Dunn

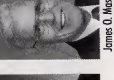
Vaughn J. Featherstone

John H. Goldberg

W. Don Ludd

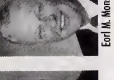
James O. Nelson

Richard J. Maynes

Dale E. Miller

Earl M. Morrison

Merrill C. Oels

Bruce C. Halden

F. Melvin Hornmond

F. Burton Howard

Jay E. Jensen

Martha K. Jensen

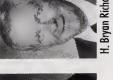
Kenneth Johnson

L. Lonard Koudrick

Bruce D. Porter

H. Bryan Richards

Lynn B. Robbins

Neal B. Rowettle

Dennis E. Simmons

Donald L. Sobell

W. Rolfe Kerr

Yoshihiko Mikachi

Cree L. Kalford

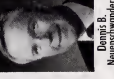
John M. Madson

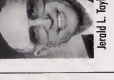
Lynn A. Mckelken

Alexander B. Morrison

Dennis B. Neumannsmaier

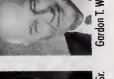
Jared L. Taylor

D. Lee Tobler

Richard E. Tulley Sr.

Gordon T. Watts

Stephen A. West

Robert J. Whittin

Glenn L. Pace

James M. Paramore

Andrew M. Peterson

Ben D. Priesgar

Hugh W. Primrock

Ronald E. Redmon

Garl B. Pratt

Leone B. Wickham

Richard B. Wirthlin

Roy H. Wood

Samuel J. Jr.

Dieter E. Utshoff

Francesco J. Vitese

W. Craig Zwick

Richard C. Eglar
Eerste respesent

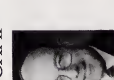
Keith B. Mckellin
Presidende kassap

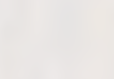
James O. Nelson
Tweede respesent

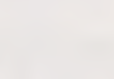
Robert J. Whittin
Tweede respesent

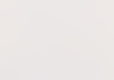
Roy H. Wood
Tweede respesent

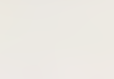
Roy H. Wood
Tweede respesent

Roy H. Wood
Tweede respesent

Roy H. Wood
Tweede respesent

Roy H. Wood
Tweede respesent

DE PRESIDERENDE BISSCHAP

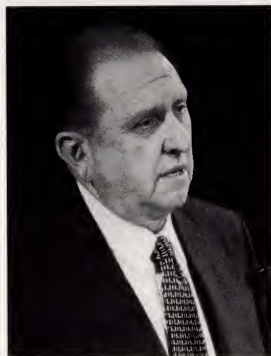
Naderende stormwolken vormen de achtergrond van het Joseph Smith Memorial Building (links), de Salt Lake-tempel (midden), en een deel van het kantoorgebouw van de kerk (rechts).

Zie op tot God en leef

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Laten we, telkens wanneer we geneigd zijn om ons terneer te laten slaan door de klappen van het leven, bedenken dat anderen deze zelfde weg begaan hebben, het hebben doorstaan, en overwonnen hebben.

Ik begin mijn boodschap vanochtend met een vraag: Hebt u wel eens vakantie gevierd met uw hele familie? Zo niet, dan zult u voor verrassingen komen te staan als u het doet. Mijn vrouw en ik zijn enkele jaren geleden met onze kinderen, hun partners en de kleinkinderen naar Disneyland gegaan, in het zuiden van Californië. Toen ze eenmaal door de ingang van dit bekende pretpark waren, haastte de groep zich naar wat toen de nieuwste attractie was: *Star Tours*. Je gaat een nagebouwde raket in, gaat zitten en doet je veiligheids gordel om. Plotseling begint het hele voertuig hevig te bibberen. Ik geloof dat de mechanische stem uit de luidspreker het 'zware turbulentie' noemde. (Ik ben niet meer

teruggegaan naar deze attractie. Ik krijg al meer turbulentie dan mij lief is bij het vliegen van plaats naar plaats voor de vervulling van mijn taken.)

Toen we na een paar minuten waren bijgekomen, gingen we naar de attractie met de langste rij. Die heet *Splash Mountain*. De menigte stond in een lange kronkelrij. De muziek die door de luidsprekers over de wachtende menigte werd uitgestort, bevatte de tekst van het liedje:

*Zip-a-dee doo-dah, zip-a-dee-ay,
My, oh my, what a wonderful day!
Plenty of sunshine, headin' my way,
Zip-a-dee doo-dah, zip-a-dee-ay!*

We waren inmiddels zover dat we in de boot konden stappen die ons in een dermate verticale duik zou brengen dat hij gegil ontlokte aan de passagiers van de boot voor ons die de waterval af rolde en in het water onderaan gleed en tot stilstand kwam. Maar vlak voordat wij onze duik namen, merkte ik een bordje aan een muur op waar een diepzinnige waarheid op stond: 'Moelijkheden kun je niet ontvluchten; er is geen plek ver genoeg weg!'

Die paar woorden zijn mij bijgebleven. Ze slaan niet alleen op het thema van *Splash Mountain*, maar ook op onze reis door het sterfelijk leven.

Het leven is een school van ervaring, een tijd van beproeving. Wij

leren steeds meer naarmate wij onze beproevingen dragen en ons hartzeer doorstaan.

Wanneer we de gebeurtenissen overdenken die ons kunnen overkomen – zoals ziekte, ongelukken, de dood, en legio andere moeilijkheden – dan kunnen we, net als Job vanouds, zeggen: 'De mens wordt tot moeite geboren.'² Job was een 'vroom en oprecht' man en was 'godvrezend en wijkende van het kwaad'. Job was godvruchtig in zijn gedrag, en was welvarend, maar zou een beproeving doormaken die ieder ander had kunnen vernietigen. Beroofd van zijn bezittingen, veracht door zijn vrienden, gekweld door zijn lijden, gebroken door het verlies van zijn gezin, werd hij aangespoord om 'God vaarwel [te zeggen] en [te sterven]'.³ Hij weerstond die verleiding en riep uit het diepst van zijn ziel: 'Zie mijn Getuige is in de hemel, mijn Pleitbezorger in den hoge'.⁴

'Ik weet: mijn Losser leeft.'⁶ Job behield het geloof.

We kunnen gerust aannemen dat er nooit iemand geleefd heeft die volkomen gevrijwaard was van lijden en beproeving, noch is er een periode in de geschiedenis van de mens geweest die niet zijn volledige deel aan beroving, vernietiging en ellende had.

Als het pad des levens een gemeene bocht maakt, dan is er de verleiding om de vraag te stellen: 'Waarom ik?' Het is gebruikelijk om onszelf de schuld te geven, zelfs al hadden we totaal geen controle over onze moeilijkheid. Van tijd tot tijd lijkt er geen licht aan het eind van de tunnel te zijn, geen morgen-gloren om het duister van de nacht te doorbreken. We voelen ons omringd door de pijn van een gebroken hart, de teleurstelling van dromen die niet zijn uitgekomen, en de wanhoop van vervlogen hoop. We sluiten ons aan bij de bijbelse smeekbede 'Is er geen balsem in Gilead (. . .)?'⁷ We voelen ons verlaten, ons hart voelt gebroken aan, we voelen ons alleen.

Iedereen die zo wanhoopt, bied ik de verzekering die we vinden in de psalm: 'Des avonds vernacht het gevee, tegen de morgen is er gejuich'.⁸

Laten we, telkens wanneer we geneigd zijn om ons terneer te laten slaan door de klappen van het leven, bedenken dat anderen deze zelfde weg begaan hebben, het hebben doorstaan, en overwonnen hebben.

Er lijkt een oneindige voorraad moeilijkheden weggelegd voor ons allen. Ons probleem is dat we vaak onmiddellijke oplossingen verwachten, waarbij we vergeten dat er vaak de hemelse deugd van geduld vereist wordt.

Klinken de volgende moeilijkheden u bekend in de oren?

- Gehandicapte kinderen.
- Het heengaan van een geliefde.

- Werkloos worden.
- Niet meer nodig zijn in het bedrijf.

- Een afgedwaalde zoon of dochter.

- Mentale of emotionele ziekte.
- Ongelukken.
- Scheiding.
- Mishandeling.
- Overmatige schulden.

De lijst is zonder einde. In de tegenwoordige wereld is er vaak de neiging om zich niet verbonden te voelen met de Gever van alle goede gaven – of zich zelfs geïsoleerd van Hem te voelen. Wij maken ons zorgen dat wij alleen door het leven gaan. U vraagt zich af: 'Hoe kunnen we ons redden?' Wat ons de grootste troost brengt, is het evangelie.

Van ons bed vol pijn, van het kussen dat nat van tranen is, worden wij ten hemel verheven door die goddelijke verzekering en dierbare belofte: 'Ik zal u niet begeven en u niet verlaten'.⁹

Een dergelijke troost is onbetaalbaar op onze reis over het pad door het sterfelijk leven, dat zoveel kruisningen en bochten heeft. Zelden wordt die verzekering ons gegeven door middel van een flitsend bord of een harde stem. Nee, de taal van de Geest klinkt zacht, verheft het hart, en troost de ziel.

Om de wijsheid van de Heer in het licht van onze moeilijkheden niet in twijfel te trekken, moeten we bedenken dat de wijsheid van God de mens als dwaasheid kan toeschijnen;

maar de allergrootste les die wij in het sterfelijk leven kunnen leren, is dat als God spreekt en een mens gehoorzaamt, die mens het altijd goed doet.

De ervaring van Elia de Tisbiet illustreert die waarheid. Tijdens een verschrikkelijke hongersnood en droogte, temidden van de wanhoop van de honger, het lijden, en misschien zelfs de dood, 'kwam het woord des Heren tot hem: Maak u gereed, ga naar Sarefat, (. . .) en houd daar verblijf. Zie, Ik heb daar een weduwe geboden u te verzorgen'.¹⁰

Elia trok de wijsheid van de Heer niet in twijfel. 'Daarop maakte hij zich gereed en ging naar Sarefat. Toen hij bij de stadspoort kwam, zie, daar was een weduwe bezig hout te sprokkelen. Hij riep haar toe en zeide: Haal mij toch in een kruik een weinig water, opdat ik drinke.

'Toen zij het ging halen, riep hij haar na en zeide: Breng mij ook een bete broods mee.

'Daarop zeide zij: Zo waar de Here, uw God, leeft, ik heb geen broodkoek, maar enkel een handvol meel in de pot en een weinig olie in de kruik. En zie, ik ben bezig een paar stukken hout te sprokkelen. Dan wil ik het thuis voor mij en mijn zoon gaan bereiden, en als wij het gegeten hebben, moeten wij maar sterven.

'Doch Elia zeide tot haar: Vrees niet, ga het thuis bereiden, zoals gj gezegd hebt, doch bereid mij daarvan eerst een kleine koek en breng mij die hier; voor u en uw zoon kunt gj het later bereiden.

'Want zo zegt de Here, de God van Israël: Het meel in de pot zal niet opraken, en de olie in de kruik zal niet ontbreken tot op de dag, waarop de Here regen op de aardbodem geven zal'.¹¹

Zij trok die onwaarschijnlijke belofte niet in twijfel. 'Daarop ging zij heen en deed, zoals Elia gezegd had, en een tijdlang at zij, evenals hij, en haar huis. Het meel in de pot raakte niet op, en de olie in de kruik ontbrak niet, naar het woord des Heren, dat Hij door de dienst van Elia gesproken had'.¹²

Laten we nu snel door de bladzijden van de geschiedenis heen bladeren naar die bijzondere avond toen herders bij hun kudde de heilige aankondiging hoorden: 'Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal zien deel vallen: U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David'.¹³

Met de geboorte van het kindje in Betlehem werd er een grote begiftiging gegeven – een macht die sterker was dan wapens, een rijkdom die blijvender was dan de munten van Caesar. De reeds lang voorspelde belofte was vervuld; het Christuskind was geboren.

Met de geboorte van het kindje in Betlehem werd er een grote begiftiging gegeven – een macht die sterker was dan wapens, een rijkdom die blijvender was dan de munten van Caesar. De reeds lang

voorspelde belofte was vervuld; het Christuskind was geboren.

Uit Nazaret en door de generaties der tijd heen krijgen wij zijn uitnemende voorbeeld, zijn welkome woorden, zijn goddelijke daden. Zij inspireren tot geduld om beproeving te doorstaan, kracht om verdriet te verdragen, moed om de dood onder ogen te zien, en vrouwen om het leven tegemoet te treden. In deze wereld van chaos, beproeving en onzekerheid is onze behoefte aan goddelijke leiding nooit wanhopiger geweest.

De lessen uit Nazaret, Kapernaüm, Jeruzalem en Galilea overschrijden de grenzen van afstand, tijd en de beperkingen van ons begrip, en zij bieden ons bezorgde hart licht en een weg. Voor ons liggen de Hof van Getsemane en de heuvel Golgota.

Het verslag in de Bijbel vertelt ons: 'Toen ging Jezus met hen naar een plaats, genaamd Getsemane, en Hij zeide tot de discipelen: Zet u hier neder, terwijl Ik heenga om daar te bidden. En Hij nam Petrus, [Jakobus en Johannes] mede en Hij begon bedroefd en beangst te worden. Toen zeide Hij tot hen: Mijn ziel is zeer bedroefd, tot stervens toe; blijft hier en waakt met Mij. En Hij ging een weinig verder en Hij wierp Zich met het aangezicht ter aarde en bad, zeggende:¹⁶

'Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede!

'En Hem verscheen een engel uit de hemel om Hem kracht te geven.

'En Hij werd dodelijk beangst en bad des te vuriger. En zijn zweet werd als bloeddruppels, die op de aarde vielen.¹⁷

Wat voor lijden, wat voor offer, wat voor zielenpijn heeft Hij verdragen door voor de zonden van de wereld te boeten.

De dichter heeft voor ons geschreven:

*In de gouden jaren van de jeugd
lijkt de aard' een zomer vol van
vreugd'.*

*De ziel is blij, het hart is licht,
Geen schaduw valt op het gezicht.
Wij weten 't niet, maar er ligt,
ongenood,*

*Ergens achter het mooie avondrood
Voor ons een hof van duisternis en
we:*

Het is de hof van Getsemane.

*In donk're lanen, over onbekende
stromen,
Overbrugd door onvervulde dromen,
Achter jaren die wij vergeten wanen,
Voorbij de fontein van zoute tranen
Ligt die hof. Waarheen je ook gaat,
Je komt er niet omheen. Vroeg of laat
Voeren alle paden door die stee',
Ooit gaan ze door Getsemane.¹⁸*

De aardse zending van de Heiland der wereld was bijna ten einde. Voor Hem lagen het kruis op Golgota, de corrupte daden van hen die dorsten naar het bloed van de Zoon van God. Zijn goddelijke reactie is een eenvoudig maar zeer belangrijk gebed: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.'¹⁹

Het einde kwam: 'Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest. En toen Hij dat gezegd had,²⁰ stierf de grote Verlosser. Hij werd in een graf gelegd. Hij herrees op de ochtend van de derde dag. Zijn discipelen hebben Hem gezien. Die woorden over de epochale gebeurtenis blijven door de annalen des tijds voortleven en schenken onze ziel zelfs nu de troost, de zekerheid, de balsem en de stelligheid: 'Hij is hier niet, want Hij is opgewekt'.²¹ De opstanding was voor ons allen realiteit geworden.

Vorige week ontving ik een brief van Laurence M. Hilton, een brief die getuigde van geloof. Ik wil u graag laten delen in deze brief, waarin tot uiting komt hoe tragedie tegemoet werd getreden met geloof, in geen enkel opzicht twijfelend.

In 1892 gingen Thomas en Sarah Hilton, de grootouders van Laurence, naar Samoa, waar Thomas bij aankomst werd aangesteld als zendingspresident. Zij hadden een klein dochtertje bij zich, en daar werden er nog eens twee zoons geboren. Tragisch is dat alle drie kinderen op Samoa stierven, en in 1895 kwamen broeder en zuster Hilton kinderloos terug van zending.

David O. McKay was een vriend van ze en was diep geraakt door het

verlies dat ze hadden geleden. In 1921 deed ouderling McKay, samen met ouderling Hugh J. Cannon, Samoa aan als onderdeel van een wereldreis. Voor hij aan zijn reis begon, had hij zuster Hilton, inmiddels weduwe, beloofd dat hij een bezoek zou afleggen aan de graven van haar drie kinderen. Ik lees u de brief voor die hij haar vanaf Samoa schreef:

'Geachte zuster Hilton,
'Op het moment dat de stralen van de ondergaande zon de toppen van de grote kokosnotenbomen raakten op woensdag 18 mei 1921, stond een groepje van vijf met gebogen hoofd op de kleine begraafplaats van Fagali'. (...) We waren daar, zoals u zich zult herinneren, om de belofte gestand te doen die ik u voor mijn vertrek had gedaan.

'De graven en de stenen waren in goede staat. (...) De bijgaande tekst heb ik overgenomen van de stenen terwijl ik mij (...) buiten de stenen muur bevond die de plek omgeeft.

*'Janette Hilton
Geb.: 10 september 1891
Overleden: 4 juni 1892
'Rust zacht, lieve Jennie'*

*'George Emmett Hilton
Geb.: 12 oktober 1894
Overleden 19 oktober 1894
'Vredig zal uw sluimer zijn'*

*'Thomas Harold Hilton
Geb.: 21 september 1892
Overleden 17 maart 1894
'Rust op de heuvelrug, rust'*

'Toen ik naar die drie kleine graven keek, probeerde ik mij voor te stellen hoe u zich als jonge moeder gevoeld moet hebben hier op het oude Samoa. Toen ik dat deed, werden de kleine grafstenen monumenten, niet alleen van de baby's die daaronder rusten, maar ook van het geloof en de toewijding van een moeder aan de eeuwige beginselen van de waarheid en het leven. Uw drie kleintjes, zuster Hilton, in stilte zeer welsprekend en indrukwekkend, zijn verder gedaan met het edele zendingswerk dat u bijna dertig jaar geleden bent

begonnen, en dat zullen ze blijven doen zolang als er hulpvaardige handen zijn die hun laatste aardse rustplaats verzorgen.

*Liefdevolle handen sloten hun
stervende ogen;
Liefdevolle handen vouwden hun frêle
armpjes;
Vreemde handen verzorgden hun
nederige graven;
Geëerd door vreemden, en door
vreemden beweend.*

'Tofa Soifua
David O. McKay'

Dit ontroerende verslag verschaft het treurende hart 'de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat.'²² Onze hemelse Vader leeft. Jezus Christus, de Heer, is onze Heiland en Verlosser. Hij heeft de profet Joseph Smith geleid. Hij leidt nu zijn profet, president Gordon B. Hinckley. Van die waarheid getuig ik.

Dat we ons verdriet zullen verdragen, onze lasten zullen dragen en onze angsten onder ogen zien – daarom bid ik. Ik weet dat Hij leeft. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

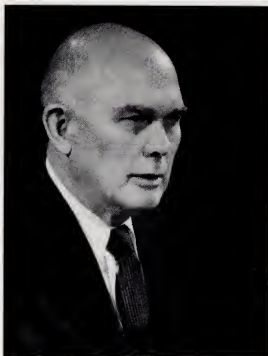
NOTEN

1. Gilbert, Ray, ©1946 by Santy-Joy, Inc., 1619 Broadway, New York, N.Y.
2. Job 5:7.
3. Job 1:1.
4. Job 2:9.
5. Job 16:19.
6. Job 19:25.
7. Jeremia 8:22
8. Psalm 30:6.
9. Jozua 1:5.
10. 1 Koningen 17:8, 9.
11. 1 Koningen 17:10-14.
12. 1 Koningen 17:15, 16.
13. Lucas 2:10, 11.
14. Lucas 2:52.
15. Hand. 10:38.
16. Matteüs 26:36-39.
17. Lucas 22:42-44.
18. Ella Wheeler Wilcox, "Gethsemane," in *Sourcebook of Poetry*, comp. Al Bryant (1968), 435
19. Lucas 23:34.
20. Lucas 23:46
21. Matteüs 28:6
22. Filippenzen 4:7.

Bent u gered?

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Als heiligen der laatste dagen de woorden 'redding' of 'behoudenis' gebruiken, heeft dat zeker zes verschillende betekenissen.

Wat zeggen we als iemand ons vraagt: 'Bent u gered?' Die vraag, die zo normaal is in de gesprekken die sommige christenen voeren, kan verwarrend zijn voor leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen omdat het geen normale manier van spreken is voor ons. We hebben het over onze 'redding' of 'behoudenis' als een toekomstige gebeurtenis, niet als iets wat al bereikt is.

Goede christenen hechten soms heel verschillende betekenissen aan enkele fundamentele evangelische termen als *redding* of *behoudenis*. Als we antwoorden op grond van wat de vrager waarschijnlijk bedoelt te vragen, of wij 'gered' zijn, dan moet ons antwoord 'ja' zijn. Als wij echter antwoorden op grond van de verschillende betekenissen die we aan de termen 'redding' of 'behoudenis'

hechten, dan zal ons antwoord ofwel 'ja' zijn, of een 'ja, maar op zekere voorwaarden'.

Als ik goed begrijp wat de goede christenen bedoelen die in deze termen spreken, zijn wij 'gered' zodra we oprecht verklaren of erkennen dat wij Jezus Christus als onze persoonlijke Heer en Heiland hebben aanvaard. Die betekenis stoeit op deze woorden die de apostel Paulus richtte tot de christenen in zijn tijd:

'Indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden; want met het hart gelooft men tot gerechtigheid en met de mond belijdt men tot behoudenis' (Romeinen 10:9-10).

Voor heiligen der laatste dagen betekenen de woorden 'redding' en 'behoudenis' een bestaande verbondsrelatie met Jezus Christus waarbij onze redding verzekerd wordt van de gevolgen van zonde – als we gehoorzaam zijn. Elke oprechte heilige der laatste dagen is 'gered' volgens die betekenis. Wij zijn bekeerd tot het herstelde evangelie van Jezus Christus. Wij hebben ons bekeerd en ons laten dopen, en wij hernieuwen onze doopverbonden door deel te nemen aan het avondmaal.

Als heiligen der laatste dagen de woorden 'redding' of 'behoudenis' gebruiken, heeft dat zeker zes verschillende betekenissen. Volgens sommige van die betekenissen staat onze redding vast – zijn wij al gered. Volgens andere moet het

gezien worden als een toekomstige gebeurtenis (zie bijv. 1 Korintiërs 5:5), of als iets dat afhankelijk is van een toekomstige gebeurtenis (zie bijv. Marcus 13:13). Maar in al die soorten redding komt de behoudenis in en door Jezus Christus tot stand.

Allereerst zijn alle sterfelijken gered van de permanente dood door de herrijzenis van Jezus Christus. 'Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden' (1 Korintiërs 15:22).

Wat redding van zonde en van de gevolgen van zonde betreft, is ons antwoord op de vraag of we wel of niet gered zijn 'ja, maar op zekere voorwaarden'. In ons derde geloofsartikel wordt dat geloof verklaard:

'Wij geloven dat dankzij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie zalig kunnen worden' (Geloofsartikelen 1:3).

In veel bijbelteksten staat dat Jezus gekomen is om de zonden van de wereld weg te nemen (zie bijv. Johannes 1:29; Matteüs 26:28). In het Nieuwe Testament is geregeld sprake van de genade van God en van behoudenis door genade (zie bijv. Johannes 1:17; Handelingen 15:11; Efeziërs. 2:8). Maar er staan ook veel concrete geboden omtrent ons gedrag, en er wordt vaak ingegaan op het belang van onze werken (zie bijv. Matteüs 5:16; Efeziërs 2:10; Jakobus 2:14-17). Bovendien leerde de Heiland ons dat wij tot het einde moeten volharden om behouden te worden (zie Matteüs 10:22; Marcus 13:13).

Vertrouwend op de bijbelleringen als geheel, en op verduidelijking door hedendaagse openbaring, getuigen wij dat reiniging van zonde door de verzoening van Christus plaatsvindt op voorwaarde van het geloof van de individuele zondaar, wat tot uiting moet komen in zijn gehoorzaamheid aan het gebod van de Heer om zich te bekeren, te laten dopen, en de Heilige Geest te ontvangen (zie Handelingen 2:37-38). 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u,' verkondigde

Jezus, 'tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan' (Johannes 3:5; zie Marcus 16:16; Handelingen 2:37-38). Gelovigen die deze vereiste wedergeboorte al hebben ondergaan door middel van hen die daartoe het gezag bezitten, zijn al *voorwaardelijk* gered van zonde, maar zij zullen niet *definitief* gered zijn tot zij hun proeftijd in het sterfelijk leven hebben volbracht met de vereiste van voortdurende bekeering, getrouwheid, dienstbetoon en volharding tot het einde.

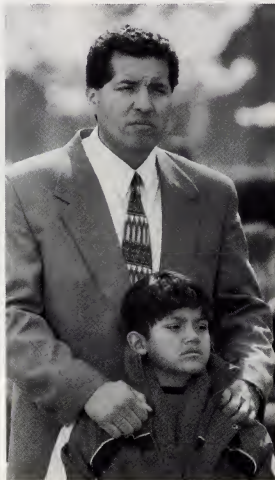
Sommige christenen beschuldigen heiligen der laatste dagen die dit antwoord geven ervan dat zij de genade van God ontkennen door te beweren dat zij hun eigen behoudenis kunnen verdienen. Wij beantwoorden die beschuldiging met de woorden van twee profeten uit het Boek van Mormon. Nephi heeft gezegd: 'Want wij schrijven naastgevoel op onze kinderen (...) er toe te brengen in Christus te geloven, en om met God te worden verzoend; want wij weten, dat wij na alles, wat wij kunnen doen, slechts door genade zalig worden' (2 Nephi 25:23). En wat is 'alles, wat wij kunnen doen'? Dat omvat

beslist bekeering (zie Alma 24:11), en doop, de geboden onderhouden, en volharden tot het einde. Moroni verzocht ons: 'Ja, komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt, en onthoudt u van alle goddeloosheid; en indien gij u van alle goddeloosheid zult onthouden, en God liefhebben met al uw macht, verstand en sterkte, dan is Zijn genade u genoeg, opdat gij door Zijn genade volmaakt in Christus moogt zijn' (Moroni 10:32).

Wij worden niet gered in onze zonden, in de zin van onvoorwaardelijke redding door Christus te belijden en dan, onvermijdelijk, zonden te begaan in de rest van ons leven (zie Alma 11:36-37). Wij worden gered *van* onze zonden (zie Helaman 5:10) door middel van onze hernieuwde bekeering en reiniging door de genade van God en zijn gezegende heilsplan (zie 3 Nephi 9:20-22).

Bij de vraag of iemand gered is, wordt vaak geïnformeerd of hij 'wedergeboren' is. 'Wedergeboren' worden is een bekende uitdrukking in de *Bijbel* en het *Boek van Mormon*. Zoals ik eerder opmerkte, leerde Jezus dat iemand die niet 'wederom geboren' (Johannes 3:3) was uit water en Geest, het koninkrijk van God niet kon binnengaan (zie Johannes 3:5). In het Boek van Mormon staan veel leringen aangaande de noodzaak om 'wedergeboren' of 'geboren uit God' te worden (Mosiah 27:25; zie vss. 24-26; Alma 36:24, 26; Mozes 6:59). Op grond van ons begrip van die schriftteksten, is ons antwoord op de vraag of wij wedergeboren zijn duidelijk 'ja'. Wij zijn wedergeboren toen wij een verbondsrelatie met onze Heiland aangingen door geboren te worden uit water en Geest en de naam van Jezus Christus op ons te nemen. Wij kunnen die wedergeboorte elke sabbat hernieuwen door deel te nemen aan het avondmaal.

De heiligen der laatste dagen bevestigen dat zij die op die manier zijn wedergeboren, geestelijk gewonnen zoons en dochters van Jezus Christus zijn (zie Mosiah 5:7; 15:9-13; 27:25). Willen wij niettemin

de bedoelde zegeningen van die wedergeboortestatus verwezenlijken, dan moeten we ons toch nog aan onze verbonden houden en volhardend tot het einde. Intussen zijn wij, door de genade van God, wedergeboren als nieuwe personen met een nieuwe geestelijke afstamming en met het vooruitzicht van een heerlijk erfdeel.

Een vierde betekenis van gered worden, is gered te worden van de duisternis van onwetendheid aangaande God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus, van het doel van dit leven en van de bestemming van de mens. Het evangelie dat ons door de leringen van Jezus Christus bekend is gemaakt, heeft ons die redding gegeven. 'Ik ben het licht der wereld', verklaarde Jezus, 'wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben' (Johannes 8:12; zie ook Johannes 12:46).

Voor heiligen der laatste dagen kan 'gered' ook betekenen gered of verlost te worden van de tweede dood (waarmee de definitieve geestelijke dood bedoeld wordt) door verzekerd te worden van een koninkrijk van heerlijkheid in de wereld hierna (zie 1 Korintiërs 15:40-42). Net zoals de wederopstanding voor iedereen geldt, bevestigen wij dat iedereen die ooit op aarde geleefd heeft – afgezien van een handjevol – verzekerd is van redding in dit opzicht. Zoals wij lezen in een hedendaagse openbaring:

'En dit is het evangelie, de blijde boodschap, (...).

'Dat Hij, namelijk Christus, in de wereld kwam om voor de wereld te worden gekruisigd, om de zonden der wereld te dragen, en om de wereld te heiligen en van alle ongerechtigheid te reinigen;

'Dat allen, die de Vader in Zijn macht had gegeven en door Hem had geschapen, zalig mochten worden door bemiddeling van Hem;

'Die de Vader verheerlijkt, en alle werken van Zijn hand redt, behalve die zonen des verderfs, die de Zoon verloochenen, nadat de Vader Hem heeft geopenbaard' (LV 76:40-43; cursivering toegevoegd).

De profeet Brigham Young heeft die leerstelling verkondigd toen hij verklaarde dat 'iedere persoon die zijn dag van genade niet ongelukkig maakt door te zondigen en een engel van de duivel te worden, het leven zal ontvangen om een koninkrijk van heerlijkheid te beërven' (*Leringen van kerkpresidenten – Brigham Young*, 1997, blz. 288). Die betekenis van 'redding' verheft de hele mensheid door de genade van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. In die zin van het woord zou iedereen moeten antwoorden 'Ja, ik ben gered. Ere zij God voor het evangelie en de gave en genade van zijn Zoon!'

Ten laatste worden de woorden *redding* en *behoudenis*, in een andere betekenis die bekend maar tevens uniek is voor heiligen der laatste dagen, ook gebruikt om verhoging of het eeuwige leven aan te duiden

(zie Abraham 2:11). Dit wordt soms een 'volheid van verlossing' genoemd (zie bijv. McConkie, *The Mortal Messiah*, 4 delen [1971-1981], deel 1, blz. 242). Zo'n verlossing vereist meer dan bekering en doop door het juiste priesterschapsgeslag. Het vereist het sluiten van heilige verbonden, inclusief het eeuwige huwelijk, in een tempel van God, en trouwheid aan die verbonden door volharding tot het einde. Als wij het woord *redding* of *verlossing* gebruiken in de zin van 'verhoging', is het voorbarig voor wie dan ook om te zeggen dat hij in het sterfelijk leven 'gered' is. Die heerlijke status kan slechts komen na het laatste oordeel door Hem die de grote Rechter is over de levenden en de doden.

Ik heb gesteld dat het korte antwoord op de vraag of een getrouw lid van De Kerk van Jezus

Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gered of wedergeboren is een stellig 'ja' moet zijn. Onze verbondsrelatie met de Heiland brengt ons in die 'geredde' of 'wedergeboren' toestand die bedoeld wordt door hen die deze vraag stellen. Sommige hedendaagse profeten hebben de begrippen 'redding' en 'behoudenis' ook in diezelfde tegenwoordige tijd gebruikt. President Brigham Young heeft gezegd:

'Het is tegenwoordige behoudenis en de tegenwoordige invloed van de Heilige Geest die wij dagelijks nodig hebben om ons op behouden terrein te houden (...).

'Ik wil tegenwoordige behoudenis. (...) Het leven is er voor ons, en het is er voor ons om vandaag te ontvangen, en niet te wachten op het millennium. Laten wij een koers volgen om vandaag behouden te worden' (*Discourses of Brigham Young*, verzameld door John A. Widtsoe [1954], blz. 15-16). En president David O. McKay sprak op diezelfde manier in de tegenwoordige tijd over het geopenbaarde evangelie van Jezus Christus, namelijk als 'behoudenis hier - hier en nu' (*Gospel Ideals* [1953], blz. 6).

Ik zal sluiten door nog een belangrijke vraag te bespreken die andere mensen leden en leiders van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen stellen: 'Waarom stuurt u zendingen om tot andere christenen te prediken?' Soms wordt deze vraag vol nieuwsgierigheid en soms vol verontwaardiging gesteld.

Mijn meest gedenkwaardige ervaring met die vraag vond enkele jaren geleden plaats in wat we toen het Oostblok noemden. Na vele jaren communistische vijandigheid ten aanzien van godsdienst, kregen die landen plotseling op wonderbaarlijke wijze een zekere mate van godsdienstige vrijheid. Toen die deur openging, stuurden veel christelijke kerken zendingen. Ter voorbereiding op diezelfde stap, stuurde het Eerste Presidium leden

van het Quorum der Twaalf Apostelen voor gesprekken met regerings- en kerkleiders in die landen. Onze opdracht was om ons voor te stellen en uit te leggen wat de zendingen zouden gaan doen.

Ouderling Russell M. Nelson en ik bezochten de leider van de orthodoxe kerk in een van die landen. Hij was een van de mensen die hadden geholpen het licht van het christendom brandende te houden in de duistere decennia van de communistische onderdrukking. In mijn dagboek schreef ik op dat hij een hartelijke en hoffelijke man was die op mij overkwam als een dienstknecht van de Heer. Ik vertel dat zodat u niet zult denken dat er een geest van arrogantie of twist aanwezig was tijdens ons gesprek van bijna een uur. Ons bezoek was aangenaam en vriendelijk, en was vervuld van de goede wil die altijd kenmerkend zou moeten zijn voor gesprekken tussen mensen die de Heer liefhebben en Hem willen dienen, ieder naar zijn of haar eigen begrip.

Onze gastheer vertelde ons over de activiteiten van zijn kerk tijdens de communistische onderdrukking. Hij beschreef de verschillende moeilijkheden waarmee hij in zijn kerk en zijn werk geconfronteerd werd toen men die periode achter zich liet en probeerde hun vroegere plaats in het leven van het land en het hart van de mensen weer in te nemen. Wij stelden onszelf als kerk voor en legden onze fundamentele leerstellingen uit. Wij legden uit dat we spoedig zendingen naar zijn land zouden sturen en vertelden hem hoe zij hun werk zouden doen.

Hij vroeg: 'Zullen uw zendingen alleen prediken tot de ongelovigen, of zullen zij ook proberen tot gelovigen te prediken?' Wij antwoordden dat onze boodschap voor iedereen was, zowel gelovigen als ongelovigen. Wij gaven twee redenen voor dat antwoord: ten eerste was het een principekwestie, en ten tweede een praktische kwestie. Wij vertelden hem dat wij zowel tot gelovigen als ongelovigen

predikten omdat onze boodschap, het herstelde evangelie, een belangrijke aanvulling vormt op de kennis, het geluk en de gemoedsrust van alle mensen. En uit praktisch oogpunt prediken wij zowel tot gelovigen als ongelovigen omdat wij het verschil niet kunnen zien. Ik herinner me dat ik deze vooraanstaande leider vroeg: 'Als u voor een gemeente staat en u kijkt de mensen in het gezicht, kunt u dan het verschil zien tussen hen die ware gelovigen zijn en hen die dat niet zijn?' Hij glimachte wrang, en ik voelde aan dat hij aangaf te begrijpen wat ik bedoelde.

Door middel van zendingen en leden bereikt de boodschap van het herstelde evangelie over de hele wereld zowel christenen als niet-christenen. Tot niet-christenen getuigen wij van Christus en wij geven hun de waarheden en verordeningen van zijn herstelde evangelie. Voor christenen doen wij datzelfde. Zelfs als een christen 'gered' is in die ene bekende betekenis die ik eerder besprak, zeggen wij dat er meer te leren en meer te ervaren is. Zoals president Hinckley onlangs heeft gezegd: '[Wij zijn] niet belust op discussie. Wij debatteren niet. In feite zeggen wij tegen andere mensen: "Neem al het goede mee dat u hebt en laten we kijken of wij er iets aan toe kunnen voegen"' (*'The BYU Experience'*, godsdienst-oefening aan de BYU, 4 november 1997).

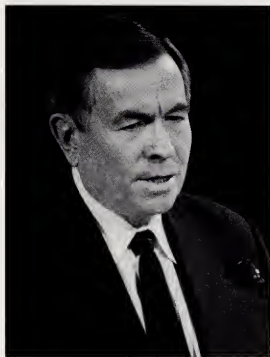
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen biedt alle kinderen van God de gelegenheid om kennis te nemen van het volledige evangelie van Jezus Christus zoals dat hersteld is in deze laatste tijd. Wij bieden iedereen de kans om alle verordeningen van behoudenis en de verhoging te ontvangen.

Wij nodigen allen uit om deze boodschap aan te horen, en wij nodigen allen die er het bevestigend getuigenis van de Geest van ontvangen uit om er gehoor aan te geven. Deze zaken zijn waar, dat getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Kinderen en het gezin

Ouderling W. Eugene Hansen
van het Presidium der Zeventig

Sterke gezinsbanden komen niet uit de lucht vallen. Dat vergt tijd. Het vergt toewijding. Het vergt gebed. Het vergt inspanning.

Uit de Schriften blijkt overduidelijk de liefde van de Heer voor kinderen. En dat is begrijpelijk want '[kinderen] zijn een erfdeel des Heren' (Psalm 127:3).

In het Nieuwe Testament gaf de Heiland duidelijk de ernst aan van het schaden of het kwaad doen van 'één dezer kleinen' – zoals in Matteüs is opgetekend. 'Het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee' (Matteüs. 18:6).

Een van de ontroerendste taferele in het Boek van Mormon – een getuige van Jezus Christus – vond plaats toen de herren Heer aan de Nephieten verscheen die in die tijd op het westelijk halfrond woonden. Tijdens dat bezoek bediende Hij de kleine kinderen zeer liefdevol.

We lezen hoe Hij, toen Hij temidden van de menigte stond, de

mensen opriep om hun kinderen bij Hem te brengen. Hij knielde in hun midden neer en bad tot de Vader voor hen. De woorden die Hij sprak, waren zo heilig dat ze niet opgeschreven konden worden. Hij weende en nam de kinderen één voor één bij Zich en zegende hen.

Toen de menigte naar de hemel keek, zagen zij de hemelen zich openen, en engelen nederdalen. De kinderen waren met vuur omgeven, en engelen dienden hen.

Daar wij de liefde van de Heer voor kleine kinderen erkennen, is het niet zo gek dat zij die de Heer tegenwoordig op aarde vertegenwoordigen, zich duidelijk en krachtig hebben uitgesproken met betrekking tot de verantwoordelijkheid van ouders voor hun kinderen.

Ik verwijs naar het document dat het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf Apostelen hebben uitgegeven, getiteld: 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld'. In dat document kunnen we lezen:

'Man en vrouw hebben de plichtige taak om van elkaar en van hun kinderen te houden, en voor elkaar en hun kinderen te zorgen. (...) Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden, te voorzien in hun stoffelijke en geestelijke behoeften, ze te leren dat ze elkaar moeten liefhebben en helpen, de gebod en van God moeten naleven en gezagsgetrouwe burgers behoren te zijn, waar ze zich ook mogen bevinden. De echtgenoten – de

moeders en vaders – zullen door God verantwoordelijk worden gehouden voor het nakomen van deze verplichtingen' (*De Ster*, januari 1996, blz. 93).

Dit zijn verstandige woorden, vooral in het licht van de voortdurende aanvallen van de tegenstander op de traditionele waarden, en de uitwerking daarvan op het gezin. Het wordt duidelijk dat er veel gedaan moet worden om de stromingen terug te dringen die het gezinsleven voortdurend onder druk zetten.

In haar wanhoop zoekt de samenleving naar wereldse oplossingen. Er worden maatschappelijke programma's opgezet. Regeringsinstanties worden ingeschakeld om geld en programma's beschikbaar te stellen in een poging om de vernietigende stroming tegen te gaan. Hoewel er hier en daar succes wordt geboekt, is de algemene trend alarmerend. Ik beweer dat we, als we werkelijke en blijvende resultaten willen boeken, tot onze geestelijke wortels moeten terugkeren. We moeten naar de raad van de profeten luisteren.

Nogmaals lees ik voor uit de proclamatie over het gezin: 'Het gezin is door God ingesteld. (...) Kinderen hebben er recht op om binnen het huwelijk geboren te worden, en te worden opgevoed door een vader en een moeder die de huwelijksgelofte met volledige trouw eren. De kans op een gelukkig gezinsleven is het grootst als de leringen van de Heer Jezus Christus eraan ten grondslag liggen. Een geslaagd huwelijk en een hecht gezin worden gegrondd vest op en in stand gehouden met de beginselen van geloof, gebed, bekering, vergeving, respect, liefde, mededogen, werk en gezonde ontspanning. Volgens het goddelijk plan behoort de vader zijn gezin met liefde en in rechtschapenheid te presidieren. Hij heeft tot taak te voorzien in de behoeften en de bescherming van zijn gezin. De taak van de moeder is op de eerste plaats de zorg voor de kinderen. Vader en moeder

hebben de plicht om elkaar als gelijkwaardige partners met deze heilige taken te helpen. Invaliditeit, overlijden, of andere omstandigheden kunnen individuele aanpassing noodzakelijk maken. Andere familieleden behoren zonodig steun te verlenen.'

Nadenkend over deze geïnspireerde woorden uit een hedendaagse openbaring, erken ik de zegen dat ik in een goed gezin ben opgegroeid – een thuis waar ouders zich meer bezighielden met de kinderen die God hen had gegeven, dan met het vergaren van wereldse roem of bezittingen.

Ik was de een-na-oudste in een gezin met acht kinderen. We woonden op een kleine boerderij in het noorden van Utah. Er was weinig geld, dus ik werd al op jonge leeftijd gezegend met de noodzaak om te leren werken. Door ons beperkte inkomen werden we in feite allemaal gedwongen om zuinig met geld om te gaan, en om als we oud genoeg waren bij te dragen aan de financiën van het gezin. Mijn vader had een lievelingsuitspraak over lanterfantanten: 'Er is niets zo saai als lanterfantanten, want je kunt niet eens even pauze houden en uitrusten.'

Hoewel de tijden zijn veranderd, zijn de beginselen dat niet. Ook nu moeten ouders hun kinderen de kans geven bij te dragen tot het welzijn van het gezin. In zo'n gezin zijn de kinderen gelukkiger. Er is een geest van liefde en saamhorigheid in het gezin.

Ik heb op die kleine boerderij geleerd dat geld en bezittingen niet de sleutels tot geluk en succes zijn. Natuurlijk moet er voldoende zijn om in de noodzakelijke behoeften te voorzien, maar geld op zichzelf brengt zelden of nooit geluk.

Op onze boerderij kregen we ook de kans om nederig te worden. Het leek wel als we goede gewassen hadden, en de prijzen hoog waren, dat een vroege vorst of een hagelstorm ervoor zorgde dat ons inkomen werd teruggebracht tot een absoluut minimum.

Ik heb mijn vader meer dan eens horen zeggen: 'Ik vind het

niet erg om een harde leerschool door te maken – maar het is erg vervelend telkens herhalingscursussen te krijgen.'

Ondanks de voortdurende financiële moeilijkheden, hadden we een goed leven. Er was liefde bij ons thuis. We wilden graag thuis zijn. En het was goed voor ons om onze behoeften soms aan de kant te zetten zodat er aan de behoeften van anderen in het gezin tegemoet kon worden gekomen.

De meubels in onze huiskamer zouden nooit de VT-wonen gehaald hebben, maar we hadden twee waardevolle voorwerpen: we hadden een piano en een boekenkast. Wat waren die twee eenvoudige bezittingen belangrijk in de ontwikkeling van de productieve talenten en interesses in onze kindertijd.

De invloed van goede muziek en goede boeken is aan de volgende generatie overgedragen. Zelfs de televisie heeft de piano en de boekenkast in ons gezinsleven niet vervangen.

We waren ook gezegend met een vader en moeder, die werkten als gelijkwaardige partners aan hun ernstige en essentiële taak: het grootbrengen van een gezin.

Ik heb veel geleerd door te kijken hoe zij hun kinderen op de doelmatigste wijze opvoedden – door hun voorbeeld.

Mijn vader heeft mij het volgende geleerd:

- Plichtsbefef en dienstbetoon, zo vaak ik hem zijn eigen werk in de steek zag laten om wijkleden te helpen.

- Geloof, als ik hem hoorde bidden of een gezinslid of anderen een zegen zag geven.

- Liefde, als ik zag hoe hij zijn ouders op leeftijd liefdevol verzorgde.

- Normen, als hij ervaringen en gebeurtenissen gebruikte om mij te leren welk pad hij verwachtte dat ik volgde.

- Betrouwbaarheid, toen hij een wakker voor me kocht, en me daarna opdroeg vijf koeien 's morgens en 's avonds te melken. Ik volgde toen nog voortgezet onderwijs.

Hij leerde mij integriteit. Ik heb hem nooit iets oneerlijks zien doen.

Mijn moeder heeft mij ook veel geleerd, namelijk:

- Zuinigheid, door de woorden van het volgende pioniersgezegend in praktijk te brengen: gebruik het op, draag het af, red het ermee, laat het werken, of doe het zonder.

- Opofferingsgezindheid, als ik zag dat zij bepaalde zaken voor haar kinderen opofferde.

- Kuisheid, toen wij nog jong waren, sprak ze al de verwachting uit dat wij zedelijk rein zouden blijven.

- Liefde, terwijl ik haar moederliefde bij ons thuis zag en ervaarde.

- Vriendelijkheid: ik heb haar nog nooit iets onvriendelijks zien doen.

Ik dank de Heer voor liefhebbende ouders die ons zowel morele als geestelijke normen hebben bijgebracht, en die ons in hun wijsheid duidelijk hebben gemaakt dat er bepaalde onvoorwaardelijke eisen aan ons gesteld werden – naar de kerk gaan, tiende betalen, de Schriften lezen, respect hebben voor ouders en kerkleiders. Veelzegend was dat ze ons door hun voorbeeld onderwezen, niet alleen door hun woorden.

Van wezenlijk belang voor het sterken van het gezin is het besef dat sterke gezinsbanden niet uit de lucht komen vallen. Dat vergt tijd. Het vergt toewijding. Het vergt gebed. Het vergt inspanning. Ouders moet doordrongen zijn van hun taak en bereid zijn die te vervullen. De vreugde en het geluk die daaruit voortvloeien, zijn onbeschrijflijk.

Onze geliefde president Gordon B. Hinckley heeft ons de raad gegeven: 'Blijf uw kinderen vormen en liefhebben. (. . .) Van al uw bezittingen is niets zo belangrijk als uw kinderen' (geciteerd in *Church News*, 3 februari 1996, blz. 2).

Ik geef u mijn getuigenis dat de proclamatie over het gezin hedendaagse Schriftuur is, die de Heer ons door middel van zijn profeten heeft verschaft.

God leeft, Jezus is de Christus, dit is zijn kerk. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Kom tot Christus

Zuster Margaret D. Nadald
Algemeen presidente jongevrouwen

Wij willen tot Christus komen omdat wij alleen in Hem en door Hem bij onze Vader terug kunnen keren.

Altijd, en vooral in deze paastijd, verheugen we ons in de meest betekenisvolle uitnodiging die ooit naar de mensheid is uitgegaan. Dat is de uitnodiging om tot Christus te komen. En die uitnodiging betreft ons allen. De Schriften zijn doordrenkt van die geweldige uitnodiging en een mooie samenvatting ervan vinden we in de lofzang:

'O, komt tot Jezus, uit alle volk'ren, uit alle landen, ver of nabij. Tot de voormannen en de geringen klinkt 's Heren stem: Komt tot Mij.'
(*'O, komt tot Jezus', lofzang 85.*)

Die grootmoedige uitnodiging geeft Hij ons gewoon omdat Hij van ons houdt en omdat Hij weet dat wij Hem nodig hebben. Hij kan ons helpen en genezen. Hij begrijpt ons op grond van zijn eigen ervaringen: 'Hij zal uitgaan en pijnen en smarten

en allerlei verzoeken doorstaan; (...) opdat Hij (...) zal kunnen weten, hoe zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden' (Alma 7:11-12). Wij willen tot Christus komen omdat wij alleen in Hem en door Hem bij onze Vader terug kunnen keren.

Veel jaren geleden heeft zich iets eenvoudigs voorgedaan wat ik nooit vergeten ben omdat het me deed denken aan de zending van de Heiland. Hoewel het slechts een kinderlijk incident was, had het toch wel iets te betekenen. Het gebeurde toen onze tweeling pas een jaar of vijf was. Ze leerden nog maar net fietsen. Toen ik uit het raam over de straat uitkeek, zag ik ze daar heel snel fietsen! Misschien gingen ze wel een beetje te hard voor hun doen, want plotseling maakte Adam een verschrikkelijke duikeling. Hij zat bekneld in wat er van zijn fiets over was en ik zag alleen maar een warboel van verwrongen metaal, banden, armen en benen. Zijn tweelingbroertje Aaron zag het allemaal gebeuren en sprong onmiddellijk van zijn fiets, gooide die neer en schoot zijn broer, van wie hij zoveel hield, te hulp. Die tweeling was echt één van hart. Als de één pijn had, had de ander het ook. Als de één gekieteld werd, lachten ze allebei. Als de één een zin begon, kon de ander die afmaken. Wat de één voelde, voelde de ander ook. Daarom deed het Aaron pijn om Adam die duikeling te zien maken! Het was niet best met Adam. Zijn knieën waren ontveld, hij bloedde uit een hoofdwond, zijn trots was

gekenkt, en hij huilde. Zo zachtvaardig als een vijfjarige maar kon, haalde Aaron zijn broer uit de warboel, controleerde de wonden, en toen deed hij zo iets liefs! Hij tilde zijn broer op en droeg hem naar huis. Probeerde dat althans. Het was niet gemakkelijk omdat ze even groot waren, maar hij probeerde het. En zo, zijn broer moeizaam half dragend en half slepend, kwamen ze tenslotte bij de voordeur. Tegen die tijd huilde niet Adam, die gewond was, maar Aaron, zijn redder. Op de vraag: 'Waarom huil je, Aaron?' antwoordde hij eenvoudig: 'Omdat Adam pijn heeft.' En daarom had hij hem thuis gebracht, waar iemand zou weten wat er gedaan moest worden, waar iemand de wonden zou schoonmaken, verbinden en genezen – thuis, waar hij met liefde omringd zou worden.

Zoals de ene helft van de tweeling zijn broer in nood hielp, zo kunnen wij allemaal opgetild, geholpen en soms zelfs gedragen worden door onze beminde Heiland, de Heer Jezus Christus. Hij voelt wat wij voelen. Hij kent ons hart. Zijn zending was het om onze tranen weg te wissen en ons te zegenen met zijn genezende macht. Hij kan ons met de kracht van zijn weergalozes liefde naar huis dragen, naar onze hemelse Vader.

Het doet de Heer zeker goed als wij, zijn kinderen, elkaar onderweg de helpende hand reiken en elkaar nader tot Christus brengen. Hij heeft gezegd: 'In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Mattëus 25:40). Hij wil dat wij treuren 'met de treurende, (...) troosten, het vertroosting nodig hebben' (Mosiah 18:9), en 'elkander door de liefde [dienen]' (Galaten 5:13).

Susan Evans McCloud heeft het zo goed onder woorden gebracht:

Heiland, leer mij U te dienen op het pad dat U ons wees; tijd te nemen voor een ander, hulp te bieden zonder vrees. Ben ik niet mijn broeders hoeder?

*Laat mijn oog opmerksaam zijn.
Geef mij olie voor zijn wonden,
't woord van troost voor zielepijn.*

*Heiland, leer mij liefde geven, net
zoals U mij die geeft.*

*Laat mij uw discipel wezen waarin
steeds uw voorbeeld leeft.*

*(‘U wil ik volgen, Heer’, lofzang
153.)*

Broeders en zusters, die regels geven uitdrukking aan de nederige verlangens van mijn hart, nu ik met vreugde begin aan een opdracht van mijn hemelse Vader om met de jongevrouwen van zijn kerk op weg te gaan. Ik bid voortdurend dat ik als zijn gewillige dienaars kracht en een bakken zal vinden in de Heer.

Het behoort tot de zending van de jongevrouwen, en het is ons grootste verlangen, om de jongevrouwen een geestelijke groei te laten doormaken en hun ouders bij te staan bij hun voorbereiding om tot Christus te komen. Velen zijn al goed op weg. Toen we een aantal jongevrouwen bijvoorbeeld vroegen wat ze fijn vonden in de avondmaalsdienst, zei er een: ‘Het avondmaal, omdat het me aan Jezus doet denken en wat Hij voor mij gedaan heeft.’ Iemand anders zei: ‘Ik kom er nooit met een leeg gevoel vandaan, en ik vind het fijn om van het

avondmaal te nemen.’ Op de vraag hoe vaak ze baden, zeiden er veel: ‘s Morgens en ‘s avonds.’ Ze bidden voor een proefwerk. Ze bidden als ze met verleiding geconfronteerd worden. Ze lezen de Schriften. We merken dat deze jongevrouwen niet alleen zichzelf voorbereiden, maar ook andere mensen tot zegen zijn. Ik wil u een brief voorlezen van iemand die dankbaar is voor de liefdevolle hulp die hij van ze heeft ontvangen. Hij schrijft:

‘De jongevrouwen [van mijn wijk] hebben letterlijk mijn leven gered. Ik was nog jong, net 29, bisschop, vader van vier prachtige meisjes waarvan er één nog een baby was, toen onze hemelse Vader mijn vrouw tot Zich riep. Met elk van onze meisjes had ik een gesprek waarin ik vroeg welke invloed deze verandering op ze zou hebben. Emily van vier had veel zorgen, bijvoorbeeld: ‘Wie komt er nu mijn haar en wie doet er nu een strik en clipjes in als we naar de kerk gaan?’ Dat was een goede vraag. Wie? Voor mij was het belangrijk dat het leven voor ons allemaal zo “normaal” mogelijk moest zijn – wat inhield dat ik me een heel nieuwe manier van leven moest aanmeten. Ik was hun vader, en ik zou hun enige ouder zijn. Ik besefte dat ik niet uitgerust was met de nodige moederlijke

bekwaamheden. Ik deed een beroep op de jongevrouwen van de wijk om me te leren hoe ik tenminste het haar van mijn kinderen kon verzorgen. Ze kwamen daarvoor talloze keren bij me thuis. Ze lieten me zelfs zien hoe ik zonder al te veel moeilijkheden het haar van mijn dochtertje van een half jaar kon wassen. Tegen de tijd dat ik aan mijn “examen” toe was, kon ik het haar van mijn dochters leuk (maar eenvoudig) opmaken. Nog veel meer dan die vaardigheid hebben die jongevrouwen mij gegeven – zelfvertrouwen als vader van mijn dochters, dat ik van ze kon houden, voor ze kon zorgen, er voor ze kon zijn, ongeacht hoe de rest van mijn leven eruit zou zien.’ Dank u, broeder Michael Marston, voor uw lieve brief.

Ik bid dat de ouders van die dierbare jongevrouwen altijd dankbaar zullen zijn voor hun rentmeesterschap om hun dochters met liefde te leiden. Mogen de leidsters van die jongevrouwen begrijpen dat hun opdracht van eeuwig belang is. En moge elke jongevrouw begrijpen hoe gezegend ze is dat ze een dochter is van haar hemelse Vader, die heel veel van haar houdt en wil dat het haar goed gaat!

Mag ik vandaag ten slotte mijn dankbaarheid uiten. Vóór alles dankbaarheid voor mijn jeugd thuis, waar altijd de liefde heerste waar Christus over sprak; dankbaarheid voor het voorrecht dat ik aan de zijde van Stephen, mijn echtgenoot, mag staan, waar ik altijd gezegend, voorbereid en gesteund ben; en dankbaarheid voor onze dierbare kinderen die ons met hun niet aflatende, liefdevolle steun ins pieren, veel vreugde geven en ons vaak de weg wijzen.

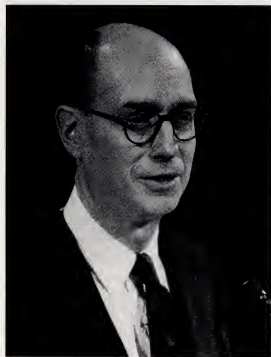
Ik geef u mijn getuigenis dat we, naarmate we ingaan op de uitnodiging om tot Christus te komen, zullen merken dat Hij alle wonden kan genezen. Hij kan onze lasten lichter maken en ze voor ons dragen, en we kunnen voelen dat we ‘voor eeuwig in de armen Zijner liefde omsloten [zijn]’ (2 Nephi 1:15). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Opdat wij één mogen zijn

Ouderling Henry B. Eyring
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De Heiland van de wereld sprak zowel over de eenheid als over de manier waarop we onze houding kunnen veranderen om die eenheid mogelijk te maken.

De Heiland van de wereld, Jezus Christus, zei van hen die deel van zijn kerk uitmaken: 'Zijt één; en indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet' (LV 38:27). En tijdens de schepping van man en vrouw, was eenheid in het huwelijk niet gegeven als hoop, maar als een gebod! 'Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn' (Genesis 2:24). Onze hemelse Vader wil dat we één zijn. Die eenheid van liefde is niet alleen idealistisch, maar noodzakelijk.

De vereiste dat we één moeten zijn, geldt niet alleen voor dit leven, maar is eendeloos. Het eerste huwelijk werd door God in de hof van Eden gesloten, toen Adam en Eva nog onsterfelijk waren. Hij gaf

de mens vanaf het begin het verlangen om voor eeuwig als man en vrouw verenigd te zijn, en om als gezin in een volmaakte, rechtschapen eenheid te leven. Hij plaatste in zijn kinderen het verlangen om in vrede met iedereen in hun omgeving te leven.

Maar na de val werd het al snel duidelijk dat het niet zo eenvoudig zou zijn om in eenheid te leven. En al snel sloeg het noodlot toe. Kaïn doodde zijn broer Abel. De kinderen van Adam en Eva waren aan de verleidingen van Satan overgeleverd. Deskundig, doortrapt en vol haat streeft hij zijn doel na. Het tegenovergestelde doel van onze hemelse Vader en de Heiland. Zij willen ons volmaakte eenheid en eeuwig leven geven. De vijand Satan kent het heilsplan al van voor de schepping. Hij weet dat deze heilige, vreugdevolle gezinsbanden zich alleen in de eeuwigheid kunnen handhaven. Satan wil ons van onze geliefden afscheiden en ons ellendig maken. En hij plant de zaden van onenigheid in het hart van de mens, in de hoop dat wij onderling verdeeld zullen raken.

Wij hebben allemaal weleens eenheid en verdeeldheid ervaren. Soms in het gezin, en misschien in andere omstandigheden hebben we allemaal wel eens gezien dat iemand liefdevol de belangen van een ander boven zijn eigen belangen heeft gesteld. En we kennen allemaal het gevoel van verdriet en eenzaamheid als we afgescheiden

en alleen zijn. Er hoeft ons niet gezegd te worden waar we voor moeten kiezen. Dat weten we wel. Maar we hebben hoop nodig zodat we die eenheid in dit leven kunnen ervaren, en er in de toekomstige wereld voor in aanmerking kunnen komen. En we moeten weten hoe we die geweldige zegen kunnen ontvangen, zodat we daaraan kunnen werken.

De Heiland van de wereld sprak zowel over de eenheid als over de manier waarop we onze houding kunnen veranderen om die eenheid mogelijk te maken. Hij leerde ons dat duidelijk in het gebod dat Hij voor zijn dood uitsprak in zijn laatste bijeenkomst met zijn apostelen. Dit prachtige, verheven gebod staat in het boek Johannes. Hij stond op het punt om dat verschrikkelijke offer voor ons te brengen, waardoor het eeuwige leven mogelijk werd gemaakt. Hij zou de apostelen verlaten die Hij had geordend, die Hij liefhad, en die Hij de sleutels had gegeven om zijn kerk te leiden. En daarom bad Hij tot zijn Vader, de volmaakte Zoon tot zijn volmaakte Vader. We zien in zijn woorden de manier waarop gezinnen verenigd zullen worden, net zoals alle kinderen van onze hemelse Vader die de Heiland en zijn dienstknechten volgen:

'Gelijk Gij Mij gezonden hebt in de wereld, heb ook Ik hen gezonden in de wereld; en Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid.

'En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven,

'opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt' (Johannes 17:18-21).

In die paar woorden maakte Hij duidelijk hoe het evangelie van Jezus Christus ons toestaat om één te worden. Wie de waarheid geloven die Hij verkondigde, kunnen de verordeningen en verbonden aangaan die door zijn gemachtigde dienstknechten aangeboden worden. Dan zullen zij door gehoorzaamheid

aan de verordeningen en verbonden van aard veranderen. De verzoening van de Heiland maakt het op die manier mogelijk dat wij geheiligd worden. Dan kunnen wij in eenheid door het leven gaan. Dan kunnen wij vrede in dit leven hebben, en in de eeuwigheid met de Vader en zijn Zoon vertoeven.

Het was de zending van de apostelen en profeten in die tijd om net als tegenwoordig de kinderen van Adam en Eva tot een eenheid des geloofs te brengen. Het uiteindelijke doel is om gezinnen – mannen, vrouwen, kinderen, kleinkinderen, voorouders en uiteindelijk alle kinderen van Adam en Eva – te verenigen.

U herinnert zich vast dat de Heiland bad: 'En Ik heilig Mijzelf voor hen' – waarbij Hij het over de apostelen had – 'opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid' (Johannes 17:19). De Heilige Geest is een heiligmaker. Wij kunnen Hem als metgezelle hebben omdat de Heer het Melchizedeks priesterschap door middel van de profet Joseph Smith heeft hersteld. De sleutels van dat priesterschap bevinden zich nu op aarde. Door middel van die sleutels kunnen wij verbonden sluiten, waardoor wij de Heilige Geest voortdurend bij ons kunnen hebben.

Als mensen die Geest bij zich hebben, kunnen we eensgezindheid verwachten. De Geest plaatst het getuigenis van waarheid in ons hart, waardoor zij, die anderen in dat getuigenis laten delen, verenigd zullen worden. De Geest van God zal nooit onenigheid voortbrengen (zie 3 Nephi 11:29). Hij zal nooit de aandacht vestigen op verschillen tussen de mensen die tot strijd aanleiding geven. (Zie Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 13e ed. [1963], blz. 131.) Hij verschaft gemoedsrust en een gevoel van eenheid met anderen. Hij verenigt zielen. Een verenigd gezin, een verenigde kerk en een vredige wereld zijn afhankelijk van verenigde zielen.

Zelfs een kind kan begrijpen wat het moet doen om de Heilige Geest bij zich te hebben. Dat staat duidelijk in het avondmaalsgebed.

Voor aanvang van een conferentiebijeenkomst begroet zuster Marjorie Hinkley (links) hartelijk zuster Iris Hunter, weduwe van president Howard W. Hunter.

We horen het iedere week als we de avondmaalsdienst bijwonen. Op die heilige momenten vernieuwen we de verbonden die we bij de doop gesloten hebben. En de Heer herinnert ons aan de belofte die we ontvangen hebben toen we als lid van de kerk bevestigd werden en de Heilige Geest ontvingen. Een deel van het avondmaalsgebed gaat als volgt: 'Dat zij gewillig zijn de naam van Uw Zoon op zich te nemen, Zijner altijd indachtig te zijn, en Zijn geboden te onderhouden, die Hij hun heeft gegeven, opdat zij altijd Zijn Geest met zich mogen hebben' (LV 20:77).

Als we dat verbond nakomen, kunnen we zijn Geest bij ons hebben. Als eerste beloven we zijn naam op ons te nemen. Dat betekent dat wij erkennen dat wij Hem toebehoren. Wij zullen Hem in ons leven op de eerste plaats stellen. We willen wat Hij wil, en niet wat we zelf willen, of wat de wereld van ons verwacht. Zolang we wereldse zaken op de eerste plaats stellen, zal er geen vrede in ons hart zijn. Als we als gezin of als volk naar aardse bezittingen streven, zullen we uiteindelijk alleen maar verdeeld zijn (zie Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy*

Places [1974], blz. 97). Het ideaal om voor elkaar te doen wat de Heer van ons verwacht, wat vanzelf zal volgen als wij zijn naam op ons nemen, kan ons op een geestelijk niveau brengen dat een stukje hemel op aarde zal zijn.

Ten tweede beloven we Hem altijd indachtig te zijn. Dat doen we iedere keer als we in zijn naam bidden. We zijn Hem vooral indachtig als we Hem om vergeving vragen, en dat moeten we vaak doen. Op dat moment, gedenken wij zijn zoenoffer waardoor bekering en vergeving mogelijk gemaakt worden. Als we onze zaak bij de Heer bepleiten, gedenken wij Hem als de Voorspraak bij de Vader. En als de gevoelens van vergeving en gemoedsrust tot ons komen, gedenken wij zijn geduld en zijn eindeloze liefde, waardoor ons hart met liefde wordt vervuld.

We houden ons ook aan onze belofte om Hem te gedenken als we als gezin bidden en de Schriften bestuderen. Tijdens het gezinsgebed aan de ontbijttafel kan een van de kinderen voor een ander kind bidden dat bepaalde zaken, zoals een proefwerk of een andere taak, goed mag verlopen. Als de zegeningen

ontvangen worden, zal het gezegende kind de liefde van de Voorspraak herinneren in wiens naam er 's morgens geboden is. En dan zullen de harten in liefde verbonden worden.

Iedere keer als we met het gezin de Schriften bestuderen, houden we ons aan het verbond om Hem te gedenken. De Schriften getuigen van de Heer Jezus Christus, want dat is de boodschap van alle profeten. Zelfs als kinderen zich de woorden niet meer kunnen herinneren, zullen ze zich wel de ware schrijver, Jezus Christus, herinneren.

Ten derde beloven we, als we aan het avondmaal deelnemen, om zijn geboden te onderhouden, alle geboden. President J. Reuben Clark jr. heeft ons – zoals hij zo vaak deed – gewaarschuwd om niet selectief te zijn in het onderhouden van de geboden. Hij zei: 'De Heer heeft ons niets gegeven wat onnuttig of onnodig is. Hij heeft de Schriften gevuld met geboden, zodat wij het eeuwig heil kunnen ontvangen.'

President Clark gaat verder: 'Als we aan het avondmaal deelnemen, beloven we zijn geboden te onderhouden. Er zijn geen uitzonderingen. Er is geen onderscheid, en er zijn geen verschillen' (Conference Report, april 1955, blz. 10–11). President Clark heeft gezegd dat we, net zoals we ons van allezonden bekeren en niet van enkele, ook beloven om alle geboden

te onderhouden. Dat klinkt misschien moeilijk, maar het is eenvoudig. We onderwerpen ons eenvoudigweg aan het gezag van de Heiland en beloven om alle geboden te gehoorzamen (zie Mosiah 3:19). Door onze overgave aan het gezag van Jezus Christus zullen we als gezin, als kerk en als kinderen van onze hemelse Vader verbonden worden.

De Heer brengt dat gezag door middel van zijn profeten op nederige dienstknechten over. Door dat geloof wordt ons bezoek als huis-onderwijzer of huisbezoekster een boodschap van de Heer. We zijn vertegenwoordigers van Hem. Een doodgewone man en een tiener gaan bij de hun toegewezen gezinnen naar binnen met het geloof dat zij door middel van de machten des hemels het gezin kunnen verenigen, en ervoor kunnen zorgen dat er geen ongenoegen is, noch liegen, lasteren of kwaadspreken. Door te geloven dat de Heer zijn dienstknechten roept, kunnen wij hun beperkingen door de vingers zien als zij ons vermanen. We zullen hun goede bedoelingen duidelijker zien dan hun menselijke beperkingen. We zullen minder snel beledigd zijn, en meer genegen zijn om dankbaarheid ten opzichte van de Meester te tonen, die hen tenslotte geroepen heeft.

Er zijn een aantal geboden die, bij overtreding, de eenheid vernietigen. Sommige hebben met onze woorden te maken, en andere met onze reacties ten opzichte van anderen. We mogen over niemand kwaadspreken. We moeten in alle mensen het goede zien, en zoveel mogelijk goeds over een ander zeggen (zie David O. McKay, Conference Report, oktober 1967, blz. 4–11).

We moeten ook stelling nemen tegen hen die minachtend over heilige zaken spreken, want daardoor wordt de Geest beledigd, waardoor twist en verwarring ontstaat. President Spencer W. Kimball heeft ons het voorbeeld gegeven door zonder minachting stelling te nemen, toen hij in een ziekenhuis tegen een personeelslid dat in

zijn frustratie de naam van God ijdel gebruikte, het volgende zei: 'Houd er alstublieft mee op. U misbruikt de naam van mijn Heer.' Er was een dodelijke stilte, waarna een stem zachtjes zei: 'Het spijt me.' (The Teachings of Spencer W. Kimball, verzameld door Edward L. Kimball [1982], blz. 198). Een geïnspireerde, liefhebbende vermaning kan een uitnodiging tot eenheid zijn. Als we geen gehoor aan de inlustrering van de Geest geven, kan dat tot twist leiden.

Om eenheid te hebben, moeten we bepaalde geboden onderhouden die met onze gevoelens te maken hebben. We moeten vergevensgezind zijn en geen kwade gevoelens koesteren tegen hen die ons beledigen. De Heiland heeft vanaf het kruis het goede voorbeeld gegeven: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen' (Lucas 23:34). Wij kunnen niet in het hart kijken van degene die ons beledigt. Ook kennen wij niet alle bronnen van onze eigen boosheid en pijn. De apostel Paulus heeft ons verteld hoe wij in een wereld met onvolmaakte mensen liefde kunnen tonen: 'De liefde is lankmoedig, de liefde is goederdieren, zij is niet afgunstig, de liefde praalt niet, zij is niet opgeblazen, zij kwetst niemands gevoel, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij rekent het kwade niet toe' (1 Korintiërs 13:4–5). En hij gaf een ernstige waarschuwing tegen onze reactie op de fouten van anderen, en het vergeten van onze eigen fouten: 'Want nu zien wij nog door een spiegel, in raadselen, doch straks van aangezicht tot aangezicht. Nu ken ik onvolkomen, maar dan zal ik ten volle kennen, zoals ik zelf gekend ben' (1 Korintiërs 13:12).

Het avondmaalsgebed kan ons er iedere week aan herinneren hoe de gave van eenheid door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie van Jezus Christus tot stand komt. Als we ons aan de verbonden houden om zijn naam op ons te nemen, Hem altijd indachtig te zijn, en zijn geboden te onderhouden, zullen we

het gezelschap van zijn Geest ontvangen. Daardoor zal ons hart worden verzacht en zullen wij worden verenigd. Maar er zijn twee waar-schuwingen die bij die belofte horen.

Ten eerste blijft de Heilige Geest alleen bij ons als wij rein en vrij van liefde voor aardse zaken blijven. De keuze om onrein te zijn, zal de Heilige Geest verdrijven. De Geest verblijft alleen bij hen die de Heer boven de wereld verkiezen. 'Weest rein' (3 Nephi 20:41; LV 38:42), en 'Gij moet de Here, uw God, liefhebben met uw ganse hart, en met uw ganse macht, verstand en sterkte' (LV 59:5), zijn geen suggesties, maar geboden. En ze zijn noodzakelijk om de Geest bij ons te kunnen hebben, want zonder de Geest zijn wij niets.'

De andere waarschuwing is om op te passen voor hoogmoed. Een gezin of een volk dat door de Geest wordt verenigd, krijgt een bepaalde macht. Met die macht komt de erkenning van de wereld. Of die erkenning nu eer of afgunst teweegbrengt, wij kunnen er hoogmoedig van worden. Daardoor wordt de Geest beledigd. Er bestaat een bescherming tegen hoogmoed, de bron van verdeeldheid. We moeten de gaven erkennen die God ons heeft gegeven, niet alleen als teken van zijn liefde voor ons, maar als hulpmiddel om anderen te kunnen dienen. Een man en zijn vrouw worden een eenheid als zij hun overeenkomsten gebruiken om elkaar te begriepen, en hun verschillen gebruiken om elkaar aan te vullen. Daardoor kunnen ze voor elkaar en voor anderen dienstbaar zijn. Op dezelfde manier kunnen we een eenheid vormen met hen die onze leerstellingen niet aanvaardden, maar die wel hetzelfde verlangen als wij hebben om de kinderen van onze hemelse Vader tot zegen te zijn.

Wij kunnen vredestichters worden, en kinderen Gods genoemd worden (zie Matteüs 5:9).

God, onze Vader, leeft. Zijn geliefde Zoon Jezus Christus staat aan het hoofd van zijn kerk en Hij biedt iedereen de vredesbanier aan. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Getuigenis

President Gordon B. Hinckley

Dat wat we een getuigenis noemen, is de grote kracht van de kerk. Het is de bron van geloof en activiteit. Het is moeilijk te meten. Het is moeilijk uit te leggen. En toch is het net zo reëel en machtig als elke andere kracht op aarde.

Mijn beste vrienden, ik bid om de leiding van de Heilige Geest. Het is nu drie jaar geleden dat u mij steun verleende als president van de kerk. Mag ik even iets persoonlijks zeggen? Ik dank u uit de grond van mijn hart voor uw liefde en steun, voor uw geboden en geloof. Ik ben geen jongeman vol energie en vitaliteit meer. Ik ben een oude man die probeert broeder Haight in te halen! Ik wijd mij aan meditatie en gebed. Ik zou het prettig vinden in een schommelstoel te zitten, medicijnen te slikken, naar rustige muziek te luisteren en de zaken van het heeal te overdenken. Maar dergelijke activiteiten houden geen enkele uitdaging in en leveren niets op.

Ik ben graag actief bezig. Ik wil elke nieuwe dag beginnen met een vast voornemen en doel. Ik wil elk uur dat ik wakker ben besteden aan aanmoediging, het zegenen van hen die een

zware last dragen, het opbouwen van geloof en getuigenis. Door de goedheid van een genereuze vriend ben ik de afgelopen drie jaar in staat geweest de hele aarde te bereizen, en heb ik onze mensen in vele landen bezocht. Ze zijn met duizenden en tienduizenden bijeengekomen. In één plaats waren ze met tweehonderd bussen naar het stadion gekomen.

Ik heb mij in het gezelschap bevonden van de welgestelden, maar veel meer onder de armen – de armen van de aarde en de armen van de kerk. Bij sommigen staan de oogleden wat anders dan de mijne en heeft de huid een andere kleur, maar dat verdwijnt en is totaal niet meer van belang als ik mij onder hen bevind. Zij worden allen de zoons en dochters van onze Vader, kinderen met een goddelijk geboorterecht. We spreken verschillende talen, maar we begrijpen allen de gemeenschappelijke taal van broederschap.

Dat verre reizen is vermoeiend. En het is moeilijk om ze te verlaten na bij ze te zijn geweest. Overal waar we heengaan, leggen we slechts een kort bezoek af, een vergadering die zo is gepland dat hij past in een schema met andere vergaderingen. Ik zou willen dat we langer konden blijven. Aan het eind van de vergadering zingen we spontaan 'God zij met u tot w'u wederzien' (lofzang 105). Er verschijnen zakdoeken om tranen te drogen, waarna er ten afscheid mee wordt gewuifd. Het laatst hebben we elf grote bijeenkomsten gehouden in verschillende steden in Mexico, binnen een tijdsbestek van slechts zeven dagen.

Het is de aanwezigheid van geweldige mensen die de adrenaline stimuleert. Het is de liefdevolle blik in hun ogen die mij energie geeft.

Ik zou de hele dag in mijn kantoor kunnen doorbrengen, jaar in jaar uit, en mij met bergen problemen bezighouden, waarvan vele echter onbeduidend zijn. Ik breng daar sowieso veel tijd door. Maar ik voel dat ik een grotere opdracht heb, een hogere plicht om mij onder de mensen te begeven. Die duizenden, honderdduizenden, ja zelfs miljoenen nu, hebben allen één ding gemeen. Zij hebben een individueel en persoonlijk getuigenis dat dit het werk van de Almachtige is, van onze hemelse Vader; dat Jezus, de Heer, die op Golgota aan het kruis gestorven is en herrezen is, leeft, en dat hij een afzonderlijke, reële en individuele persoonlijkheid is; dat dit hun werk is, dat hersteld is in deze laatste, geweldige bedeling des tijds; dat het priesterschap uit oude tijden hersteld is met al zijn sleutels en machten; dat het Boek van Mormon uit het stof gesproken heeft tot getuigenis van de Verlosser van de wereld.

Dat wat we een getuigenis noemen, is de grote kracht van de kerk. Het is de bron van geloof en activiteit. Het is moeilijk te meten. Het is moeilijk uit te leggen. Het is een ongreepbaar, mysterieus ding, en toch is het net zo reëel en machtig als elke andere kracht op aarde. De Heer heeft het beschreven toen Hij tegen Nicodemus zei: 'De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet, vanwaar hij komt of waar hij heengaat; zó is een ieder, die uit de Geest geboren is' (Johannes 3:8). Dat wat wij een getuigenis noemen, is moeilijk te definiëren, maar zijn vruchten zijn duidelijk zichtbaar. Het is de Heilige Geest die door ons getuigt.

Een eigen getuigenis is de factor die de mens een ommekeer in het leven laat maken bij zijn toetreding tot deze kerk. Het is het element dat de leden motiveert om alles te verzaken in de dienst van de Heer. Dat is de stille, aanmoedigende stem die onophoudelijk hen steunt die in geloof wandelen tot het eind van hun leven.

Het is iets mysterieus en geweldigs, een gave van God aan de mens. Het schuift rijkdom of armoede opzij wanneer men geroepen wordt om te dienen. Dat getuigenis dat de mensen in hun hart dragen, motiveert hen tot het uitvoeren van een plicht die ze niet kunnen negeren. Het is te vinden bij jong en oud. Het is te vinden in de seminarieleerling, de zending, de bisschop en de ringpresident, in de zendingspresident, de ZHV-zuster en in elke algemeen autoriteit. Het wordt gehoord van hen die geen enkele andere functie hebben dan hun lidmaatschap in de kerk. Het is de essentie van dit werk. Het is dat wat het werk van de Heer over de hele wereld voortstuwt. Het zet aan tot handelen. Het eist van ons dat wij doen wat ons gevraagd wordt. Het brengt de verzekering met zich mee dat het leven een doel heeft, dat sommige zaken belangrijker zijn dan andere, dat wij een eeuwige reis maken, dat wij rekenschap moeten afleggen tegenover God.

Emily Dickinson heeft een element ervan als volgt beschreven:

*Ik heb nooit de hei voor ogen gehad
Noch de zee, maar ondanks dat
Ken ik toch de aanblik van de hei
En weet ik wat een golf moet zijn.
Ik heb nooit gesproken met God, de
Heer,
Noch heb ik Hem bezocht in hemelse
sfeer.
Toch ben ik er zeker van waar die
bestaat,
Alsof ik hem kon vinden op een
kaart.*

(Naar 'Chartless', in *A Treasury of the Familiar*, gered. door Ralph L. Woods [1942], blz. 179.)

Het is dát element, al is het aanvankelijk enigszins zwak, wat elke onderzoeker in de richting van zijn bekering stuurt. Het stuurt elke bekeerling naar een gevoel van veiligheid in zijn geloof. Dit is hetgeen wat onze voorouders ertoe bewoog Engeland en andere landen in Europa te verlaten, de zee met al zijn gevaren over te steken, schijnbaar eindeloos langs voortploeterende trekkereien of handkarren te lopen in de richting

van deze westelijke bergen. Zij worstelden, zij werkten, zij stierven met duizenden op die noodlottige reis. Die geest van getuigenis is tot ons gekomen, tot ons die erfgenaam zijn van hun dierbaar geloof.

Waar de kerk ook wordt gesticht, wordt haar macht gevoeld. Wij staan op en zeggen wat wij weten. Wij zeggen het tot het bijna monotoon wordt. Wij zeggen het omdat we niet weten wat we anders moeten zeggen. Maar het feit is dat wij *echt* weten dat God leeft, dat Jezus de Christus is, en dat dit hun werk en hun koninkrijk is. De woorden zijn eenvoudige, de uiting komt uit het hart. Het is overal werkzaam waar de kerk georganiseerd is, waar er zendingen zijn die het evangelie verkondigen, waar er leden zijn die anderen over hun geloof vertellen.

Het is niet te verloochenen. Tegenstanders kunnen eindeloos schriftteksten aanhalen en leerstellingen beargmenteren. Ze kunnen slim en overtuigend zijn. Maar iemand die zegt 'Ik weet het', daar is geen argument tegen. Misschien is er geen aanvaarding, maar wie kan de zachte stem verloochenen of ontkennen die in de ziel met persoonlijke overtuiging spreekt?

Ik wil u een verhaal vertellen dat ik onlangs in Mexico hoorde. In Torrón werd ik rondgereden in de mooie auto van de man waar ik het over heb. Zijn naam is David Castañeda.

Dertig jaar geleden woonde hij met zijn vrouw, Tomasa, en hun

kinderen op een droog stuk land met een vervallen boerderij vlakbij Torréon. Ze bezaten dertig kippen, twee varkens en een mager paard. De kippen leverden wat eieren op om in hun onderhoud te voorzien en wat extra pesos te verdienen. Ze waren arm. En toen werden ze bezocht door de zendingelingen. Zuster Castañeda zei: 'De zendingelingen deden ons de oogkleppen af en brachten licht in ons leven. Wij wisten niets van Jezus Christus. Wij wisten niets van God totdat zij kwamen.'

Zij had twee jaar schoolopleiding gehad en haar man geen. De zendingelingen gaven hun les tot ze zich uiteindelijk lieten dopen. Ze verhuisden naar het plaatsje Bermejillo. Ze kwamen gelukkig terecht in de sloophandel en kochten autowrakken op. Ze gingen zaken doen met verzekeringmaatschappijen en andere ondernemingen. Geleidelijk bouwden ze een bloeiende zaak op waarin de vader en zijn vijf zoons werkten. Met een eenvoudig geloof, betaalden ze tiende. Ze stelden hun vertrouwen in de Heer. Ze leefden het evangelie na. Ze waren werkzaam in de kerk als ze daartoe geroepen werden. Vier zoons en drie dochters vervulden een zending. De jongste zoon is momenteel op zending in Oaxaca. Ze hebben nu een bijzonder goed lopende onderneming en ze zijn welvarend geworden. Ze zijn bespot door hun critici. Maar hun antwoord is een getuigenis van de macht van de Heer in hun leven.

Zo'n tweehonderd familieleden en vrienden zijn als gevolg van hun in-

vloed lid van de kerk geworden. Meer dan dertig zoons en dochters van familie en vrienden zijn op zending geweest. Ze hebben bovendien het land geschonken waarop nu een kerkgebouw staat.

De kinderen, die nu volwassen zijn, en hun ouders gaan maandelijks om de beurt naar Mexico-Stad om daar tempelwerk te doen. Zij zijn een levend getuigenis van de grote macht van dit werk van de Heer om de mensen te verheffen en te veranderen. Zij zijn kenmerkend voor duizenden en duizenden mensen over de hele wereld die het wonder van het mormonisme ervaren wanneer zij een getuigenis van de goddelijke aard van dit werk krijgen.

Dit getuigenis kan de dierbaarheid van alle zaken Gods zijn. Het is een hemelse gift die volgt op de juiste inzet. Het is de kans, de verantwoordelijkheid van elke man en vrouw in deze kerk om in zichzelf een overtuiging te verkrijgen van de waarheid van dit geweldige werk van deze laatste dagen, en van Hen die aan het hoofd ervan staan, de levende God en de Heer Jezus Christus.

Jezus wees ons de weg naar het verkrijgen van zo'n getuigenis toen Hij zei: 'Mijn leer is niet van Mij, maar van Hem, die Mij gezonden heeft; indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek' (Johannes 7:16-17).

Wij groeien in geloof en kennis naarmate wij dienen, studeren en bidden.

Toen Jezus de schare van vijfduizend spijzigde, erkenden zij het wonder dat Hij had verricht, en verwonderden zich erover. Sommigen kwamen terug. Hun leerde Hij de leer van zijn goddelijke aard, van het feit dat Hij het Brood des levens was. Hij beschuldigde hen ervan niet geïnteresseerd te zijn in de leer, maar slechts in het stillen van hun lichamelijke honger. Sommigen zeiden bij het horen van Hem en zijn leer: 'Deze rede is hard; wie kan haar aanhoren?' (Johannes 6:60.) Wie kan geloven wat die man leert?

'Van toen af keerden vele van zijn discipelen terug en gingen niet langer met Hem mede.

'Jezus zeide dan tot de twaalfen [ik denk met enig gevoel van ontmoediging]: Gij wilt toch ook niet weggaan?

'Simon Petrus antwoordde Hem: Here, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven; en wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt Christus, de Zoon van de levende God.' (Johannes 6:66-69 [zie ook Matteüs 16:16].)

Dit is de grote vraag, en wij moeten allen het antwoord onder ogen zien. 'Zo niet tot U, Heer, tot wie moeten wij dan gaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven, en wij geloven en zijn er zeker van dat Gij Christus bent, de Zoon van de levende God.'

Het is die overtuiging, die innerlijke zekerheid van de realiteit van de levende God, van de goddelijke aard van zijn geliefde Zoon, van de herstelling van hun werk in deze tijd en van de heerlijke manifestaties die erop gevolgd zijn, die voor ieder van ons het fundament van ons geloof worden. Zij worden ons getuigenis.

Zoals ik tijdens deze conferentie al eerder heb gezegd, was ik onlangs in Palmyra (New York). Van de gebeurtenissen die in die omgeving plaats hebben gevonden, kan men alleen maar zeggen: 'Het is gebeurd, of niet. Er kan geen grijs zijn, geen tussenweg.'

En dan fluistert de stem van het geloof: 'Het is allemaal echt gebeurd. Het is precies gebeurd zoals hij zei dat het gebeurd is.'

Daar dichtbij ligt de heuvel Cumorah. Daar kwam het oude verslag vandaan waaruit het Boek van Mormon vertaald is. Men moet zijn goddelijke oorsprong aanvaarden of verwerpen. Het afwegen van het bewijsmateriaal moet ieder mens dat het in geloof gelezen heeft, brengen tot de uitspraak: 'Het is waar.'

En zo is het ook met andere elementen van dit wonderbaarlijke dat wij de herstelling van het evangelie, het priesterschap en de kerk vanouds noemen.

Dit getuigenis is nu hetzelfde als het altijd is geweest: een verklaring, een rechtstreekse bewering van de waarheid zoals wij die kennen. Eenvoudig en krachtig is de verklaring van Joseph Smith en Sidney Rigdon aangaande de Heer die aan het hoofd van dit werk staat:

'En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

'Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is —

'Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn' (LV 76:22–24).

In die geest voeg ik er mijn eigen getuigenis aan toe. Onze eeuwige Vader leeft. Hij is de grote God van het heelal, Hij heerst in majesteit en macht. En toch is Hij mijn Vader, tot wie ik in gebed kan gaan met de verzekering dat Hij zal horen, luisteren en antwoorden.

Jezus is de Christus, zijn onsterfelijke Zoon, die onder zijn Vaders leiding de Schepper van de aarde was. Hij was de grote Jehova van het Oude Testament, die erin toestemde om in de wereld te komen als de Messias, die in zijn wonderbaarlijke verzoening zijn leven gaf aan het kruis op Golgota, omdat Hij ons liefhad. Het werk waarmee wij bezig zijn, is hun werk, en wij zijn hun dienstknechten, die Hem verantwoording schuldig zijn. Daarvan getuig ik, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Zondagmiddagbijeenkomst

5 april 1998

De zustershulpvereniging

President Boyd K. Packer

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

Zusters, stap af van de gedachte dat u de ZHV alleen maar bijwoont en voel dat u erbij hoort!

Ik wil mijn onvoorwaardelijke steun betuigen aan de zustershulpvereniging — ik wil alle vrouwen aanmoedigen zich aan te sluiten en deel te nemen; en de priesterschapsleiders op elk niveau oproepen een dusdanig beleid te voeren dat de ZHV tot bloei komt.

De zustershulpvereniging is georganiseerd en heeft haar naam ontvangen door profeten en apostelen die onder goddelijke inspiratie gehandeld hebben. Ze heeft een luisterrijke geschiedenis. Altijd heeft ze behoeftigen bemoediging en steun gegeven.

De zachte hand van de zuster heeft een tedere, genezende en bemoedigende uitwerking die door de hand van de man, hoe goed bedoeld ook, nooit echt geëvenaard kan worden.

De ZHV inspireert vrouwen en leert ze hoe ze hun leven kunnen verfraaien met zaken die vrouwen nodig hebben — zaken die 'liefelijk, eervol of prijzenswaardig' zijn.¹ Het Eerste Presidium heeft er bij de vrouwen op aangedrongen deel te nemen 'omdat het werk van de ZHV intellectuele, culturele en geestelijke aspecten bevat die in geen andere organisatie te vinden zijn en die tegemoetkomen aan alle algemene behoeften van de leden.'²

De ZHV begeleidt moeders bij de vorming van hun dochters en bij het aankweten van hoffelijkheid, moed, en werkelijk alle noodzakelijke deugden bij hun echtgenoot, zoons en broeders. Het is zowel in het belang van mannen en jongens als in dat van vrouwen en meisjes dat de ZHV gedijt.

Een aantal jaren geleden waren zuster Packer en ik in Tsjechoslowakije, dat toen nog achter het IJzeren Gordijn lag. Het was niet makkelijk om een visum te krijgen; en we zagen er met grote zorg op toe dat we de veiligheid en het welzijn van onze leden niet in gevaar brachten. Zij hadden generaties lang gestreden om hun geloof levend te houden in situaties van onbeschrijflijke verdrukking.

De gedenkwaardigste bijeenkomst werd gehouden op een bovenverdieping. De jaloezieën waren gesloten. Zelfs 's avonds kwamen de deelnemers op verschillende tijden; de ene van de ene kant, de andere van de

andere kant, om geen aandacht te trekken.

Er waren twaalf zusters aanwezig. We zongen de liederen van Zion uit zangbundels – tekst zonder muziek – die meer dan vijftig jaar geleden gedrukt waren. De geestelijk-levenles werd eerbiedig gegeven uit een met de hand gemaakt lesboek. De weinige pagina's kerklectuur die we ze konden geven waren 's avonds getypt, met twaalf doorslagen per keer, om zoveel mogelijk exemplaren van die paar kostbare bladzijden onder de leden te verspreiden.

Ik vertelde die zusters dat zij behoorden tot de grootste, en in alle opzichten voortreffelijkste, vrouwenorganisatie ter wereld. Ik citeerde de profeet Joseph Smith toen hij met de algemene autoriteiten de zustershulpvereniging organiseerde: 'En nu draai ik (...) [ten behoeve van alle vrouwen] de sleutel om.'

Deze vereniging is georganiseerd 'volkomen naar uw aard. (...) U bent nu in de gelegenheid te handelen volgens de gevoelens (...) van uw hart.

'Indien u van de u gegunde voorrechten gebruik maakt, kunnen de engelen niet anders dan uw metgezellen zijn. (...)

'Als deze vereniging (...) naar de raad van de Almachtige luistert, zal deze de macht bezitten koninginnen in haar midden te gebieden.'

De Geest was daar aanwezig. De zuster die met gratie en eerbied de leiding had gehad, liet haar tranen de vrije loop.

Ik vertelde hun dat ik de opdracht had gekregen om bij onze terugkomst te spreken tijdens een ZHV-conferentie; kon ik een boodschap van hen doorgeven? Een aantal van hen schreef iets op; het was allemaal in de geest van geven – ze vroegen nergens om. Ik zal nooit vergeten wat een zuster opschreef: 'Een kleine kring van zusters stuurt haar hart en gedachten naar alle zusters en smeekt de Heer ons bij te staan in onze vooruitgang.'

Die woorden: 'een kring van zusters', inspireerde mij. Ik zag ze voor me in een kring die groter was dan die kamer en de wereld omvatte. Ik kreeg hetzelfde visioen als apostelen en profeten vóór ons hadden gehad. De ZHV is nu meer dan een kring; ze lijkt meer op een kanten weefsel, uitgespreid over de continenten.

De ZHV werkt onder leiding van de Melchizedekse priesterschap, want 'alle andere functies of ambten in de kerk zijn toevoegingen aan dit priesterschap.'⁴ Zij is georganiseerd 'volgens het patroon van het priesterschap.'⁵

Zusters, u zult verbaasd zijn te horen dat de noden van de man zelden of nooit in de priesterschapsquorums besproken worden. Zij verdiepen zich daar zeker niet in.

Zij bespreken het evangelie, het priesterschap en het gezin!

Als u dat patroon volgt, zult u zich niet bezig houden met de zogenaamde noden van de vrouw. Als u van uw gezin de eerste prioriteit maakt en uw organisatie dient, zal in al uw behoeften worden voorzien; elk verzuim zal worden uitgewist, elke vorm van misbruik zal worden hersteld, nu of in de eeuwigheid.

Er zijn in de gemeenschap veel zaken die uw steun waard zijn. Er zijn andere zaken die bedorven zijn, want die hollen de waarden uit die essentieel zijn voor een gelukkig gezin. Sta uzelf niet toe u te verenigen onder een andere vlag, die niet echt in uw behoeften voorziet. Dwaal niet af van de koers die het algemeen presidium van de ZHV heeft uitgestippeld. Hun uitdrukkelijke doel is vrouwen en gezinnen tot Christus te brengen.

Als zendingspresident heb ik eens een ZHV-conferentie in het zendingsgebied bijgewoond. Onze ZHV-presidente, die nog betrekkelijk kort lid was, kondigde een soort koerscorrectie aan. Een aantal plaatselijke zustershulpverenigingen was afgedwaald en zij vroeg ze om zich beter aan te passen aan de koers die het algemeen ZHV-presidium had aangegeven.

Er stond een zuster op die zei dat ze niet bereid waren haar raad op te volgen omdat zij een uitzondering vormden. Enigszins in de war vroeg de ZHV-presidente mij om raad. Ik wist niet wat ik moest doen. Ik voelde niets voor een confrontatie met zo'n strijdlustige vrouw. Dus gebaarde ik dat ze door moest gaan. En toen kwam de openbaring!

Die liefdevolle ZHV-presidente, klein, en met een licht lichamelijke handicap, zei zachtmoedig maar krachtig: 'Lieve zuster, we willen niet op de eerste plaats uitzonderingen maken. We zullen eerst de regels toepassen, en dan de uitzonderingen bezien.' De koerscorrectie werd aangenomen.

Haar advies is goed voor de ZHV, voor de priesterschap en voor het gezin. Als u een regel stelt en daarin de uitzondering verwerkt, zal de uitzondering het eerst worden aangenomen.

De broeders weten dat ze *behoren* tot een quorum van de priesterschap. Teveel zusters zien de ZHV echter alleen als een les die ze bijwonen. Datzelfde gevoel tot de ZHV *te behoren* in plaats van alleen een les bij te wonen, behoort in het hart van elke vrouw te worden gecultiveerd. Zusters, stap af van de gedachte dat u de ZHV alleen maar *bijwoont* en *voel* dat u *erbij hoort*!

Hoeveel priesterschapsmacht en gezag de mannen ook mogen bezitten – hoeveel wijsheid en ervaring zij ook mogen verwerven – de veiligheid van het gezin, de zuiverheid van de leer, de verordeningen, de verbonden, in feite de toekomst van de kerk, behoren net zo goed tot de taak van de vrouwen. De veiligheid van het gezin en de familie wordt groter als de echtgenote en moeder, en de dochters tot de ZHV behoren.

Geen enkele man ontvangt de volheid van het priesterschap zonder een vrouw aan zijn zijde. Want geen enkele man, zegt de profeet, kan de volheid van het priesterschap ontvangen buiten de tempel van de Heer.⁹ En zij staat naast hem op die heilige plaats. Zij deelt in alles wat hij ontvangt. Man en vrouw ontvangen ieder de verordeningen van de begiftiging. Maar de man kan de hoogste verordeningen – de verordeningen ter verzegeling – niet ontvangen zonder haar naast zich. De man bereikt de hemelse status van waar vaderschap alleen als geschenk van zijn vrouw.

Thuis en in de kerk behoren de zusters te worden gewaardeerd vanwege hun eigen aard. Waak ervoor dat u niet onbewust die invloeden en activiteiten aankweekt die ertoe neigen de verschillen tussen man en vrouw uit te wissen die de natuur erin heeft gelegd. Een man, een vader, kan veel doen wat als vrouwenwerk beschouwd wordt. Anderzijds kan een vrouw en moeder in tijd van nood het meeste doen van wat gewoonlijk gezien wordt als de taak van de man, zonder hun afzonderlijke rol geweld aan te doen. Zo behoren leiders, en vooral ouders, in te zien dat een duidelijk mannelijke en een duidelijk vrouwelijke aard essentieel zijn voor het stichten van een gezin. Alles wat

die verschillen verstoort, verzwakt of dreigt uit te wissen, ondermijnt het gezin en vermindert de kans op geluk voor alle betrokkenen.

Er is een verschil in de manier waarop de priesterschap thuis of in de kerk functioneert. In de kerk worden we voor een functie geroepen. Thuis kiezen we zelf voor dienstbaarheid. Een roeping in de kerk is meestal tijdelijk, want we worden weer ontheven. Onze plaats in het gezin is, op basis van eigen keuze, voor eeuwig en altijd.

In de kerk bestaat een duidelijke gezagslijn. Wij werken waar we geroepen zijn door wie ons presideert.

Thuis is er een gelijkwaardig partnerschap tussen man en vrouw, die samen beslissingen nemen en altijd samenwerken. Terwijl de man, de vader, de taak heeft rechtschapen en geïnspireerd leiding te geven, staat zijn vrouw niet achter of voor, maar naast hem.

De ledsters van de ZHV, de jongevrouwen en het jeugdwerk zijn allen lid van de wijk- en ringraden; en zij vormen een eenheid door hun lidmaatschap in de ZHV. In de mate waarin leiders het aandeel en de invloed van die zusters in de kerkraden en thuis negeren, wordt het werk van de priesterschap begrensd en verzwakt.

Noch de broeders, uit naam van het priesterschapsquorum, noch de zusters die in deze raden zitting hebben, mogen ooit – nog geen minuut – het belang van het gezin uit het oog verliezen.

Om tegemoet te komen aan de behoeften van een toenemend aantal verstoorde gezinnen voorziet de kerk in bescherming en activiteiten als tegenwicht voor wat er in die gezinnen ontbreekt.

Leidinggevend van priesterschap en van hulporganisaties, en vooral ouders, behoren wijsheid ingegeven door inspiratie aan te wenden om ervoor te zorgen dat die activiteiten, zowel voor leiders als voor leden, niet teveel tijd en geld eisen. Als dat zo is blijft er van beide te weinig over en wordt het voor oplettende ouders moeilijk hun eigen kinderen te beïnvloeden. Zorg er vooral voor dat u het gezin schraagt en steunt, en het niet vervangt.

In tijden waarin ouders zich overbelast voelen en het niet allemaal aankunnen, behoren ze verstandig en geïnspireerd te beslissen hoeveel activiteiten buitenshuis voor hun gezin het beste zijn. Wat dat onderwerp betreft moeten de priesterschapsleiders in de raad zorgvuldig aandacht besteden aan wat de zusters, de moeders, te zeggen hebben.

Een sterke ZHV heeft een krachtige beschermende en helende invloed op moeders en dochters, de alleenstaande ouder, alleenstaande zusters, bejaarden en zieken.

U, zusters, die geroepen zijn in het jeugdwerk of de jongevrouwen kunnen de ZHV-les niet volgen, maar daarom loopt u de ZHV nog niet mis; u hoort erbij. Veel broeders hebben een functie in de Aäronische priesterschap en wonen hun eigen quorumbijeenkomsten niet bij. Heb niet het gevoel dat u er niet bij hoort; klaag nooit over uw onzelfzuchtig dienstbetoon.

We zien onze kinderen en nu ook onze kleinkinderen voor hun werk of studie verhuizen naar verre plaatsen. Ze hebben soms twee kinderen, maar bezitten bijna niets om een gezin te stichten.

Wat is het een troost om te weten dat er, waarheen ze ook gaan,

een kerkgezin voor ze klaar staat. Vanaf de dag van hun aankomst zal hij bij een priesterschapsquorum horen en zij bij de ZHV. Daar zal ze een grootmoeder aantreffen – iemand die ze, in plaats van haar eigen moeder, kan bellen als het koken niet lukt of om te vragen hoe je kunt weten of een rusteloos kind echt ziek is. Ze zal evenwichtige, verstandige grootmoeders aantreffen. Zij zullen een woord van troost spreken als de pijn van heimwee te lang duurt. Het jonge gezin zal veiligheid vinden – de man in de quorums – de zuster in de ZHV; beiden hebben tot doel het gezin voor eeuwig veilig te stellen.

Dit wordt er in de ZHV gezongen:

*Als zusters te dienen is 't voorrecht der vrouwen,
een gave van God, in vertrouwen verleend;
in liefde te schragen en steeds op te bouwen,
te steunen en helpen waar nood wordt vermeend.
Verheven ons oogmerk, gewijd onze zending,
dat wij die volbrengen met inzicht en moed!
Ja, Hij die nabij is bij iedere wending
zal schenken de wijsheid die wonderen doet.*

Ik besluit zoals ik begon – ik wil mijn steun betuigen aan de zustershulpvereniging, getuigen dat Jezus de Christus is, en dat de ZHV door inspiratie georganiseerd is. En ik smeek een zegen af over de zusters die haar bijeenkomsten bijwonen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN:

1. Geloofsartikel 13.
2. A Centenary of Relief Society, [Salt Lake City: Deseret News Press, 1942], blz. 7.
3. Leringen van de profeet Joseph Smith, blz. 206, 204.
4. Leer en Verbonden 107:5.
5. Kimball, Sarah M. 'Autobiography', Woman's Exponent, deel 12, 1 september 1883, blz. 51.
6. Zie Leer en Verbonden 131:1-3
7. 'Wij zusters in Zion', Emily H. Woodmansee, lofzang 200.

'Zie, wij prijzen hen zalig, die volhard hebben'

Ouderling Robert D. Hales

van het Quorum der Twaalf Apostelen

We kunnen niet verwachten dat we later leren volharden als we nu de gewoonte hebben ontwikkeld om af te haken als het moeilijk wordt.

Verlosser, Jezus Christus. Tijdens zijn lijden aan het kruis op Golgota onderging Jezus de eenzaamheid van de keuzevrijheid toen Hij zijn hemelse Vader smekend vroeg: 'Waarom hebt Gij Mij verlaten?' (Matteüs 27:46). De Heiland van de wereld werd door zijn Vader alleen gelaten om, uit eigen vrije wil en keuze, een daad te stellen waardoor Hij zijn zending van de verzoening kon vervullen.

Jezus wist wie Hij was – de Zoon van God. Hij wist wat zijn doel was – de wil van zijn Vader ten uitvoer brengen door de verzoening. Hij had een eeuwig perspectief – 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39).

De Heer had legioenen engelen kunnen roepen om Hem van het kruis te halen, maar Hij volhardde getrouw tot het einde en realiseerde het doel waarvoor Hij naar de aarde was gezonden, waardoor eeuwige zegeningen vergund werden aan iedereen die ooit de sterfelijkheid zal ervaren.

Het ontroert mij diep dat de Vader, toen Hij zijn Zoon voorstelde aan de profeten in de bedelingen daarna, zei: 'Deze is mijn Zoon, mijn geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb' (2 Petrus 1:17), of: 'Ziet Mijn geliefde Zoon, (. . .) in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt' (3 Nephi 11:7).

In onze bedeling heeft de profeet Joseph Smith allerlei tegenstand en ontberingen verdragen om tot stand

In de Schriften staat dat volharden tot het einde noodzakelijk is:

'Daarom zult gij indien gij de geboden zult gehoorzamen en tot het einde volharden, ten laatste dag worden gered. En zo is het' (1 Nephi 22:31).

'Wees geduldig in bezoeken, want gij zult er vele hebben; maar verdraag ze, want zie, Ik ben met u, zelfs tot aan het einde uwer dagen' (LV 24:8).

'Zie, wij prijzen hen zalig, die volhard hebben' (Jakobus 5:11).

Voorbeelden van getrouw volharderen tot het einde zien we bij de profeten van alle tijden die zich moedig tonen tijdens de bezoeken en beproevingen die ze doorstaan om de wil van God uit te dragen. Ons grootste voorbeeld vinden we in het leven van onze Heiland en

te brengen wat onze hemelse Vader verlangde – de herstelling van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Joseph is gekweld en opgejaagd door woedende menigten. Geduld heeft hij armoede, vernederende beschuldigingen en onvriendelijke daden ondergaan. Zijn mensen zijn onder dwang van de ene naar de andere stad, van de ene staat naar de andere gedreven. Men heeft hem met teer en veren bedekt. Hij is ten onrechte aangeklaagd en gevangengezet.

In de gevangenis van Liberty (Missouri) waar hij diepe menselijke gevoelens had en dacht dat er nooit een einde zou komen aan zijn eigen ontberingen en de beproevingen van de heiligen, bad Joseph: 'O God, waar zijt gij? (. . .) Ja, o Here, hoelang moeten zij dit onrecht en deze onwetige verdrukkingen verduren, voordat Uw hart jegens hen zal worden vertederd (. . .) en (. . .) met ontferming jegens hen wordt bewogen?' (LV 121:1,3.)

Joseph kreeg als antwoord: 'Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn' (LV 121:7).

Joseph wist dat zijn aardse beproevingen, als hij ophield met dat grote werk, waarschijnlijk zouden afnemen. Maar hij kon niet ophouden omdat hij wist wie hij was, hij wist met welk doel hij op aarde was geplaatst, en hij had het verlangen om Gods wil te doen.

De pioniers die hun huis in Nauvoo (Illinois) verlieten, de grote vlakten overstaken en zich in Salt Lake City vestigden, wisten wie zij waren – leden van de kerk van de Heer die kort daarvoor op aarde hersteld was. Zij wisten wat hun doel was – niet alleen Zion zoeken, maar het ook vestigen. Omdat zij dat wisten, waren zij bereid daarvoor allerlei ontberingen te ondergaan.

Het afgelopen jaar ben ik diep geroerd door wie deze leer begrijpen. Zij hebben getrouw tegenstand, beproevingen en moeilijkheden doorstaan, en daarbij werden ze niet alleen zelf gesterkt, maar ze hebben door hun voorbeeld ook de mensen in hun omgeving gesterkt.

Een jongevrouw heeft geschreven over wat ze geleerd heeft in haar gevecht om te herstellen van een auto-ongeluk waarbij ze ernstig gewond raakte:

'Pas in de lente van 1996 wist ik hoe sterk ik was. De gebeurtenissen van één middag hebben mijn verwachtingen ten aanzien van mijn opleiding volledig veranderd. Het ene moment was ik net als elke leerling van de middelbare school op weg naar mijn toekomst. Het volgende moment was het leven niet meer gewoon. Ik zou mezelf gaan versterken op een manier die ik nooit verwacht had. (. . .) Ik zou opnieuw gaan leren, in plaats van studeren. (. . .) Ik leerde opnieuw eten; voedsel doorslikken was een moeilijke opgave die ik opnieuw moest leren. Van mijn bed kwam ik in een rolstoel, en in vijf maanden leerde ik staan en lopen. Ik heb dit jaar grote waarheden geleerd van mijn verschillende beproevingen. Mijn gebeden zijn echt verhoord. (. . .) Vasten is bij mij thuis een kracht. Liefde heeft me in leven gehouden. (. . .) Ik heb geleerd wat ik kan verdragen. (. . .) Door dit alles ben ik erachter gekomen dat ik veel sterker ben dan ik dacht. Ik heb geleerd dat het goed is om hulp te vragen als dat nodig is; we hebben allemaal onze beperkingen, sterke en zwakke punten. (. . .) Alle kennis (. . .) kan me iets opleveren. Als een kuiken dat uit het ei gekropen is, leer ik opnieuw vliegen' (Brief van Elizabeth Merkley).

Vaak weten we pas wat we kunnen verdragen als ons geloof op de proef wordt gesteld. De Heer leert ons ook dat we nooit boven onze kracht beproefd zullen worden (zie 1 Korintiërs 10:13).

In 1968 kwam marathonloper, John Stephen Akhwari, uit voor Tanzania in een internationale wedstrijd. 'Iets meer dan een uur nadat de winnaar de finish gepasseerd was, kwam John Stephen Akhwari, het stadion binnen, de laatste man die de wedstrijd zou voltooien. [Hoewel uitgeput, met kramp in de benen, uitgedroogd en gedesorïenteerd] was er een innerlijke stem die hem zei door te gaan, dus ging hij verder. Later zou

men schrijven: "We hebben een jonge Afrikaanse hardloper gezien die het symbool is voor de veerkracht van de menselijke geest, een prestatie die nieuwe betekenis geeft aan het woord *moed*." Voor sommigen is de enige beloning de innerlijke. [Er zijn geen medailles, slechts] de voldoening dat ze hebben volbracht wat ze voor ogen hadden.' (*The Last African Runner*, met dank aan Bud Greenspan, Cappy Productions, 1976, videoband). Op de vraag waarom hij een wedloop afmaakte die hij nooit kon winnen, antwoordde Akhwari: 'Mijn land heeft me niet 7.500 kilometer laten reizen om de wedloop te *beginnen*, maar om die *af te maken*.'

Hij wist wie hij was – een atleet die het land Tanzania vertegenwoordigde. Hij kende zijn doel – de wedloop afmaken. Hij wist dat hij het tot de finish moest volhouden om eervol naar Tanzania terug te kunnen keren. Onze zending in dit leven lijkt daar veel op. We zijn hier niet naar toegestuurd door onze hemelse Vader om slechts geboren te worden. We zijn gestuurd om te volharden en naar Hem terug te keren.

In de wereld verblijven is onderdeel van onze test in de sterfelijkheid. Het is een uitdaging om in de wereld te leven en toch geen deel te hebben aan de verleidingen ervan die ons zullen afleiden van onze geestelijke doelen. Als iemand het opgeeft en toeeft aan de verleidingen van de tegenstander, kunnen we *meer* verliezen dan alleen onze ziel. Onze overgave zou de oorzaak kunnen zijn van het verlies van degenen die ons respecteren. Onze overgave aan verleidingen kunnen kinderen en gezinnen generaties lang aantasten.

De kerk is niet in één generatie opgebouwd. De vestiging van de kerk komt tot stand door drie of vier generaties getrouwe heiligen. Overdracht van de kracht van het geloof van de ene generatie op de andere om te volharden tot het einde is een goddelijke gave van onbegrensde zegeningen voor onze nakomelingen. We kunnen ook niet alleen tot het einde volharden. Het is belangrijk dat we elkaar helpen door elkaar op te beuren en te sterken.

In de Schriften staat dat er een tegenstelling in alle dingen moet zijn. De vraag is niet of wij klaar zijn voor de beproevingen; de vraag is *wanneer*. We moeten ons voorbereiden op beproevingen die zich onaangekondigd zullen aandienen.

Tot de belangrijkste vereisten om tot het einde te volharden, behoort de kennis van wie we zijn – kinderen van God met het verlangen om na de sterfelijkheid bij Hem terug te keren; het doel van het leven begrijpen – volharden tot het einde en eeuwig leven verwerven; leven in gehoorzaamheid met het verlangen en de vastbeslotenheid om alles te verduren – een eeuwig perspectief bezitten. Door een eeuwig perspectief kunnen we tegenslagen in onze sterfelijkheid te boven komen en, uiteindelijk, de beloofde beloningen en zegeningen van het eeuwige leven verwerven.

Als we geduldig zijn in onze bezoeken, ze goed doorstaan en op de Here wachten om de lessen van de sterfelijkheid te leren, zal de Heer bij ons zijn om ons te sterken tot aan het einde van onze dagen; 'wie [getrouw] volhardt tot het einde, die zal behouden worden' (Marcus 13:13) en eervol bij onze hemelse Vader terugkeren.

Volharden tot het einde leren we door onze huidige taken af te maken, en daarmee gewoon ons hele leven door te gaan. We kunnen niet verwachten dat we later leren volharden als we nu de

gewoonte hebben ontwikkeld om af te haken als het moeilijk wordt.

Volharden tot het einde betreft al Gods geboden. De Heer heeft jongemannen op zending geroepen. Zendingen worden niet alleen op pad gestuurd om door vrienden en familie uitgezwaaid te worden. Ze worden geroepen voor een eervolle zending en om met ere naar huis terug te keren. Daardoor weten ze wie ze zijn – zendingen voor de kerk van de Heer. Ze kennen hun doel – op zoek gaan naar wie klaar is om het evangelie van Jezus Christus te ontvangen, die mensen erin te onderwijzen en zijn kerk helpen vestigen. Ze ontwikkelen geduld door beproevingen, die zeker zullen komen, het hoofd te bieden. Ze zijn nederig genoeg om zich nieuwe vaardigheden eigen te maken en vastbesloten tot het einde te volharden. Ongeacht wat een zending opoffert om op zending te kunnen gaan, moet hij op zending gehoorzaam zijn om de zegeningen te ontvangen die hem toekomen.

Sommigen zeggen misschien: 'Hoe kan ik als zending volharden tot het einde? Ik ben verlegen en word nerveus en sla dicht als ik met vreemden praat'; of: 'Ik leer moeizaam en de lessen zijn moeilijk voor me.' De Heer belooft niet dat Hij onze handicaps wegneemt als we op zending gaan; maar door de nodige inspanning ontwikkelen we het vermogen om ons met onze tekortkomingen te redden; en dat zal ons hele leven nodig zijn in onze relatie tot anderen, in ons werk,

en in ons gezin. Iedereen heeft wel iets wat hij moet overwinnen. Sommige zijn alleen duidelijker dan andere.

Als we ons als zending niet op onszelf richten maar op het werk van de Heer en hulp aan anderen, kunnen we groeien en volwassen worden. Als een jonge ouderling de bescherming van het gezin en vrienden verlaat en leert functioneren in de harde wereld, wordt hij een man en ontwikkelt hij meer geloof dat de Heer hem zal leiden.

Een zending stuit op veel problemen waar hij nog niet eerder mee te maken heeft gehad. Aan het begin het beste geven van wat hij heeft, is niet genoeg om zijn roeping te vervullen. Volharding vereist dat je het morgen beter doet dan vandaag door extra gaven te ontwikkelen die de Heer je geeft. Het vereist geloof om naar de Heer en de zendingsleiders te luisteren en te doen wat er van zendingen verwacht wordt. Natuurlijk is dat moeilijk. Daarom is het zo'n gave en daarom is het ook zo lonend.

We moeten allemaal te weten komen wie we zijn en ons uiteindelijk doel bereiken. Dan moeten we besluiten alle hindernissen vastbesloten te overwinnen om tot het einde te volharden.

Als we een taak op ons nemen, moeten we denken: 'Ik zal deze taak leren vervullen met alle eerbare middelen en op de manier van de Heer. Ik zal studeren, vragen, zoeken en bidden. Ik heb de mogelijkheid om meer te leren. Ik ben pas klaar als de opdracht vervuld is.' Dat is volharden tot het einde: onze taak afmaken.

Volharden houdt meer in dan alleen overleven en wachten op het einde. Voor volharden tot het einde is groot geloof nodig. In de hof van Getsemane 'wierp [Jezus] Zich met het aangezicht ter aarde en bad, zeggende: Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt' (Mattëis 26:39).

Veel geloof en moed is nodig om tot onze hemelse Vader te bidden: 'niet gelijk ik wil, maar gelijk Gij wilt.' Het vertrouwen om in de Heer te geloven en te volharden geeft grote

kracht. Sommigen zeggen misschien dat we, als we genoeg geloof hebben, soms de omstandigheden kunnen veranderen die onze beproevingen veroorzaken. Moeten we ons geloof gebruiken om de situatie te veranderen of om erin te volharden? We kunnen in gelovig gebed vragen om verandering of matiging van gebeurtenissen, maar we moeten altijd onthouden om aan het eind van elk gebed 'Uw wil geschiede' te bidden (Matteüs 26:42). Geloof in de Heer omvat vertrouwen in de Heer. Het geloof om te volharden is geloof dat gebaseerd is op aanvaarding van de wil van de Heer en de lessen die we in ons leven geleerd hebben.

Naarmate we ons vertrouwen stellen in de Heer en ons richten op de eeuwigheid zullen we gezegd worden en in staat zijn om elke beproeving te aanvaarden; want zoals we weten is het leven op aarde slechts tijdelijk; en, als we het goed verdragen, hebben we de belofte van de Heer: 'en indien gij Mijn geboden onderhoudt, en tot het einde toe volhardt, zult gij het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle gaven Gods is' (LV 14:7).

Als individu weten we niet wanneer het einde van het sterfelijk leven zal aanbreken. We moeten leren onze taken van vandaag op ons te nemen en te vervullen, hoe moeilijk de komende dagen ook mogen zijn.

Mogen wij kunnen zeggen wat Paulus tegen Timoteüs zei: 'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loep ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden' (2 Timoteüs 4:7).

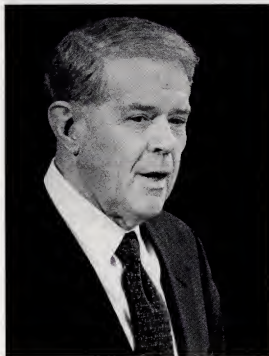
'Zie, wij prijzen hen zalig, die volhard hebben' (Jakobus 5:11).

Er is niets wat ons hier overkomt, wat Christus niet begrijpt, en Hij wacht tot wij tot Hem komen in gebed. Ik getuig dat als wij gehoorzaam en ijverig zijn, onze gebeden beantwoord zullen worden en wij tot het einde zullen kunnen volharden. Het is mijn gebed dat wij het geloof, de moed en de kracht zullen vinden om tot het einde te volharden zodat we de vreugde mogen voelen van onze terugkeer in getrouwheid in de armen van onze hemelse Vader. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Tiende: een voorrecht

Ouderling Ronald E. Poelman
van de Zeventig

U en ik behoren nu tot de generaties die zo bevoorrecht zijn dat zij de wet van tiende kennen en kunnen naleven. De zegeningen die voortvloeien uit gehoorzaamheid aan die wet zijn zowel stoffelijk als geestelijk.

Amerika zat diep in de economische depressie van de jaren dertig. In ons gezin waren verscheidene kleine kinderen en mijn vader was al maandenlang werkloos. Er was geen steun voor werklozen van de kant van de regering en het welzijnsprogramma van de kerk functioneerde nog niet. Wij waren echt in nood. Men zou kunnen zeggen dat wij straatarm waren. Hoewel ik nog maar klein was, voelde ik de grote bezorgdheid van mijn ouders.

Elke morgen knielden we samen in gebed en om de beurt spraken we het gebed uit. Op een gedenkwaardige ochtend was mijn moeder aan de beurt. Zij beschreef onze dringendste behoeften enigszins en daarna dankte ze onze hemelse Vader voor het voorrecht om de wet van tiende te kunnen naleven. Ik kreeg direct een gevoel van

troost en geruststelling. De wet van tiende naleven was een voorrecht en zou tot zegeningen leiden. Ik twijfelde er niet aan, want mijn moeder wist het zeker.

De eerste keer dat ik tiende betaalde was het een bedrag van vijf cent. Ik ging samen met mijn vader naar het kantoor van de bisschop. Hij nam mijn vijf cent plechtig aan en schreef de kwitantie. Toen stond hij op, kwam achter zijn bureau vandaan en ging naast me zitten. Met zijn hand op mijn schouder gaf hij me het kleine, maar belangrijke, stukje papier en zei: 'Ronald, je bent goed begonnen en als je zo doorgaat, word je een volmaakt tiendebetaler.' Ik had nooit gedacht dat ik ergens volmaakt in kon zijn. Ik deed gewoon mijn best om een goede jongen te zijn. Maar met deze woorden inspireerde de bisschop me om in één fundamenteel aspect van het evangelie naar volmaaktheid te streven. De zegeningen, zowel stoffelijk als geestelijk, waren overvloedig.

In de tussenliggende jaren is mijn getuigenis dat tiende betalen een voorrecht is vaak bevestigd. Dankzij mijn gehoorzaamheid aan die wet kon ik onder andere tot het heilig priesterschap worden geordend, mijn tempelbegiftiging ontvangen, een voltijdzending vervullen en voor tijd en eeuwigheid aan mijn familieleden worden verzegeld. Bovendien was ik in staat om herhaaldelijk naar de tempel terug te keren om anderen te dienen en onderricht te ontvangen in zaken van eeuwig belang.

De heilige betekenis van de wet van tiende werd door de Heiland zelf na zijn opstanding en tijdens zijn bediening aan het volk in wat we nu Amerika noemen, bevestigd.

In het Boek van Mormon staat dat de Heiland de Nephieten onderwees uit de Schriften die zij hadden, maar hij had het ook over andere Schriftuur die zij niet hadden en droeg hen op de woorden die de Vader aan Maleachi had gegeven op te schrijven, onder andere het volgende:

'Zal een mens God beroven? Maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin beroven wij U? In de tienden en het heffoffer. Brengt alle tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Here der heirscharen, of Ik u de vensteren des hemels dan niet zal openen, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg zullen zijn om die te ontvangen' (3 Nephi 24:8, 10).

De Heiland benadrukte ook hoe belangrijk dit gebod voor ons is toen hij tegen de Nephieten zei:

'(. . .) Deze schriften, die gij niet onder u hadt, heeft de Vader Mij geboden u te geven; want

volgens Zijn wijsheid moesten ze aan toekomstige geslachten worden gegeven' (3 Nephi 26:2).

U en ik behoren nu tot de generaties die zo bevoorrecht zijn dat zij de wet van tiende kennen en kunnen naleven. De zegeningen die voortvloeien uit gehoorzaamheid aan die wet zijn zowel stoffelijk als geestelijk, zoals velen van ons kunnen getuigen.

In deze laatste dagen heeft de Heer gezegd:

'Ziet, tot aan de komst van de Zoon des Mensen wordt de tijd "heden" genoemd, en voorwaar, het is een tijd van opoffering, en een tijd voor het heffen van tienden van Mijn volk (. . .)' (LV 64:23).

Moet het betalen van tiende als een offer beschouwd worden? Ja, een offer is een gave die men aan de Godheid *toewijdt*. Het woord *wijden* betekent oorspronkelijk 'heilig maken'. Wat we aan de Heer teruggeven als tiende, is inderdaad heilig en de gehoorzamen worden opgebouwd.

Veel eerder al benadrukte de Heer in het boek Leviticus tegenover Mozes de heiligheid van die tiende:

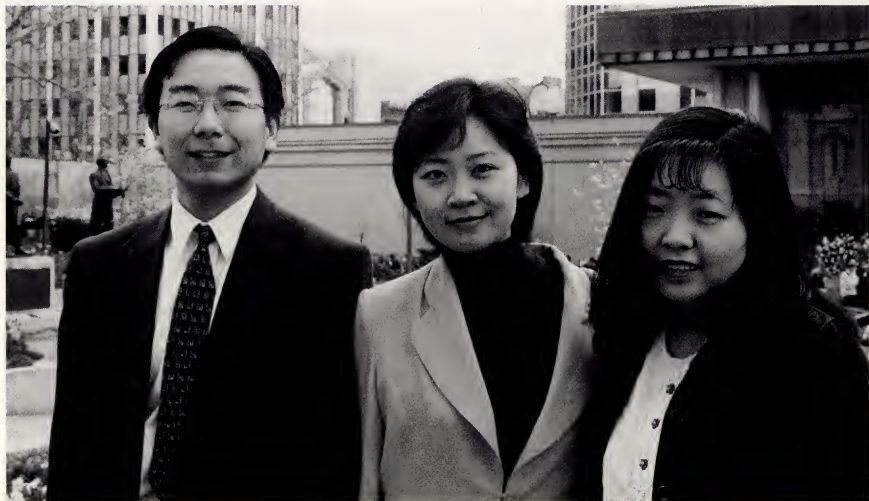
'Ook is alle tiende van het land [. . .] van de Here; het is de Here heilig' (Leviticus 27:30).

Mijn vrouw en ik waren nog maar kort getrouwd en we verwachtten ons eerste kind. Ik studeerde rechten aan de universiteit en werkte 's avonds bij een benzinstation. We hadden heel weinig geld. We hadden ons kleine flatje met een paar tweedehands meubeltjes en veel houten kistjes ingericht.

Tegen de tijd dat de baby moest komen, hadden we alles verzameld wat we nodig hadden, behalve een ledikantje. En we hadden geen geld om er één te kopen.

Wij waren gewend onze tiende iedere maand op vastenzondag te betalen. Daar die dag naderde, bespraken we de mogelijkheid om het betalen van onze tiende uit te stellen zodat we een eerste aanbetaling op het bedje konden doen. In de geest van vasten en na erover te hebben gebeden, besloten we onze tiende te betalen en onze hemelse Vader te vertrouwen.

Een paar dagen later liep ik door de stad en kwam geheel onverwacht mijn vroegere zendingspresident

tegen. Hij vroeg of ik nog studeerde en of ik een baan had. Ik antwoordde: 'Allebei.'

Of ik getrouwd was. 'Ja!'

Of we kinderen hadden. 'Nee, maar de eerste wordt over een paar weken geboren.'

'Heb je al een ledikantje voor de baby?' 'Nee,' antwoordde ik aarzelend, verbaasd over zo'n directe vraag.

'Nou,' zei hij, 'ik zit tegenwoordig in de meubelverkoop en ik zou graag een kinderledikantje als geschenk bij jullie laten bezorgen.'

Ik kreeg een geweldig gevoel van opluchting, dankbaarheid en getuigenis.

Dit geschenk vervulde een stoffelijke behoefte, maar zij verschafte ons nog steeds een heel bijzondere herinnering aan de geestelijke ervaring waarmee zij gepaard ging, die weer bevestigt dat de wet van tiende een gebod met een belofte is.

Bij de grootste moeilijkheden in het leven hebben wij niet zozeer behoefte aan stoffelijke middelen, maar aan de gaven van de Geest. Zulke moeilijkheden zijn misschien het ziekbed, lijden of sterven van een geliefde, een opstandig of ongehoorzaam gezinslid, valse beschuldigingen en andere diepe teleurstellingen. Tijdens zulke beproevingen hebben wij behoefte aan meer geloof, inspiratie, troost, moed, geduld en het vermogen om te vergeven. Deze zegeningen kunnen vanuit de vensters des hemels uitgestort worden.

Ik moet denken aan de goede, getrouwe mensen die in de leringen van Alma de oude geloofden en bij de kudde van God kwamen. Het Boek van Mormon vermeldt dat zij gehoorzaam en rechtvaardig waren (zie Mosiah 18). Maar ondanks hun goede levenswandel doorstonden zij allerlei ellende die hun vijanden hun toebrachten. Toen zij hun hart voor God uitstortten, antwoordde Hij hun met troostrijke woorden en verzekerde hun dat Hij ze in hun lijden zou bijstaan.

Dan lezen we: '[. . .] de Here versterkte hen, zodat zij hun lasten met gemak konden dragen, en zij

Het Eerste Presidium neemt deel aan de samenkomst. Vlnr. President Thomas S. Monson, eerste raadgever; president Gordon B. Hinckley; en president James E. Faust, tweede raadgever.

onderwierpen zich met blijdschap en geduld aan de ganse wil des Heren' (Mosiah 24:15).

Mogen wij zo versterkt worden en zo nederig zijn.

Ook al leven we de wet van tiende na, toch zullen wij met het lijden en de beproevingen van de sterfelijkheid te maken krijgen. Als wij echter eerlijk zijn tegenover de Heer, kunnen wij er, wanneer we met tegenslag geconfronteerd worden, van op aan dat wij met geloof, kracht, wijsheid en de hulp van anderen gezegend zullen worden – met alles wat nodig is, niet alleen om onze problemen te overwinnen, maar ook om van onze ervaringen te leren en erdoor te groeien.

Onze profeet en leider, president Gordon B. Hinckley, heeft gezegd:

'Ik kom van de wet van tiende en de eruit voortvloeiende zegeningen getuigen omdat ik die heb meege-

maakt. En iedere man of vrouw in deze kerk die een volledige tiende betaalt en eerlijk is tegenover de Heer, kan van de goddelijkheid van dit beginsel getuigen' (*Ensign*, juli 1996, blz. 73).

Als één van al die leden van de kerk geef ik u mijn eigen getuigenis. De zegeningen van het naleven van dat beginsel zijn gemoedsrust, meer geloof, inspiratie en het verlangen om alle geboden van onze Vader in de hemel nog beter na te leven.

Tot slot, en als allerbelangrijkste, getuig ik dat ik weet dat God leeft, dat Hij onze Vader is, en dat Hij ons liefheeft. Jezus van Nazaret is de Zoon van God, en tevens onze Heiland en Verlosser. Wij worden tegenwoordig geleid door een levende profeet, Gordon B. Hinckley. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Keuzevrijheid en boosheid

Ouderling Lynn G. Robbins
van de Zeventig

Een geslepen deel van zijn strategie is dat hij toorn loskoppelt van keuzevrijheid en ons zo doet geloven dat wij het slachtoffer zijn van een emotie die we niet kunnen beheersen.

Ik kom hier uit een fijn gezin. Zij houden veel van mij.' Dit is de hoop van ieder kind, uitgedrukt in de woorden van één van onze jeugdwerkliedjes (Kinderliedjes, blz. 98, cursivering toegevoegd).

In de proclamatie over het gezin staat: '(...)' dat het gezin centraal staat in het plan van de Schepper (...),' en dat 'man en vrouw (...)' de plechtige taak [hebben] om van elkaar (...) te houden (...),' en '(...)' de heilige plicht om hun kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden (...)' ('Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *De Ster*, januari 1996, blz. 93).

Het gezin is ook het belangrijkste doelwit van Satan. Hij voert oorlog tegen het gezin. Eén van

zijn listen is dat hij op geraffineerde, sluwe wijze achter de vijandelijke linies sluipst en zo ons huis en ons leven binnendringt.

Hij beschadigt en vernietigt het gezin vaak binnen de muren van haar eigen huis. Zijn strategie is om de gezinsleden tot boosheid op te stoken. Satan is de 'vader van twisten' en hij 'hitst het hart der mensen op om in toorn met elkander te twisten' (3 Ne. 11:29). Het woord 'ophitsen' ofwel 'opstoken' doet denken aan een rampenrecept: Stook de gevoelens tot matig warm op, roer er een paar slim gekozen woorden door en breng ze aan de kook; blijf stoken tot ze gebonden zijn; laat ze nu enkele dagen afkoelen; koud serveren; u houdt veel restjes over.

Een geslepen deel van zijn strategie is dat hij toorn loskoppelt van keuzevrijheid en ons zo doet geloven dat wij het slachtoffer zijn van een emotie die we niet kunnen beheersen. We horen vaak: 'Ik heb mijn geduld verloren'. Je geduld verliezen is een interessante woordkeuze die tot een veel gebruikt gezegde is uitgegroeid. 'Iets verliezen' impliceert 'onbedoeld', 'per ongeluk', 'onvrijwillig', 'niet verantwoordelijk'. Slordig misschien, maar 'niet verantwoordelijk'.

'Hij heeft me boos gemaakt'. Dat is ook zo'n zinnetje dat een gebrek aan controle of keuzevrijheid aangeeft. Die mythe moet

ontmaskerd worden. Niemand maakt ons boos. Anderen maken ons niet kwaad. Het heeft niets te maken met dwang. Boos worden is een bewuste keus, een beslissing. Wij kiezen!

Degenen die zeggen 'Maar ik kan het niet helpen,' krijgen van schrijver William Wilbanks als antwoord: 'Onzin'.

'Agressie, (...)' woede onderdrukken, erover praten, gillen en schreeuwen zijn allemaal aangeleerde manieren om met boosheid om te gaan. Wij kiezen die methode die ons in het verleden het beste heeft gediend. Heeft u ooit gemerkt hoe zelden wij ons geduld verliezen als we overstuur zijn geraakt door onze baas, maar hoe vaak als onze vrienden of familieleden ons ergeren?' (William Lee Wilbanks, 'The New Obscenity', *Reader's Digest*, december 1988, blz. 24; cursivering toegevoegd).

Tijdens zijn middelbare schoolperiode kwam Wilbanks in het basketbalteam van de school. Tijdens de eerste training speelden de coach en hij één-tegen-één terwijl de anderen van het team toekeken. Toen hij een gemakkelijke schietkans miste, werd hij boos, stampvoette en jammerde. De coach liep op hem toe en zei: 'Als je nog één keer zo'n stunt uithaalt, speel je nooit meer in mijn team.' In de drie daaropvolgende jaren verloor hij zijn zelfbeheersing nooit meer. Jaren later dacht hij na over deze gebeurtenis en beseftte dat de coach hem die dag een beginsel had geleerd dat zijn leven had veranderd: men kan boosheid beheersen (Wilbanks, *Speeches*, blz. 23).

In de Bijbelvertaling van Joseph Smith, Efeziërs 4:26, stelt Paulus de vraag: 'Kunt gij vertoerd zijn en niet zondigen?' De Heer is heel duidelijk over deze aangelegenheid. '(...)' Hij die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar is van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn met elkander te twisten. Ziet, het is niet Mijn leer om het hart der

Nu het perceel bouwrijp is gemaakt, is er begonnen aan de bouw van het nieuwe vergadercentrum van de kerk ten noorden van Temple Square, dat 21.000 zitplaatsen krijgt. Het nieuwe gebouw, dat volgens de planning klaar moet zijn voor de algemene aprilconferentie van het jaar 2000, zal ook een theater met 900 zitplaatsen bevatten. Op de achtergrond het kantoorgebouw van de kerk (links), de Salt Lake-tempel (midden) en de koepel van de Tabernakel (rechts).

mens en tot toorn tegen elkander op te hitsen; maar dit is Mijn leer, dat zulke dingen zullen worden weggedaan' (3 Nephi 11:29-30).

Deze leer of dit gebod van de Heer gaat bij voorbaat uit van keuzevrijheid en doet een beroep op het verstand om een beslissing te maken. De Heer verwacht van ons dat wij zullen kiezen om niet boos te worden.

Boosheid kan ook niet gerechtvaardigd worden. In Matteüs 5:22 staat in sommige bijbelvertalingen: 'Maar Ik zeg u: Een ieder, die zonder oorzaak in toorn leeft tegen zijn broeder, zal vervallen aan het gerecht.' (Cursivering toegevoegd.) Het is interessant dat de zinsrede 'zonder oorzaak' bijvoorbeeld in de Bijbelvertaling van Joseph Smith (zie Matteüs 5:24) niet voorkomt en evenmin in de versie van 3 Nephi 12:22. Als de Heer 'zonder oorzaak' eruit haalt, laat hij ons geen enkel excuus. '(...) maar dit is Mijn leer, dat zulke dingen zullen worden weggedaan' (3 Ne. 11:30). Wij kunnen boosheid 'wegdoen', want dat heeft Hij ons geleerd en opgedragen.

Boosheid is zich overgeven aan Satans invloed. Zij is een gedachtenzonde die tot vijandige

gevoelens of gedrag leidt. Zij is de ontsteker van agressie in het verkeer, wangedrag in het stadion en geweld in het gezin.

Als zij niet beheerst wordt, kan boosheid snel een explosie aan wrede woorden en ander emotioneel misbruik teweegbrengen, die een teer hart kunnen beschadigen. 'Wat de mond uitkomt,' zei de Heiland, 'dat maakt de mens onrein' (Matteüs 15:11). David O. McKay heeft gezegd: 'Man en vrouw moeten nooit met stemverheffing tot elkaar spreken, tenzij het huis in brand staat' (David O. McKay, *Stepping Stones to an Abundant Life*, [1971], blz. 294).

Lichamelijk geweld is boosheid die in razernij is overgegaan. Zij is nooit gerechtvaardigd en nooit rechtschapen.

Boosheid is een onbeschaafde poging om een ander zich schuldig te laten voelen of een wrede manier om te proberen hem te corrigeren. Het wordt vaak ten onrechte 'disciplineren' genoemd, maar heeft bijna altijd het tegenovergestelde effect. Vandaar de schriftuurlijke waarschuwing: 'Mannen, hebt uw vrouw lief en weest niet ruw tegen haar,' en 'Vaders, prikkel uw kinderen niet,

opdat zij niet moedeloos worden' (Kolossenzen. 3:19, 21).

Keuze en verantwoordelijkheid zijn elkaars partners. Omdat boosheid een keuze is, staat er een duidelijke waarschuwing in de proclamatie dat '(...) degenen die (...) hun partner of kinderen misbruiken (...) op een dag aan God rekenschap moeten afleggen.

Als wij het verband tussen keuzevrijheid en boosheid goed begrijpen, is dat de eerste stap om die boosheid uit ons leven te kunnen bannen. Wij kunnen kiezen om niet boos te worden en wij kunnen die keus vandaag maken, nu. Ik word nooit meer boos. Denk eens over zo'n besluit na.

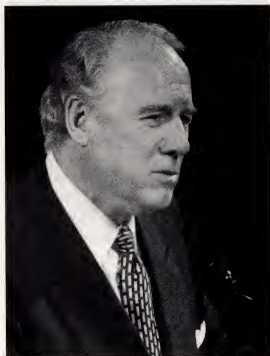
Leer en Verbonden 121 is een van onze beste bronnen voor het leren van de juiste leidersbeginselen. De belangrijkste toepassing hiervan ligt misschien wel bij echtgenoten en ouders. Wij moeten ons gezin leiden 'door overreding, lankmoedigheid, zachtaardigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde' (zie LV 121:41-42).

Moge de droom van ieder kind van een fijn gezin dat merkbaar van hem houdt, werkelijkheid worden. Dat is mijn gebed en getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Gehoorzaamheid: de grote uitdaging

Ouderling Donald L. Staeheli
van de Zeventig

De Heer ziet in dat velen van ons geneigd zijn om af te wijken van zijn raad als het goed met ons gaat, en dat we ons pas bij moeilijkheden tot Hem en zijn zegeningen wenden.

Broeders en zusters, ik ben ootmoedig en dankbaar gestemd vanwege de roeping waardoor ik hier vandaag voor u sta. Ik ben dankbaar voor de liefde en steun van mijn geweldige vrouw en kinderen. Ik word opgebeurd door de kracht van de algemene autoriteiten en voel mij gezegend dat ik nu met hen mag samenwerken. Maar belangrijker nog: ik koester mijn band met de Heiland en mijn getuigenis van Hem. Ik getuig dat Hij leeft, en dat Hij zijn kerk leidt door onze geliefde profeet en president, Gordon B. Hinckley.

Het afgelopen jaar heeft voor mij vooral in het teken gestaan van het omschakelen van het leven van een zakenman naar dat van een getrouw voltdienstknecht van onze Vader

in de hemel, en een bijzondere getuige van Jezus Christus. Dat is een verheffende ervaring geweest die mij bewuster heeft gemaakt van de verantwoordelijkheid, de zegeningen en gelegenheden die het evangelie ons allen biedt als wij de beginselen ervan gehoorzamen.

President Boyd K. Packer heeft verscheidene malen gezegd dat 'wij allen recht hebben op inspiratie en leiding van de Heilige Geest'. En daaraan voegt hij toe: 'Wij maken geen van allen voldoende gebruik van onze voorrechten'. Bij het overdenken van de implicaties van die uitspraak, wordt mij duidelijk dat velen van ons verscheidene geestelijke gelegenheden en zegeningen mislopen door toe te staan dat 'de zaken die het belangrijkste zouden moeten zijn in het leven ten prooi vallen aan de zaken die het minst belangrijk zijn'.

Als wie van ons ook zou worden gevraagd 'Wat is het belangrijkste in het leven?', dan zouden de meesten van ons vlot antwoorden: ons gezin en de gelegenheid die het evangelie ons biedt om een eeuwig gezin te worden - 'voor eeuwig samen' te zijn. Maar toch leidt de druk van het dagelijks leven ons weg van onze inzet voor die zaak waarvan wij het belang zo trots verkondigen. En zo worden gaandeweg de zaken die voor ons het belangrijkste zouden moeten zijn, onderworpen aan die zaken die, hoewel ze op dat moment belangrijk lijken, geen belang hebben voor ons

langtermijndoel. En in veel gevallen kunnen de verleidingen en de druk om de minder belangrijke zaken na te streven ons op verkeerde levenspaden leiden.

President Spencer W. Kimball heeft ons gewarschuwd dat 'de zorgen van de wereld zo talrijk zijn en zo verstrikkend, dat zelfs heel goede mensen worden weggeleid van de waarheid omdat ze teveel geven om wereldse zaken'.¹

Hoewel ik in mijn leven mijn deel heb gehad aan lessen in gehoorzaamheid, leerde ik als jongen de meest onvergetelijke van mijn hond en mijn moeder. Toen ik ongeveer acht was, bracht mijn vader een jong hondje mee naar huis dat ik onmiddellijk Spot noemde. Doordat ik hem probeerde kunstjes en gehoorzaamheid te leren, werden we beste maatjes. Hij leerde snel, maar kon het alleen niet laten om blaffend achter auto's aan te rennen die door onze stoffige straat in een dorpie in het zuiden van Utah reden. Hoezeer ik het ook probeerde, ik kon Spot die slechte gewoonte niet afleren. Op een dag kwam er een buurman hard voorbijrijden in zijn wagen. Hij kende Spot en zijn slechte gewoonte. En toen Spot dit keer op zijn gebruikelijke agressieve manier op de wagen afkwam, stuurde de man zijn wagen op Spot af, waarbij hij met zijn achterwiel over Spot heenreed.

De tranen stroomden over mijn gezicht toen ik met Spot in mijn armen naar huis liep en mijn moeder en broer om hulp riep. Toen we het bloed van zijn kop wasten, werd al snel duidelijk dat Spots ongehoorzame daad hem het leven gekost had. Toen Spot begraven was en mijn tranen waren gedroogd, leerde mijn moeder me een van de grote levenslessen: ze legde het beginsel van gehoorzaamheid en zijn toepassing in het dagelijks leven uit. Ze legde uit dat schijnbaar onbeduidende vormen van ongehoorzaamheid op langere termijn ellende en spijt tot gevolg kunnen hebben, en zelfs kunnen leiden tot de dood.

Bij onze groei in het evangelie leren we de waarde van gehoorzaamheid aan beginselen die ons

voortdurend op één lijn brengen met de leringen van onze Heiland en de profeten. Zijn we hun leringen gehoorzaam, dan beginnen we te begrijpen wat de Heiland bedoelde toen Hij zei: 'Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen, maar ieder, die zijn leven verloren heeft om Mijnentwil, die zal het vinden.'²

Daar wij allen weleens moeite hebben met gehoorzaamheid, kunnen we moed putten uit de aanmoediging van president Hinckley '(...) dat de Heer ons nooit geboden zal geven die wij niet kunnen onderhouden. Hij zal ons nooit vragen iets te doen waartoe wij het vermogen niet bezitten.'³

Wij allen, maar vooral jullie jongelui, zouden er goed aan doen om die raad van de profeet in gedachten te houden bij de druk die leeftijdgenoten dagelijks op ons uitoefenen. Naarmate we opgroeien tot jonge volwassenen, en wat daarna komt, is het stellen van prioriteiten en omgaan met de

druk van werk, kerk en gezin een balanceertruc die voortdurende herevaluatie vereist.

Men zou zich het beste regelmatig kunnen afvragen: 'Als ik doorga op de weg die ik nu volg, waar kom ik dan uit, en wat gebeurt er dan met mijn gezin?' Leggen we het fundament voor een eeuwig gezin, of schenken we meer aandacht aan de trots die we voelen als gevolg van onze prestaties en onze verzameling wereldse trofeeën, die meer prioriteit krijgen dan de zaken die echt het belangrijkste zouden moeten zijn?

Hoe oud we ook zijn, en in welk levensstadium we ons ook bevinden, dagelijkse gehoorzaamheid aan de beginselen van het evangelie is de enige weg die in elk geval naar eeuwig geluk voert. President Ezra Taft Benson heeft hier de volgende scherpzinnige opmerking over gemaakt: 'Op het moment dat gehoorzaamheid ophoudt ons te irriteren, en ons voornaamste streven wordt, zal God ons begiftigen met macht.'⁴

Het Boek van Mormon is een onophoudelijk verhaal van de verschillende volken van wie de gehoorzaamheid met de tijd af- en weer toenam. Het gevolg van hun ongehoorzaamheid is duidelijk. De waarschuwingen die zij kregen, gelden heden ten dage net zo goed voor ieder van ons.

In de Schriften wordt ons duidelijk gemaakt dat de Heer inzicht dat velen van ons geneigd zijn om af te wijken van zijn raad als het goed met ons gaat, en dat we ons pas bij moeilijkheden tot Hem en zijn zegeningen wenden. Hij heeft ons ook gewaarschuld voor de consequenties van ons afdwalen: 'En Mijn volk moet noodzakelijkerwijze worden gekastijd, totdat zij gehoorzaamheid leren, indien nodig door de dingen, die zij lijden.'⁵

Of we nu gekastijd worden, of moeilijkheden te verduren krijgen naarmate we heen en weer geslingerd worden op de levenszeeën – door gehoorzaamheid aan de leringen van onze Heiland en de profeten komen we in aanmerking voor de grote belofte van koning Benjamin aan hen die Gods geboden onderhouden: 'Want ziet, zij worden in alles gezegend, zowel in het stoffelijke als het geestelijke; en indien zij getrouw volharden tot het einde, worden zij in de hemel ontvangen, opdat zij daardoor met God in een staat van eeuwigdurende gelukzaligheid kunnen wonen.'⁶

Onze reactie op de oproep van de Heiland 'Kom hier, volg Mij', of op zijn aansporing 'Wanneer gij Mij lieft, zult gij mijn geboden bewaren', moet duidelijk en ondubbelzinnig zijn. Het is mijn getuigenis dat wij, naarmate wij gehoor geven aan zijn oproep, zijn liefde en vrede in ons leven zullen ontvangen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Zie *Ensign*, mei 1978, blz. 77.
2. Matteüs 16:25.
3. Zie *Ensign*, november 1985, blz. 83.
4. Leer en Verbonden 105:6.
5. Mosiah 2:41.
6. Lucas 18:22.
7. Johannes 14:15.

Het gat tussen onzekerheid en zekerheid overbruggen

Ouderling Richard E. Turley sr.
van de Zeventig

Door deze geweldige herstelling zijn wij in staat om misleidende denkbeelden en levenswijzen te herkennen, die misschien politiek en maatschappelijk gezien aanvaardbaar zijn, maar niet in de ogen van onze hemelse Vader.

Ongeveer tien jaar geleden hadden mijn vrouw en ik op een zondag een jonge student van de Harvard University te gast. Deze jongeman was naar Salt Lake City gekomen om te zien of de kerk 'echt iets voorstelde'. Zijn ouders, die in New England woonden, hadden hem verteld dat zij de zendelingenlessen hadden gevolgd en dat ze zich wilden laten dopen. Hij vroeg hen of ze de doop uit konden stellen totdat hij in Salt Lake City was geweest. Tijdens zijn bezoek aan Temple Square en andere kerkgebouwen gaf hij te kennen dat hij met iemand wilde spreken die

net als hij een wetenschappelijke en technische achtergrond had. Mijn naam werd genoemd, en ik kreeg een telefoontje.

Het was een erg drukke tijd en de enige dag die beschikbaar was om met hem door te brengen was zondag. We vertelden hem dat als hij wettelijk wilde zien wat het mormoonse leven was, wij graag de dag met hem wilden doorbrengen. We hadden een interessante en leuke dag met deze jongeman. We namen hem die dag mee naar twee avondmaalsdiensten, een waar onze zoon moest spreken, en een waar wij de sprekers waren. Toen we het kerkgebouw binnenkwamen waar wij zouden spreken, werden we door de bisschop uitgenodigd om de voorvergadering bij te wonen. Met z'n allen, inclusief onze jonge vriend, knielden we aan het bureau van de bisschop neer, en de bisschop sprak een nederig gebed uit.

Vanuit het kantoor van de bisschop gingen we naar de kapel. We stelden de jongeman voor aan een jong echtpaar en hij ging naast hen zitten. Mijn vrouw en ik spraken over het Boek van Mormon. Dat was vooral goed voor de jongeman omdat hij was aangemoedigd om het Boek van Mormon te lezen.

Na de dienst namen we hem mee naar huis waar mijn vrouw een

heerlijke maaltijd voor hem bereidede. De rest van de dag spraken we met hem over ons getuigenis van het Boek van Mormon, van Jezus Christus, en van de herstelling van de kerk. De volgende dag ging de jongeman terug naar Boston.

Later waren we in de gelegenheid om met zijn ouders te spreken. Hij had hun verteld dat de mormoonse kerk 'echt iets voorstelde'. Hij had ook gezegd dat hij door het bestuderen van het Boek van Mormon zijn twijfels over Jezus Christus had overwonnen.

We hebben begrepen dat de jongeman beweerde agnosticus te zijn, wat betekent dat het voor hem onmogelijk was om in het bestaan van God te geloven als hij het niet zelfervaarde. Gelukkig had hij tijdens zijn bezoek aan Salt Lake City een dag uit het leven van een gezin van de kerk ervaren. Hij kon echter niet alleen door zijn observaties tot de conclusie zijn gekomen dat Jezus de Christus is.

Toen hij het Boek van Mormon had uitgelezen, moet hij de belangrijkste sleutel hebben ontdekt om erachter te komen of het Boek van Mormon al dan niet waar is, en of Jezus de Christus is. Hij moet in feite de sleutel hebben ontdekt om achter de waarheid van alles te komen. Moroni heeft in zijn laatste hoofdstuk verklaard: 'Door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten' (Moroni 10:5).

Ik ben door de jaren heen gaan beseffen dat het uitsluitend door middel van de Heilige Geest mogelijk is om het gat tussen onzekerheid en zekerheid te overbruggen. Dat verklaart ook de woorden van Jezus tegen Petrus bij Caesarea Filippi. Jezus had zijn discipelen gevraagd: 'Wie zegt gij, dat Ik ben?' (Matteüs 16:15.)

'En Petrus antwoordde: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God' (Matteüs 16:16).

Daarop antwoordde Jezus: 'Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is' (Matteüs 16:17).

Met andere woorden, de Vader openbaarde aan Petrus, zoals Hij nu door de macht van de Heilige Geest aan ons kan openbaren dat Jezus van Nazaret, zijn geliefde en gehoorzame Zoon, inderdaad de beloofde Messias was, waarvan de profeten sinds het begin van de wereld hadden geprofeteerd.

Toen ik over die jongeman uit Boston nadacht, dacht ik ook aan de vele andere jonge mensen die naar de waarheid op zoek zijn, maar nog niet weten hoe ze antwoord op veel van de levensvragen kunnen ontvangen. Jonge mensen leven niet in een vacuüm en zijn net als wij vatbaar voor 'allerlei wind van leer.' Ik wil graag uit de brief van Paulus aan de Efeziërs voorlezen waar de Heer uitlegt dat Hij ons apostelen, profeten en andere geïnspireerde leiders en leraars heeft gegeven: 'Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt' (Efeziërs 4:14).

Wat ben ik dankbaar voor de profeten van toen en nu. Door hen zijn wij ons bewust van hen die ons tot dwaling willen verleiden.

De profeet Jesaja zag onze tijd in een visioen, waarin de Heer: '(...) voort[ging] wonderlijk met dit volk te handelen, wonderlijk en wonderbaar: de wijsheid van zijn wijzen zal tenietgaan en het verstand van zijn verstandigen zal schuilgaan' (Jesaja 29:14).

Door deze geweldige herstelling zijn wij in staat om misleidende denkbeelden en levenswijzen te herkennen, die misschien politiek en maatschappelijk gezien aanvaardbaar zijn, maar niet in de ogen van onze hemelse Vader. Als een agnosticus door het navorgen van de aanmoediging van Moroni tot geloof kan worden gebracht, kunnen ook anderen gaan begrijpen waarom deze aarde geschapen is. In het herstelde verslag van Mozes beantwoordt de Heer de vraag over het doel van deze aarde:

'En het geschiedde dat Mozes God aanriep, zeggende: Zeg mij,

bid ik U, waarom deze dingen aldus zijn, en waardoor Gij ze hebt gemaakt? (...)

'En de Here God zeide tot Mozes: Voor Mijn eigen oogmerk heb Ik deze dingen gemaakt' (Mozes 1:30-31).

'Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39).

De denkbeelden die de positie van de mens op deze aarde kleineren, zijn overvloedig aanwezig. In het verslag van Mozes kunnen we lezen dat Mozes zelf dacht dat de mens niets voorstelde, toen hij alle scheppingen van God had gezien. Maar God maakte hem duidelijk dat de mens juist alles voorstelt.

Een ander voorbeeld is de proclamatie over het gezin die de algemene autoriteiten in 1995 hebben uitgevaardigd. De doelstellingen van God en zijn verwachtingen van

de mensheid staan er duidelijk in omschreven.

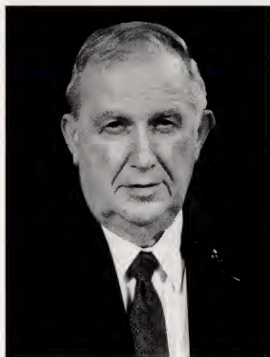
Terwijl de landen op aarde ieder jaar miljarden uitgeven om meer over het ontstaan en het doel van de aarde en ons melkwegstelsel te weten te komen, ligt het antwoord voor de hand. De aarde is voor de mens geschapen zodat wij 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven' kunnen ontvangen. De details van de schepping zijn zeker interessant, maar het is veel belangrijker om meer over onze Schepper te weten te komen, en om gehoor te geven aan zijn uitnodiging om Hem te volgen, zodat ook wij ons uiteindelijke doel zullen bereiken.

De Geest zal ons helpen bij het overbruggen van het gat tussen onzekerheid en zekerheid. Jezus Christus is ons Licht (zie 3 Ne. 18:24). Laten we Jezus Christus volgen en anderen aanmoedigen hetzelfde te doen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Hindernissen voor geluk verwijderen'

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Hoewel waardering voor etnische, culturele of nationale erfgoederen opbouwend en gezond kan zijn, kan het ook een levenswijze in stand houden die door een toegewijde heilige der laatste dagen opzij gezet zou moeten worden.

Bij het voorbereiden van deze toespraak heb ik ernstig gebieden om in staat te zijn mijn boodschap zo duidelijk en doeltreffend mogelijk over te brengen. Het is belangrijk dat er begrip is door de Geest, zodat zij die ik wil helpen mij niet verkeerd begrijpen.

De wereld deelt zich steeds verder op in groepen mensen die er ernstig naar streven om hun etnische, culturele of nationale erfgoed te behouden. Dat streven wordt over het algemeen gemotiveerd door een oprechte waardering voor de inzet van hun voorouders, die vaak onder moeilijke omstandigheden leefden. Hoewel waardering voor een etnisch, cultureel of nationaal erfgoed opbouwend en gezond

kan zijn, kan het ook een levenswijze in stand houden die door een toegewijde heilige der laatste dagen opzij gezet zou moeten worden.

Vanwege de gevoelige aard van wat ik wil zeggen, wat u niet verkeerd moet begrijpen, wil ik u vragen u voor te stellen dat u en ik alleen zijn op een rustige plek. Denk in u dat er tussen ons een vriendschapsband en een vertrouwensrelatie bestaat die openhartige communicatie toelaat. Laten we aannemen dat u mij gevraagd hebt hoe u het meeste voordeel kunt hebben aan uw lidmaatschap in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik weet dat u gelovig bent en uw overtuiging hebt. Ik weet ook dat u uw unieke culturele erfgoed zeer op prijs stelt. Draden van dat erfgoed zijn in uw hele wezen verweven. U hebt daar veel aan gehad en u wilt zijn als een wortel die diep in de aarde van dat erfgoed verankerd is, zodat uw kinderen en kleinkinderen er ook baat bij zullen hebben. Toch herken ik dat enkele elementen van die levenswijze een tegenstelling kunnen vormen met de leringen van Jezus Christus en tot teleurstelling of moeilijkheden zouden kunnen leiden. Als uw vriend wil ik u dat risico laten inzien zonder u te beledigen of op enige wijze die dierbare delen van uw erfgoed te kleineren. Die moet u juist in ere houden en als fundament gebruiken.

Toen u de leringen van Jezus Christus en zijn plan van gelukzaligheid aanvaardde, liet u zich dopen en bevestigen als lid van zijn koninkrijk op aarde. U nam zijn naam op u. U deed een toezegging om zijn leringen te gehoorzamen en om alle veranderingen in uw leven aan te brengen die nodig waren voor het volgen van die leringen. Om de grootste vreugde te ontvangen, moet u de tempelverordeningen ontvangen. Daarmee krijgt u volledige vreugde hier op aarde en in de rest van de eeuwigheid. Voor bijna iedereen vereist het lidmaatschap in de kerk een fundamentele verandering van levenswijze. Als het woord van wijsheid is overtreden, dan moet daar wat aan gedaan worden. Als de wet van kuisheid is overtreden, dan moet men zich daar van bekeren. Niemand die het belang van het kerklidmaatschap werkelijk begrijpt, toont enige aarzeling bij het aanbrengen van die veranderingen om de zegeningen te ontvangen die voortvloeien uit een goed gedrag als lid van zijn koninkrijk. Er zijn ook nog andere zaken die, hoewel ze misschien minder duidelijk zijn, ook opzij gezet moeten worden om ten volle het geluk te kunnen ervaren van het lidmaatschap in zijn koninkrijk.

President Hunter heeft het als volgt uitgelegd: 'Ik zou iets tot u willen zeggen wat ik erg belangrijk vind. In de loop van uw leven wordt u geconfronteerd met vele keuzen. Hoe goed u de juiste mogelijkheid kiest, zal de mate van uw succes en geluk in uw leven bepalen. Sommige beslissingen die u zult nemen, zullen absoluut essentieel zijn en kunnen het verdere verloop van uw leven bepalen. Meet de alternatieven alstublieft af aan de leringen van Jezus Christus.'

'Om dat te kunnen, moet u zijn leringen kennen en begrijpen. Als u geloof oefent en zo leeft dat u in aanmerking komt voor inspiratie, zult u geleid worden bij de belangrijke beslissingen die u neemt. (...)

President Hunter vervolgt: 'Ik stel voor om de hoogste prioriteit toe te kennen aan uw lidmaatschap

in de kerk van Jezus Christus. Meet alles wat iemand anders u vraagt te doen, of dat verzoek nu uit uw familie komt, uit uw culturele erfgoed, of de tradities die u hebt geërfd – meet alles af aan de leringen van de Heiland. Overal waar u een afwijking van die leringen vindt, zet u die zaak opzij en houdt u er niet meer mee bezig. Het zal u namelijk geen geluk geven.’ (President Howard W. Hunter, Church College, Nieuw-Zeeland, 12 november 1990.)

Waarom de leringen van de Heer de hoogste prioriteit geven? Zij zijn namelijk het volmaakte handboek voor het geluk. De Heiland is uw Verlosser. Zijn offer geeft Hem het recht om u te oordelen en om u uiteindelijk de grootste zegeningen voor gehoorzaamheid aan zijn geboden te geven. Hij is het volmaakte voorbeeld. Hoewel Hij als een God onbeperkte macht heeft, is Hij nederig, en onderworpen aan de Vader. Hij bezit geen trots of een verlangen naar persoonlijke erkenning.

Uw hemelse Vader heeft u aangegeven om geboren te worden in een bepaalde afstammingslijn, waaruit u uw erfgoed van ras, cultuur en tradities hebt ontvangen. Die afstamming kan u een rijk erfgoed en grote redenen tot verheuging verschaffen. Maar u hebt wel de plicht om vast te stellen of er iets in dat erfgoed is waarvan u zich moet ontdoen omdat het indruist tegen het plan van gelukzaligheid van de Heer.

U kunt zich afvragen hoe men kan vaststellen of een traditie tegen de leringen van de Heer indruist en u er afstand van moet doen. Dat is niet zo makkelijk. Ik heb zelf gemerkt hoe moeilijk het is om enkele eigen onjuiste tradities te overnemen. Maar de noodzaak om dat te doen inzien, is een grote stap in de richting van succes. Onze gewoonten en tradities worden een intrinsiek deel van ons. Zij zijn niet makkelijk objectief te beoordelen. Bestudeer de Schriften en de raad van de profeten zorgvuldig om te begrijpen hoe de Heer wil dat u leeft. Evalueer vervolgens elk deel

van uw leven en breng waar nodig veranderingen aan. Vraag hulp aan iemand die u respecteert en die zelf in staat is geweest om diepgewortelde overtuigingen of tradities opzij te zetten die niet in overeenstemming waren met het plan van de Heer. Vraag u bij twijfel af: ‘Is dit wat de Heiland zou willen dat ik doe?’

Een vaste levenswijze veranderen kan bijzonder moeilijk zijn. Voegere vrienden kunnen u bespotten, bekritisieren en zelfs vervolgen. Met volharding in zijn geloof in de Heiland en met gehoorzaamheid kan men zulke ontberingen doorstaan en grotere zegeningen ontvangen. In de Schriften is te lezen hoe een overtuiging en geloof tradities kunnen overwinnen die in strijd zijn met Gods plan, wat voor zowel het individu als zelfs hele generaties tot zegeningen kan leiden. Abrahams standvastige vastberadenheid om trouw te blijven aan de waarheid en om onjuiste tradities te verwerpen, was hem tot grote zegen. Zijn trouw zal alle gehoorzamen uit het huis van Israël met grote beloningen kronen. Een ander groot voorbeeld van het verwerpen van oude tradities is de verandering van de oorlogszuchtige Lamaniëten in nederige volgelingen van Christus die eerder bereid waren te sterven dan de verboden te verbreken die zij als lid in zijn koninkrijk gesloten hadden. (Zie Alma 24:7–19.)

Ik moedig diegenen onder u die al de juiste culturele keuzen gedaan hebben aan om anderen daar ook behulpzaam te bij te zijn. Leer hun om in te zien welke langdurige zegeningen, gemoedsrust en geluk men krijgt door een beslissing om onze Vader in de hemel, zijn plan en zijn Zoon de belangrijkste plaats te geven op onze prioriteitenlijst. Volg het voorbeeld van Ammon. Hij leerde koning Lamoni geduldig hoe hij onjuiste tradities kon herkennen en opzij zetten. Velen werden gezegend door de beslissing om ze opzij te zetten. Ammon leerde de waarheid zo duidelijk dat Lamoni geraakt werd door de Geest en een verlangen kreeg om al zijn onjuiste tradities opzij te zetten (zie Alma 18:24–41; 19:35–36).

Vervult in uw cultuur de echtgenoot een dominerende, autoritaire rol, en neemt hij alle belangrijke beslissingen voor het gezin? Dat moet dan dusdanig afgezwakt worden dat zowel man als vrouw gelijkwaardige partners zijn in het eensgezind beslissingen nemen voor zichzelf en hun gezin. Geen gezin kan lang standhouden in een situatie vol angst of geweld; dat leidt tot twist en opstandigheid. Liefde is het fundament voor een gelukkig gezin.

Hier volgen nog andere tradities die opzij gezet dienen te worden, namelijk elk aspect van uw erfgoed dat:

- in strijd is met het woord van wijsheid.
- gebaseerd is op het dwingen van anderen uit hoofde van een positie, die vaak door overerving verworven wordt.
- de vestiging van een kastensysteem aanmoedigt.
- conflicten met andere culturen aanwakkert.

Het is zeer gevaarlijk een cultureel erfgoed voorrang te geven boven het lidmaatschap in zijn kerk, de kerk van Jezus Christus. Die gedrevenheid om de eigen cultuur te verdedigen kan tot uitwassen leiden waarvan bekend is dat zij verkeerd zijn, maar die gerechtvaardigd worden omdat het ‘hen’ tegen ‘ons’ is. Benden, met al hun vernietigingspotentieel, worden in een cultuur gekoesterd waar de groepsidentiteit belangrijker is dan de beginselen van goed en kwaad. Het is een overtreding van Gods geboden als de ene cultuur de andere vervolgt, wat daar de reden ook voor is.

Als u, al is het maar in onwetendheid, ervoor kiest om een traditie te volgen die in strijd is met de leringen van de Heer, dan kiest u voor een overtreding van de heilige verboden die u bij de doop gesloten hebt. Die beslissing is veel ernstiger als er tempelverbonden zijn gesloten. Dergelijk gedrag zou u verwijderen van het plan van gelukzaligheid, van gemoedsrust, en van eeuwige vreugde zoals uw Schepper die bedoeld heeft, en zou u verlagen tot een niveau met veel minder

waarde en oneindig minder vermogen om u tot zegen te zijn. Als het koninkrijk en de leringen van de Heer belangrijker zijn dan al het andere, en u vereend bent in uw liefde voor de Heiland en onze Vader in de hemel, dan kunnen de prachtige nuances van uw culturele erfgoed opbloeien en een rijke oogst aan zegeningen opleveren.

Doet het goede. Maak u niet zo druk over wat alle anderen doen. En rechtvaardig vooral geen afwijking van wat u weet wat goed is met de verkeerde keuzen van andere mensen.

Satan wil het gezin vernietigen. Het plan van onze hemelse Vader gaat om liefdevolle gezinsbanden, hier en in de eeuwigheid. De duivel wil gezag en orde ondermijnen, terwijl rechtvaardig uitgeoefend gezag de ruggegraat is van het werk van onze hemelse Vader in het gezin, de kerk en elk aspect van zijn koninkrijk. Satan wil de kinderen van onze Vader opsplitsen in groepen met sterke individuele belangen. Hij wil het hardnekkig vasthouden aan die belangen bevorderen, ongeacht de gevolgen voor anderen. Het plan van onze Vader komt tot uiting in de woorden van zijn Zoon: 'Ziet, (...) Ik zeg tot u: Zijt één; en indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet' (LV 38:27). Satan bevordert het denkbeeld dat het leven vol moet zijn van persoonlijk amusement, zelfs als die bezigheid het welzijn van een ander in de weg staat. Onze Vader in de hemel geeft ons het plan van gelukzaligheid, wat tot het opzij zetten van zelfzuchtige verlangens leidt, en geluk biedt door dienstbetoon aan anderen. Het voorbeeld en de leringen van Jezus kunnen de kinderen van de Vader verenigen, ongeacht hun afstamming en cultuur, onder die ene vlag van het lidmaatschap in zijn koninkrijk. Brigham Young heeft verkondigd:

'Een volmaakte eenheid wordt de redding van een volk, omdat intelligente wezens [uitsluitend] een volmaakte eenheid [kunnen worden], (...) door te handelen naar beginselen van het eeuwig leven.

Japane conferentiebezoekers in het Joseph Smith Memorial Building.

Slechte mensen kunnen enigszins verenigd zijn in het kwaad; maar, (...) juist het beginsel dat hen deels verenigt, zal zelf twist zaaien (...) die de tijdelijke eenheid zal vernietigen. Alleen (...) waarheid en rechtschapenheid kunnen (...) een eeuwige voortgang van een volmaakte eenheid bewerkstelligen; want alleen waarheid en hen die erdoor geheiligd zijn, kunnen verblijven in de celestiale heerlijkheid.' (*Discourses of Brigham Young*, verzameld door John A. Widtsoe [1961], blz. 282.)

Als ik in een onbeholpen poging om een waarheid uit te leggen iemand beledigd heb, dan bied ik daarvoor mijn excuses aan. Wilt u alstublieft mijn onvermogen door de vingers zien en proberen te begrijpen wat ik zeg. Overdenk op rustige momenten wat onze Vader in de hemel en zijn geliefde Zoon hebben aangewezen als de voornaamste prioriteiten in het leven. Evalueer uw eigen leven om ervoor te zorgen dat het er in alle aspecten mee in harmonie is. Dat is alles wat ik probeer te zeggen. Op mijn reizen door zowel mijn eigen land als andere

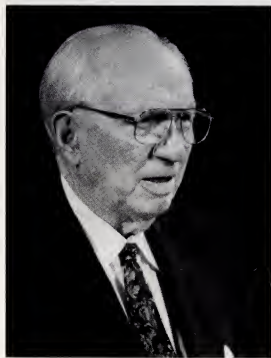
delen van de wereld zie ik het geweldige profijt dat men heeft van de verschillende culturen. Maar toch wordt dat profijt soms overschaduwd door de negatieve invloeden die het gevolg zijn van tradities die in strijd zijn met de leringen van de Meester.

Ik getuig dat u hindernissen voor geluk zult verwijderen en grotere gemoedsrust zult krijgen wanneer u uw trouw aan uw lidmaatschap in de kerk van Jezus Christus en zijn leringen het fundament van uw leven maakt. Als familie- of volkstradities, gewoonten of sociale trends in strijd zijn met de leringen van God, zet ze dan opzij. Zijn tradities en gewoonten in overeenstemming met zijn leringen, dan zouden ze gekoesterd en gevolgd moeten worden om uw cultuur en erfgoed te behouden. Er is één erfgoed dat u nooit hoeft te veranderen. Het is het erfgoed dat wij bezitten doordat wij een dochter of zoon van onze Vader in de hemel zijn. Wilt u gelukkig zijn, schooi uw leven dan op de leest van dat erfgoed. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Tempels: de grootste zegen van het evangelie

President Gordon B. Hinckley

Mogen de vensters van de hemel wijder opengaan en zegeningen op ons, als volk, overvloediger uitgelopen worden naarmate wij onverschrokken en in geloof voor de Heer wandelen om zijn eeuwige werk tot stand te brengen.

Vanaf mijn zitplaats naar beneden kijkend heb ik op de voorste rij in de Tabernakel een groep Otavalo-indianen zien zitten die afkomstig zijn van de hooglanden in Ecuador. Ik wil mijn waardering voor die geweldige mensen uitspreken – die getrouwe heiligen der laatste dagen die zo vreselijk ver gereisd hebben om samen met ons deel te nemen aan deze conferentie. Dank u zeer, broeders en zusters.

Mocht u niet weten waar Otavalo is: ga naar Quito, rij noordwaarts, steek de evenaar over, dan komt u bij de dorpjes in de hooglanden van de prachtige bergen van Ecuador, en daar vindt u deze vredelevende, geweldige mensen.

Aan het eind van deze geweldige bijeenkomst, die de uiteinden

van dit land heeft bereikt en de zeeën heeft overbrugd, spreek ik in nederigheid en dankbaarheid mijn grote waardering uit voor allen die eraan hebben deelgenomen, inclusief de luisteraars. De muziek was prachtig. De gebeden waren inspirerend. De toespraken waren onder leiding van de Heilige Geest voorbereid en gehouden. Wij hebben ons gezamenlijk met een dankbaar hart erin verheugd. Nu wij terugkeren naar huis, is het onze plicht en verantwoordelijkheid om de waarheden die wij hebben gehoord te vertalen naar ons dagelijks leven.

Nu wil ik tot slot een aankondiging doen. Zoals ik al eerder heb gezegd, hebben wij de afgelopen maanden ver gereisd om de leden van de kerk te bezoeken. Ik ben bij veel leden geweest die erg weinig aardse goederen hebben. Maar hun geloof in dit werk van de laatste dagen brandt fel in hun hart. Zij houden van de kerk. Zij houden van het evangelie. Zij houden van de Heer en hebben het verlangen om zijn wil te doen. Zij betalen hun tiende, al is die nog zo bescheiden. Zij brengen enorme offers om de tempel te bezoeken. Zij reizen dagenlang in goedkope bussen en met oude boten. Zij sparen hun geld ervoor op en ontzeggen zich veel om dit allemaal mogelijk te maken.

Zij hebben nabijgelegen tempels nodig – kleine, mooie, handige tempels.

Ik maak van deze gelegenheid gebruik om de hele kerk een programma aan te kondigen in het kader waarvan er onmiddellijk zo'n dertig kleinere tempels zullen worden gebouwd. Ze zullen komen in Europa, Azië, Australië en Fiji, Mexico, Midden- en Zuid-Amerika, Afrika, maar ook in de Verenigde Staten en Canada. Ze zullen alle benodigde faciliteiten bevatten om de verordeningen van het huis des Heren beschikbaar te stellen.

Dit wordt een enorme onderneming. Er is nog nooit zoiets geprobeerd. En ze zijn een aanvulling op de zeventien gebouwen die al in aanbouw zijn in Engeland, Spanje, Ecuador, Bolivia, de Dominicaanse Republiek, Brazilië, Colombia, Billings (Montana), Houston (Texas), Boston (Massachusetts), White Plains (New York), Albuquerque (New Mexico) en de kleinere tempels in Anchorage (Alaska), Monticello (Utah) en Colonia Juárez (Mexico). Samen zijn het 47 nieuwe tempels naast de 51 reeds operationele. Ik denk dat we er beter nog twee aan toe kunnen voegen, om er tegen het eind van deze eeuw precies honderd te hebben, in het jaar dat het tweeduizend jaar geleden is 'sinds de komst in het vlees van onze Here en Zaligmaker, Jezus Christus' (LV 20:1). Met dit programma maken wij vooruitgang op een schaal die nog nooit vertoond is.

Ik zal u nu niet de exacte steden mededelen. Wanneer er grond is verkregen, zullen de ringpresidenten op de hoogte worden gebracht. Ik ben er zeker van dat de leden van de kerk veel zullen speculeren of een van de genoemde tempels in hun eigen stad komt.

Als de tempelverordening een essentieel deel uitmaken van het herstelde evangelie, en ik getuig dat dit zo is, dan moeten wij de middelen verschaffen waarmee ze kunnen worden verkregen. Al ons werk op het gebied van familiegeschiedenis is gericht op tempelwerk. Het

heeft geen enkel ander doel. De tempelverordeningen zijn de grootste zegens die de kerk te bieden heeft.

Ik kan hier alleen nog maar aan toevoegen dat er na de bouw van deze 30 of 32 nog meer zullen komen.

Moge God de getrouwe heiligen der laatste dagen zegenen. Moge u opbloeien bij het naleven van de geboden. Mogen allen eerlijk, en zelfs gul, zijn bij het betalen van tiende en andere gaven, en mogen de vensters van de hemel wijder opengaan en zegeningen op ons, als volk, overvloediger uitgesproken worden naarmate wij onverschrokken en in geloof voor de Heer wandelen om zijn eeuwige werk tot stand te brengen.

Ik was diep geraakt door broeder Ronald Poelmans toespraak over de tiende. Hij en ik wonden als jongens in dezelfde wijk. Wij hadden dezelfde bisschop. Wij betaalden als jongens een beetje tiende, en de Heer, dat kan ik getuigen, heeft ons door de jaren heen gezegend. Ik kan in gedachten zijn lieve moeder zien

neerknielen met haar kinderen en de Heer haar smeekbeden voorleggen, en Hem bedanken voor de fijne gelegenheid die zij hadden om van hun schamele inkomen iets af te staan in gehoorzaamheid aan zijn gebod.

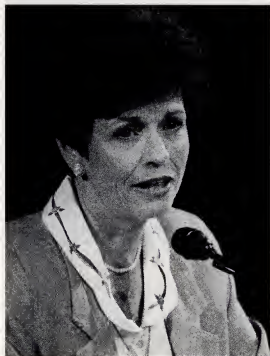
Moge er vrede, harmonie en liefde heersen bij ons thuis en in onze familie. Moge het getuigenis van de levende, heilige waarheid van dit geweldige werk tot uiting komen in ons leven. Mogen wij ons samen verheugen in onze lof aan Hem van wie alle zegeningen komen, onze glorieuze Leider en onze grote Verlosser.

Dat is mijn nederig gebed, mijn geliefde broeders en zusters, aan het eind van deze geweldige, belangrijke en historische conferentie. God helpe ons om heiligen der laatste dagen te zijn in de beste zin van het woord, dat is mijn nederig gebed. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Je huisgenoten in je hart sluiten

Zuster Margaret D. Nadauld
Algemeen presidente jongevrouwen

Onze hemelse Vader heeft een plan voor zijn kinderen en het gezin is het middelpunt van dat plan.

Over de hele wereld, van Azië tot Afrika, en van Nieuw-Zeeland tot Noorwegen, sluiten de geweldige jongevrouwen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hun huisgenoten in hun hart. Dit hele jaar is de wereldwijde viering gericht op het gezin. We zijn ons ervan bewust dat het gezin een essentieel onderdeel in het plan van onze hemelse Vader is. Dat wordt ook duidelijk uitgelegd in 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld'.

Ik kan me nog goed herinneren dat die verklaring werd afgegeven. Ik was behoorlijk onder de indruk. Op 23 september 1995 waren de zusters van de kerk tijdens de algemene bij-

eenkomst van de zustershulpvereniging bijeenvergaderd. Onze profeet, president Gordon B. Hinckley, stond op om ons toe te spreken. Als onderdeel van zijn toespraak las hij voor het eerst 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' voor. In deze proclamatie wordt ons door het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen opnieuw duidelijk gemaakt dat onze hemelse Vader een plan voor zijn kinderen heeft, en dat het gezin het middelpunt van dat plan is. Het is daarom belangrijk dat we dat gezin, dat in de ogen van de Heer zo belangrijk is, sterken.

Jongevrouwen, jullie spelen een belangrijke rol in minimaal drie gezinnen. Ten eerste het gezin waar je nu deel van uitmaakt, ten tweede jouw toekomstige gezin, en ten derde het hemelse gezin waar we allemaal toe behoren. Laten we onze plaats in elk van deze drie gezinnen eens doornemen.

Laten we eerst eens naar het gezin kijken waar jullie nu in opgroeien. Als ik over het gezin van mijn ouders nadenk, moet ik aan mijn jongere zus denken met wie ik op een kamer sliep, piano speelde, en de afwas deed. Ik weet nog dat ik tijdens het eten altijd met mijn broer de slappe lach kreeg. Soms lachten we zo hard dat we van tafel werden gestuurd totdat we uitgelachen waren.

In een gezin leer je belangrijke zaken, vind je niet? We leren bij-

den, delen, lachen, liefhebben, werken en met anderen omgaan. Ik ben zo dankbaar voor de belangrijke levenslessen die ik bij ons thuis heb geleerd. Velen van jullie, jongevrouwen, hebben ons geschreven en ervaringen uit jullie ouderlijk gezin verteld. Ook hebben jullie geschreven wat je hebt geleerd door je hart tot het gezin te richten. De twaalfjarige Katie Quinn heeft het volgende geschreven:

'Mijn moeder was in verwachting (. . .). Ze was een tijd aan bed gekluisterd (. . .) en omdat ik de oudste was, kwamen er plotseling een hoop taken op mijn schouders terecht. Ik ging ook net naar de brugklas en had altijd veel huiswerk.'

'Ik wist dat ik veel werk moest verzetten. Ik heb zelfs gebeden om te weten te komen wat ik moest doen. Ik had het gevoel dat mijn gebed verhoord werd toen mijn oma een paar weken bij ons kwam logeren. Zij vertelde me een verhaal over een van mijn voorouders die op elfjarige leeftijd zelfstandig een huifkar over de vlakten naar de Salt Lake Valley had gereden. Zijn ouders waren onderweg overleden, en hij moest voor zijn vier jongere zusjes zorgen, van wie er een nog een baby was, en ze naar Zion brengen. Door dit verhaal besefte ik dat ik net als mijn betovergrootvader door kon gaan.'

'Ik besloot dat het handig zou zijn als ik brood voor mijn zusjes zou klaarmaken, of wat andere taken om me zou nemen, zoals het opvouwen van wasgoed, strijken en wat andere klusjes.'

'Ik riep iedere morgen mijn jongere zusjes en broertje bij elkaar om uit de Schriften te lezen, ook al was mijn vader al vroeg naar zijn werk gegaan en mijn moeder te ziek om de leiding op zich te nemen.'

Er kwam meer eenheid in ons gezin (. . .) omdat we elkaar moesten helpen. De grootste zegen werd ons op 1 mei 1997 gegeven, toen Hannah Ada Quinn werd geboren.' (Brief in het bezit van de auteur.)

Bedankt voor je brief, Katie.

Ze heeft van haar betovergrootvader die zo lang geleden leefde, geleerd om vastbesloten,

moedig en trouw aan het gezin te zijn. Vervolgens heeft ze die eigenschappen in praktijk gebracht door het gezin dat haar nodig had te helpen. Velen van jullie verlenen soortgelijke zegenrijke en krachtige hulp in het gezin.

Zowel Katie als jullie bereiden zich op je toekomstige gezin voor door te oefenen op je ouders en broers en zussen, beseffen jullie dat?

Ik vraag jullie even over je toekomstige gezin na te denken? Kun je jezelf als moeder voorstellen? Doe je ogen eens dicht. Probeer jezelf eens over tien jaar voor te stellen. Wat doe je dan? Ben je dan met een opleiding bezig? Wat voor persoon ben je dan? Doe je ogen maar weer open. Zie je jezelf in gedachten als verzorgster van zoons en dochters van onze hemelse Vader? Je kunt nu al oefenen door lief en aardig voor kleine kinderen te zijn, en door thuis alleen maar vriendelijke woorden te spreken. Zie je jezelf als moeder die haar kinderen met rekenen, natuurkunde en geschiedenis helpt? Ja? Dan weet je waarschijnlijk wel wat je nu op school moet doen! Wil je bij jou thuis schoonheid, muziek en cultuur hebben? Dan kun je nu je artistieke en muzikale talenten ontwikkelen voor het welzijn van je toekomstige gezin. Wil je vrede en orde bij jou thuis? Lieve jongevrouwen, wees dan nu al een vredestitelster, help eraan mee om het huis schoon en netjes te houden, en help met de was. Kun je je voorstellen dat je met je toekomstige gezin gezellig aan tafel zit te lachen, te praten, en van lekker gezond voedsel zit te genieten? Dan moet je wel leren koken! Help je je moeder nu al met eten klaarmaken. Verzamel recepten van je moeder en grootmoeder. Leer nu al quiche of tortilla's maken – of jouw lievelingsgerecht klaarmaken.

Weet je wat ik in jullie zie? Ik zie jongevrouwen die opgeleid worden, en zich voorbereiden om anderen daarmee tot zegen te zijn. Zorg dat je goed opgeleid wordt. Ik zeg dat voor je eigen bestwil en dat van je toekomstige gezin. Zorg dat je diploma's hebt. Zorg dat je een brede algemene ontwikkeling hebt. Werk hard. Ik zie

in jullie de toekomstige vrouw die er naar uitkijkt om een liefdevol thuis te vestigen; een huis van orde, een huis van geloof.

Ik zie jongevrouwen die begrijpen dat alles wat zij tegenwoordig doen, hen zal voorbereiden om een sterke, getrouwe vrouw te worden die de Heer nodig heeft om zijn kinderen tot zegen te zijn. Je zult je gezin over onze hemelse Vader en zijn leringen willen vertellen. Je weet hoe je je daarop kunt voorbereiden – schriftstudie, kerkdiensten, gebed, seminarie, gezinsavond.

Met betrekking tot de voorbereiding op je toekomst, wil ik graag dat je iets doet als je vanavond thuiskomt. Wil je alsjeblieft je dagboek tevoorschijn halen en opschrijven wat voor vrouw je later wil worden? En wil je er dan aan gaan werken om die droom van je toekomst te verwezenlijken? Op die manier zul je je hart op je toekomstige gezin richten.

Nu moeten we het nog even over jullie plaats in het gezin van onze hemelse Vader hebben. Jullie zijn opmerkelijke, dierbare dochters van onze liefhebbende hemelse Vader. Jullie zijn vóór de schepping van de aarde uitverkoren om ongebruikelijke en geweldige dingen tot stand te brengen! Luister maar naar de

volgende woorden in de Leer en Verbonden, afdeling 138, vers 56: 'Zelfs voordat zij waren geboren, ontvingen zij, met vele anderen, hun eerste lessen in de wereld der geesten en werden voorbereid om in de bestemde tijd des Heren voort te komen en in zijn wijngaard te werken voor de zaligmaking van de zielen der mensen.' Wist je dat? Onze hemelse Vader heeft ons met een bepaald doel op deze aarde gezet.

Het is een goddelijke en kostbare zegen om als vrouw geboren te worden. Je hemelse Vader heeft jullie als zijn dochters met bijzondere eigenschappen gezegend. Eigenschappen als fijngevoeligheid, spiritualiteit, en een liefhebbende, verzorgende aard. Probeer deze goddelijke eigenschappen alsjeblieft te ontwikkelen, en gebruik ze om anderen tot zegen te zijn. Wees gelukkig. Straal het uit. Je kunt gelovige vrouwen waar je bewondering voor hebt, tot voorbeeld nemen, en de eigenschappen die deze vrouwen als gelukkige dochters van God zo succesvol maken, in je leven toepassen. God zal je daarbij helpen, omdat Hij wil dat je het beste uit jezelf zult halen.

Omdat we naar deze aarde zijn gezonden om beproefd te worden en onszelf te bewijzen, zullen er

gebeurtenissen in ons leven plaatsvinden die we niet gepland en verwacht hadden. Zo gaat dat in het leven. Maar weet dat als je hard werkt en jezelf voorbereidt om jouw deel te doen en de verbonden naleeft die je bij de doop en in de tempel sluit, je de moeilijkheden in het leven met geloof, hoop en moed onder ogen kan zien! Onze hemelse Vader heeft als onderdeel van zijn plan voor een Verlosser gezorgd, die ons hier zal bijstaan om bij Hem terug te keren. Hij heeft gezegd: 'Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39). Hij houdt van jullie. Hij wil dat jullie succesvol zijn. En Hij zal jullie begeleiden om tijdens deze aardse zending te slagen.

Toen ik vanavond met mijn toespraak begon, moest ik aan het gezin denken waarin ik ben opgegroeid. Tot slot wil ik graag nog iets over dat gezin vertellen. Toen ik negen jaar was, overleed mijn broertje die net de vorige dag geboren was. We waren allemaal zo verdrietig en teleurgesteld dat we maar bleven huilen. En weet je wat mijn vader deed? Hij riep ons bij elkaar en we knielden in gezinsgebed neer. Hij bedankte onze hemelse Vader voor deze baby die we maar zo kort in ons midden hadden gehad. Hij vroeg of onze hemelse Vader deze baby, David, die nu in de hemel was, wilde zegenen. Hij vroeg onze hemelse Vader ook of Hij onze moeder wilde zegenen. Zij was erg ziek. Mijn moeder werd gelukkig weer beter. Vanaf die tijd probeerden we allemaal zo te leven dat we op een dag met David weer als gezin verenigd mochten zijn. Ik bid nog altijd voor David. Hij zal altijd mijn broer zijn. We zijn een eeuwig gezin omdat onze ouders in de tempel zijn getrouwd. Jullie kunnen je kinderen diezelfde gave schenken, de zegeningen die aan een eeuwig gezin verbonden zijn. Het is de waardevolste gave die jullie hun kunnen geven. Stel dat doel nu al. Bereid je daar op voor. En zorg dat je het waardig bent. Moge Hij jullie daarbij zegenen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onze ware identiteit begrijpen

Zuster Carol B. Thomas

Eerste raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

Jij en ik zijn lang geleden als dochters in een hemels gezin geboren. (. . .) In het voorsterfelijke leven waren jullie allemaal heldhaftige, edele vrouwen.

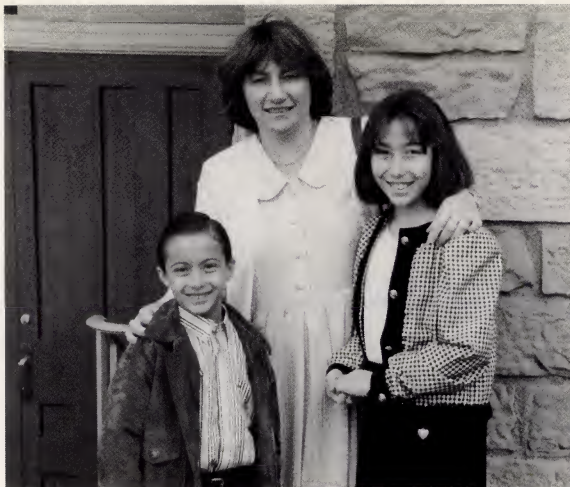

Mijn vader heeft mij over het voorsterfelijke leven verteld. Hij heeft me uitgelegd dat jij en ik lang geleden als dochters in een hemels gezin zijn geboren. We hebben daar belangrijke beslissingen genomen, waardoor we nu hier op aarde zijn. Toen ik jong was, kreeg ik van mijn opa een zegen. Hij zegende mij dat ik de zending die ik in het voorsterfelijke leven zo goed verricht had, hier zou voortzetten. Maar als ik een bepaalde zending in het voorsterfelijke leven had, dan hadden jullie die dus ook. Het is niet toevallig dat jullie in deze tijd zijn geboren, in deze periode van de wereldgeschiedenis. In het voorsterfelijke leven waren jullie allemaal heldhaftige, edele vrouwen.

Abraham heeft gezegd: 'De Here nu had aan mij, Abraham, de intelligenties getoond die waren georganiseerd, eer de wereld was; en onder al dezen waren er velen der edelen en groten' (Abraham 3:22). Weten jullie waar hij het in deze tekst over heeft? Jullie zijn allemaal edel en groot, in deze bedeling geboren.

We komen allemaal uit verschillende gezinnen. Sommigen van jullie verrichten moeilijke taken, en dat gaat jullie zo goed af. Sommigen van jullie hebben misschien wat moeite om goed met je vader of moeder op te schieten, terwijl je probeert om in gezinsverband met elkaar door het leven te gaan. Jullie leren dat de Heiland soms de storm bedaart.

Het gezin – wat een heilige omschrijving voor degenen van wie we het meest houden. Als iemand jullie zou vragen wat je het fijnste vindt aan jullie gezin, wat zou je dan antwoorden? Ik weet dat de meeste gezinnen, net als bij mij thuis, niet volmaakt zijn. Maar iedere dag proberen we weer wat vriendelijker en verdraagzamer te zijn. Vorige maand is mijn vader overleden. Ik heb veel van hem geleerd. Hij had zo'n groot geloof. Hij zei: 'sterven is slechts de overgang naar een andere kamer.' De dag dat hij overleed, dacht ik: *mijn vader is vandaag overleden! Dit was zijn laatste dag op aarde! Hij is nu gewoon naar een andere kamer gegaan.* Het was een zoete, heilige ervaring voor ons gezin.

Maar soms laat Hij de storm voortrazen en kalmeert Hij jullie.

Ouderling Jeffrey R. Holland heeft eens ongeveer het volgende gezegd: 'Ons gezin is geen klooster voor volmaakte mensen' (zie *De Ster*, januari 1998, blz. 67), maar soms wel een ziekenhuis waar we onze geliefden verzorgen.

Een jongevrouw heeft het volgende geschreven: 'Iedereen in ons gezin maakt moeilijke periodes door. Ik probeer in zulke tijden voor ze klaar te staan (. . .). We willen allemaal voor eeuwig samen zijn.'

We zijn er zeer van onder de indruk dat jullie als jongevrouwen jullie hart tot het gezin richten. Een jongevrouw spreidt overal zonlicht om zich heen. Ze schrijft: 'Ik probeer iedereen aan het lachen te maken. Als er iemand verdrietig is, probeer ik die persoon weer blij te maken.' Een andere jongevrouw schrijft: 'Aangezien er bij mij thuis niemand lid van de kerk is (ik ook niet), moet ik toch als jongevrouw een voorbeeld zijn in het naleven van het evangelie. Langzaam maar zeker breng ik de zegeningen en de goede gevoelens die ik van de enige ware kerk ontvang mee naar

huis.' In Afrika zingen twee zussen uit Ghana prachtige liederen van Zion. Daarmee brengen ze een geest van vrede in het gezin.

Als een gezin niet compleet is, brengt dat soms problemen voor een jongevrouw met zich mee. Vorig jaar zomer sprak ik met een jongevrouwspresidente in Alaska. Haar moeder was overleden toen ze drie jaar was. Ze was door haar vader opgevoed, en was op veertienjarige leeftijd lid van de kerk geworden. Ik vroeg haar hoe ze alle specifiek vrouwelijke zaken had geleerd, zoals het verzorgen van je haar en het netjes dekken van een tafel. Ze antwoordde: 'Dat heb ik van mijn jongevrouwleidersters afgekeken! Als ik zag dat een van hen goed kon koken, dacht ik: *dat wil ik ook leren*. Iedere keer als ik mijn huis schoonmaak, denk ik aan mijn adviseuse lauwermeisjes.' Dus ook al is het thuis niet volmaakt, je kunt je toch voorbereiden op je eigen gezinnetje.

Als jullie je oefenen om goede huismoeders te worden, doen jullie precies wat de Heer van je verwacht. Iedere jongevrouw heeft in haar hart een sterk verlangen om op een dag vrouw en moeder te

zijn. Deze gevoelens zijn al voordat je naar de aarde kwam, in je ziel gegrift. President Hinckley heeft gezegd: 'Vrouwen vinden hun grootste vervulling en geluk meestal thuis en in het gezin' Gordon B. Hinckley, *Teachings of Gordon B. Hinckley*, [1997], blz. 387).

Je huisgenoten in je hart sluiten! In de wereldwijde jongevrouwenviering 1998 worden veel manieren aangegeven waarop we onze huisgenoten en onze voorouders in ons hart kunnen sluiten. De geest van Elia is onder de jongevrouwen aanwezig. Over de hele wereld zijn centra voor familiegeschiedenis te vinden – waar je informatie over je voorgelacht kunt opzoeken. Jongevrouwen werken graag aan hun familiegeschiedenis. Een jongevrouw schrijft: 'Toen we voor het eerst naar het centrum voor familiegeschiedenis gingen, wilden we eigenlijk niet. Het leek zo saai. Maar ik raakte enthousiast toen ik de naam van mijn betovergrootmoeder in de computer vond.' Als jullie naar je voorouders zoeken, en tempelwerk willen verrichten, zul je de kracht leren kennen die van het huis des Heren uitgaat.

Martha Milanes, een jongevrouwleider uit Colombia schreef: 'Onze tempel zal binnenkort worden ingewijd. Het zal geweldig zijn om met alle jongevrouwen doop voor de doden te verrichten, vooral voor onze voorouders. De wereldwijde viering is zo geïnspireerd dat ik ook bereid ben om mijn hart tot mijn eigen gezin te richten. Dat zal ons offer aan de Heer in zijn tempel in Colombia zijn.'

Dank jullie wel, jongevrouwen, voor al jullie offers. Als jullie van deze wereldwijde viering blijven genieten, zul je door de macht van de Geest gesterkt worden. Als je bidt, de Schriften bestudeert, en de geboden onderhoudt, zal de Heilige Geest je influisteren dat je lid van de koninklijke familie van onze hemelse Vader bent, en dat Hij heel veel van je houdt. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Jongevrouwen – banieren der vrijheid

Zuster Sharon G. Larsen

Tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

Je hoeft bevelhebber Moroni niet te zijn om een ander tot zegen te zijn. Onze Vader in de hemel wil dat jij thuis jezelf kunt zijn. Dat heeft Hij zo bedoeld.

De bevelhebber van de Nephieten was woedend! Amalickiah, een slecht en ambitieus man, wilde de huizen, de gezinnen en het land van de rechtschappen Nephieten vernietigen. Bevelhebber Moroni nam zijn mantel, scheurde er een stuk af en maakte er een banier van. Op de banier schreef hij: 'Ter gedachtenis aan onze God, onze godsdienst, en vrijheid en onze vrede, onze vrouwen en onze kinderen' (Alma 46:12). Hij maakte de lap stof aan een stok vast. Hij noemde deze vlag 'de banier der vrijheid'. Hij werd overal in het land opgehangen – als herinnering om hun gezinnen tegen goddeloze indringers te beschermen.

Jongevrouwen, jullie zijn net als banieren der vrijheid als je ernaar streeft om je gezin tegen indringers als egoïsme, wreedheid, boosheid en ruzie te beschermen. Jullie banier staat voor vrede, liefde en dienstbetoon in het gezin.

Luister naar het volgende voorbeeld van een jonge zuster: 'Bij ons thuis gaan we nu door een moeilijke periode. Ik neem nu de taak van mijn moeder waar. Soms kan ik niet met bepaalde activiteiten op school mee doen omdat ik voor mijn broertje moet zorgen. Soms kan ik niet met mijn vriendinnen uitgaan omdat ik moet koken of boodschappen doen.' Ze zegt verder: 'Door deze taak heb ik geleerd wat het betekent om moeder te zijn, om op te groeien en om taken op je te nemen, niet alleen voor mezelf, maar ook voor anderen.'

Als je je banier der vrijheid bij je draagt, zul je op verschillende manieren in staat zijn om een zegen voor het gezin te zijn en van het gezin te houden. Ook zul je je bewust zijn van wat er moet gebeuren.

Toen onze dochter Shelly bijvoorbeeld van haar zending thuiskwam, heb ik geen stuk van mijn jas uitgehangen. Ik had nog wel een smal stuk rood tapijt liggen. Toen Shelly thuiskwam, liep ze over de 'rode loper' naar de voordeur.

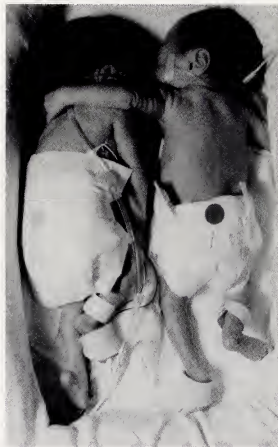
Maar je hebt geen rode loper of een lap van een jas nodig. Soms

zijn een briefje op een hoofdkussen, een glimlach, of een omarming de beste manieren om uitdrukking aan je liefde te geven.

Uit dienstbetoon spreekt liefde.

Lindsey hield haar banier hoog in de lucht toen ze haar moeder hielp. Ze schreef: 'Mijn moeder ging even een uurtje rusten. In die tijd heb ik het huis schoongemaakt. Toen ze opstond, was ze verrast.' Luister goed naar wat Lindsey schreef: 'Ik had een goed gevoel van binnen.' Hoe denk je dat haar moeder zich gevoeld heeft? Hoe denk je dat onze hemelse Vader zich heeft gevoeld? Jongevrouwen, in mijn hart leg ik voor jullie allemaal een rode loper uit, en ik geef jullie een staande ovatie. Je hoeft bevelhebber Moroni niet te zijn om een ander tot zegen te zijn. Onze Vader in de hemel wil dat jij thuis jezelf kunt zijn. Dat heeft Hij zo bedoeld. Je ouderlijk gezin zou zonder jou niet hetzelfde zijn. Jij bent heel erg belangrijk. Toen ik een bijenkorfmeisje was, ging mijn oudere zus het huis uit om te studeren. Ik was

Op deze foto, waarvoor zuster Sharon G. Larsen in haar toespraak tijdens de algemene jongevrouwenbijeenkomsst verwees, zijn de te vroeg geboren tweelingzusjes Brielle en Kyrie Jackson in een couveuse te zien. Foto geplaatst met toestemming.

ontroostbaar. Toen ze mij probeerde te troosten, zei ze: 'Je moet niet huilen, Sharon, ik kom weer terug.' Met rode ogen van het huilen keek ik haar aan en zei: 'Ik weet wel dat je weer terugkomt, maar wie moet de keukenvloer dweilen als je weg bent?' Dat noemen ze 'jezelf in je hart sluiten'.

Ik kwam er al snel achter dat ik haar niet alleen miste vanwege het dweilen van de vloer. We hebben elkaar nodig. We moeten een steun voor elkaar zijn. Een paar jaar later was dezelfde oudere zus bereid om mij haar auto te lenen toen ik een aantal vriendinnen wilde bezoeken. Ik mocht haar auto lenen, maar ik moest wel voor vier uur terug zijn, omdat ze de auto dan zelf nodig had. Blij en gelukkig reed ik weg. Ik had zo'n leuke tijd dat ik mijn ogen niet kon geloven toen ik op de klok keek. Het was al zes uur! Toen ik het huis inrende, zag ik dat mijn zus er niet was. Op de tafel stond een chocoladetaart, mijn lievelingstaart, met een briefje: 'Maak je maar geen zorgen. Ik neem aan dat je een gezellige tijd hebt gehad. Ik kon met iemand anders meerijden. Ik hou van je.' Dat is 'het hart tot het gezin richten', en 'je banier hoog in de lucht houden.' Zij was bezorgd over mijn gevoelens, terwijl ik me niet aan mijn afspraak had gehouden!

Er is een bepaalde kracht tussen zussen. Er is ook een bepaalde kracht tussen broers en zussen. Er is een bepaalde kracht tussen ouders en kinderen. Zij steunen elkaar, en kunnen elkaar zelfs 'redden'.

Denk maar eens na over de reddende kracht in het volgende verhaal. Een paar jaar geleden werd de tweeling Brielle en Kyrie Jackson te vroeg geboren. Ze werden allebei in een eigen couveuse gelegd om infecties te voorkomen. Kyrie, de grootste van de twee, die bijna drie pond wog, begon al snel te groeien en sloop goed. Maar Brielle, die bij haar geboorte maar twee pond wog, groeide niet zo snel. Op een dag ging de conditie van Brielle hard achteruit. De verpleegster

deed alles wat ze kon om Brielle te stabiliseren. Maar Brielle bleef zenuwachtig kronkelen terwijl ze steeds minder zuurstof naar binnen kreeg. Ook haar hartslag ging omhoog. Toen moest de verpleegster plotseling aan een methode denken waar ze over gehoord had. Ze zei tegen de bezorgde ouders: 'Ik zal Brielle bij haar zus leggen om te zien of dat helpt.' De ouders gaven toestemming, en de verpleegster legde de kronkelende baby bij haar grotere zus in de couveuse. De deur van de couveuse was amper dicht toen Brielle tegen Kyrie aankroep. Ze werd onmiddellijk rustig. Binnen een paar minuten was de hoeveelheid zuurstof in haar bloed hoger dan enig moment sinds haar geboorte. In haar slaap sloeg Kyrie een arm om haar kleine zus.

(Zie Nancy Sheehan, 'A Sister's Helping Hand', *Readers Digest*, mei 1996, blz. 155-156.)

De artsen en verpleegsters hadden alles gedaan wat medisch en wetenschappelijk mogelijk was; maar het mocht niets baten. Alleen haar eigen zus kon doen wat nodig was. Dat kunnen zussen voor elkaar betekenen. En dat kunnen gezinsleden voor elkaar betekenen.

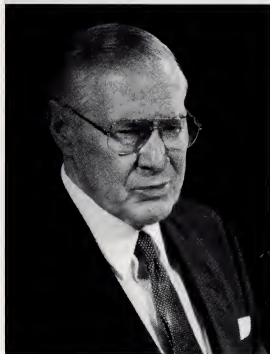
Jongevrouwen, jullie leven is de banier om het gezin tegen kwade indringers te beschermen. We roepen jullie op om een goed voorbeeld van vriendelijkheid, deugdzaamheid en naastenliefde te zijn voor degenen van wie je het meest houdt – je huisgenoten. Dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zo dichtbij de engelen

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Jullie zullen geweldige vrouwen worden als jullie aan de goddelijke zaak van goede werken deelnemen, en als jullie hongeren en dorsten naar de gerechtigheid.

Ik vind het fijn om bij jullie jongevrouwen aanwezig te zijn. Wij zijn vanavond in het bijzonder vereerd dat president Gordon B. Hinckley en president Thomas S. Monson bij ons zijn. Ik wil zuster Nadauld, zuster Thomas en zuster Larsen graag een compliment maken voor hun uitstekende toespraken. Het jongevrouwenkoor heeft prachtig gezongen. We willen iedereen bedanken die aan de video heeft meegewerkt, en de honderden die gehoor hebben gegeven aan de oproep van het algemeen presidium jongevrouwen en hebben geschreven hoe zij thuis meehelpen.

Ik ben van mening dat jullie vanwege je rechtschapenheid in het voorsterfelijk bestaan, in deze tijd op aarde zijn gekomen; want vrouwen hebben in deze tijd zoveel kansen om hun talenten te ontwikkelen. Ik zie een aantal van mijn geliefde kleindochters onder de aanwezigen, en de

meesten van jullie zijn natuurlijk van dezelfde leeftijd. Ik moet even terugdenken aan wat iemand eens over grootouders heeft gezegd. Het zijn mensen die 'overlief, overbezorgd en over de vijftig zijn.'¹ Vanavond wil ik tot jullie allemaal spreken alsof jullie mijn eigen kleindochters zijn. Als ik naar jullie lieve gezichten kijk, zie ik de fascinerende verborgenheden van ontspruitend vrouwschap.

Jullie, dierbare jongevrouwen, moeten om te beginnen, in alle opzichten deugdzaam blijven. Er zijn veel verschillende definities van deugdzaamheid te geven: morele voortreffelijkheid, op de juiste manier handelen en denken, een goed karakter, en kuisheid. Het Eerste Presidium heeft gezegd: 'Hoe heerlijk en dicht bij de engelen is de reine jeugd; deze jeugd heeft een onuitsprekelijke vreugde hier, en eeuwig geluk in het hiernamaals. Seksuele reinheid is het kostbaarste bezit van de jeugd; het is het fundament van alle rechtschapenheid.'² Dat betekent dat de deugdzaamheid van de jongevrouwen hetzelfde als die van de engelen moet zijn.³ Jullie kunnen geen geweldige vrouwen worden, als jullie niet eerst goede vrouwen zijn; 'vrouwen van wie de deugdzaamheid afstraalt.'⁴ Jullie zullen geweldige vrouwen worden als jullie aan de goddelijke zaak van goede werken deelnemen, en als jullie 'hongeren en dorsten naar de gerechtigheid.' De Heiland heeft gezegd: 'Maar zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid (. . .)'⁵ Als we dat niet doen, zal al het andere in het leven niet veel waarde hebben.

Jullie worden voortdurend beïnvloed met seks: in films, boeken, muziek, tijdschriften, op het Internet en de radio. Het lijkt wel alsof de wereld de volgende spreuk is vergeten: 'Een degelijke huisvrouw, wie zal haar vinden? Haar waarde gaat korallen ver te boven.'⁶ Jullie zijn ons zeer dierbaar, en ik wil jullie eraan herinneren dat jullie dochters van God zijn. Hij houdt van jullie. Jullie zijn zijn edelste schepping. Laat je eigenwaarde en zelfrespect je ertoe brengen om, zoals president David O. McKay eens heeft gezegd, 'de koningin van [je] eigen lichaam [te] zijn.'⁷

Jongevrouwen moeten beseffen dat de jongemannen waar zij mee uitgaan hen niet zullen respecteren als ze seksuele overtredingen hebben begaan. Tot degene die een seksuele overtreding hebben begaan, haast ik mij om te zeggen dat als ze zich bekeren, God hun zonde niet meer zal gedenken.⁸ De weg naar bekering en vergeving begint met een gesprek met je ouders en je bisschop.

Ik hoop dat jullie allemaal tot geweldige en deugdzame personen zullen uitgroeien, die zowel nu als in de eeuwigheid een bijdrage zullen leveren. Als vrouw hebben jullie een aantal bijzondere gaven ontvangen, die mannen vreemd zijn.

President Spencer W. Kimball heeft over de verschillende rollen van de man en de vrouw het volgende gezegd:

'Denk eraan dat de loyale vrouwen in de voorsterfelijke wereld bepaalde taken hebben toegewezen gekregen, en dat de loyale mannen zijn geordend tot bepaalde priester-schapstaken. De bijzonderheden kunnen we ons niet meer herinneren, maar dat veranderd gezinszins de luisterrijke realiteit van de toezeggingen die we toen gedaan hebben. U bent verantwoordelijk voor datgene wat u lang geleden hebt toegezegd, net zozeer als de mannen die we steunen als profeten en apostelen. (. . .) Maar daarnaast zijn er veel vlakken waarop zowel mannen als vrouwen zich kunnen ontplooiën.'⁹

Deze uitspraak geeft aan dat we, voordat we als man of vrouw geboren werden, bepaalde toezeggingen

hebben gedaan. We stemden erin toe om met geweldige, maar verschillende gaven naar de aarde te komen. We zijn geroepen, mannen en vrouwen, om geweldig werk te verrichten. En we hebben allemaal verschillende taken.

Je kunt je afvragen: 'Waar moet ik mee beginnen?' In plaats van een verlanglijstje te maken van alles wat je in je leven wilt bereiken, kun je je misschien beter afvragen wat je absoluut niet wilt mislopen. Kies twee of drie ervaringen die je in het leven absoluut niet wilt missen. Laat belangrijke zaken niet van toevalligheden afhangen. Denk vervolgens over een aantal punten na die jij kunt doen om een bijdrage aan het gezinsleven, de kerk en de samenleving te leveren. Vraag je ook af wat het leven van jou verwacht. Alles heeft een bepaalde prijs. Er wordt veel van ons verwacht. Het is niet de bedoeling dat jullie proberen op mannen te lijken. Het antwoord ligt in zijn wie je bent, leven naar jullie eigen goddelijke bestemming.

Jullie kunnen niet vertrouwen op de vele tegenstrijdige meningen over de taak van de vrouw in de huidige samenleving. De laatste meningsuitingen zijn vaak afkomstig van vrouwen die ontevreden met zichzelf en hun eigen leven zijn, en niet zozeer met hun rol als vrouw.

Word niet misleid als je op zoek gaat naar geluk en identiteit. Er zijn

overtuigende stemmen te horen die beweren dat alles wat je moeder en grootmoeder hebben gedaan, ouderwets en saai is. Het mag misschien wat ouderwets lijken, en soms zelf een beetje saai. Maar je moeder en je grootmoeder hebben met de grootste liefde en met bewonderenswaardige vrouwelijke gevoelens hun taken verricht. Zij zijn onze opvoeders en onze leerkrachten geweest. Zij hebben hun werk geheiligd. Ze hebben van saaiere werkzaamheden een eerzame onderneming gemaakt.

Het huishouden is een taak waar je zelf invulling aan kunt geven. Iedere dag zijn er zowel voldoende-gevende ervaringen als werkzaamheden die eentonig, frustrerend en saai zijn. Maar dat geldt ook als je op een advocatenkantoor werkt, in de medische wereld of in een winkel. Er is echter geen belangrijker werk dan het huishouden. C.S. Lewis heeft gezegd: 'Door het werk van de huisvrouw (. . .) bestaan alle andere banen.'¹⁰

Karen Graham, die nu als jongevrouwenvrouwepresidente van een ring werkzaam is, heeft over het belang van huishoudelijke vaardigheden in haar leven geschreven:

'Tijdens mijn laatste jaar in het voortgezet onderwijs kwam ik als zeventienjarig lauwermeisje op een dag uit school en kreeg te horen dat mijn moeder onverwacht aan een hersenbloeding was overleden. Mijn twee

oudste zussen waren al getrouwd en woonden op zichzelf. Daarom moest ik als oudste voor het huishouden, mijn rouwende vader en mijn twee jongere broers van twaalf en dertien zorgen.

'De daaropvolgende tweeënhalf jaar zorgde ik voor het huishouden. Ik deed de was, de boodschappen en maakte het eten klaar (. . .). Zie je het voor je: een zeventienjarige die over het huishoudgeld gaat? Mijn lieve vader heeft nooit een onvertogen woord gesproken. Hij klaagde nooit als al zijn witte overhemden in de was roze waren geworden, of als het eten weer mislukt was. Al mijn vriendinnen op school waren met hun toekomst bezig. Sommigen gingen naar de universiteit (. . .). Ik had overwogen om naar Ricks College te gaan. Maar de gezinsomstandigheden brachten mij ertoe om thuis te blijven en voor het gezin te zorgen.

'Twee jaar na het overlijden van mijn moeder kreeg ik verkering met Garry, een teruggekeerde zending. Tijdens ons tweede avondje uit vroeg hij wat ik die zaterdag had gedaan (. . .). Hij was een beetje verbaasd toen ik hem vertelde dat ik de hele dag aan afstoffen, stofzuigen, boodschappen en de was had besteed. Hij dacht dat ik al een echte huisvrouw was. Zes maanden later trouwden we in de tempel en begonnen we ons eigen leven. Hij vond het fantastisch dat hij een vrouw had die kon koken en met geld kon omgaan.

'Tijdens het eerste jaar van ons huwelijk kwam er op een avond een aantal andere pasgetrouwde stellen bij ons eten. Verschillenden zeiden dat ze zo aan het huwelijksleven hadden moeten wennen. Garry en ik keken elkaar verbaasd aan (. . .). Moete om aan het huwelijksleven te wennen? Dat was iets nieuws. Ons eerste jaar was vlekkeloos verlopen! Toen we er later over spraken, kwamen we tot de conclusie dat de reden was dat ik al veel huishoudelijke vaardigheden bezat toen we trouwden (. . .). Ik had geen problemen met mislukte of verbrande maaltijden, met verkleurd wasgoed of met het huishoudgeld. Ik had al

die experimenten al achter de rug met mijn gevoelige, geduldige en wijze vader. Garry en ik konden ons volledig op onze relatie concentreren, en dat was geweldig. Doordat ik mijn eigen belangen aan de kant had gezet om voor ons gezin te zorgen, kon ik daar later mijn voordeel mee doen.¹¹

Het dienstbetoon dat zij in deze moeilijke tijd voor haar vader heeft verricht, was een onderdeel van haar goddelijke taak om goed werk te verrichten. Het zijn voorbereidingen die jullie treffen om geweldige vrouwen te worden.

Vrouwen worden tegenwoordig aangemoedigd om alles na te streven: geld, reizen, huwelijk, moederschap en een eigen carrière. De belangrijkste ingrediënten van geluk zijn voor de vrouw echter het ontwikkelen van hun eigen identiteit, het dienen van de Heer, een opleiding, het ontwikkelen van hun talenten, dienstbaar zijn in het gezin, en zo mogelijk een eigen gezin stichten.

Je kunt dat alles echter niet allemaal tegelijk doen. Je kunt niet alle gebakjes in de bakkerij tegelijk openen. Dan krijg je buikpijn. Je kunt niet honderd procent echtgenote zijn, honderd procent moeder zijn,

honderd procent in de kerk werken, honderd procent aan je carrière werken, en honderd procent tot de samenleving bijdragen. Hoe kunnen al deze verschillende rollen gecombineerd worden? Ik wil jullie adviseren om ze opeenvolgend prioriteit te geven.

Opeenvolgend betekent dat we bepaalde zaken een voor een afhandelen. In het boek Prediker staat: 'Alles heeft zijn uur en ieder ding onder de hemel zijn tijd.'¹² Er worden steeds meer eisen aan vrouwen gesteld waardoor hun eigenlijke rol onder druk komt te staan. Maar de taak van echtgenote en moeder is voor de vrouw het middelpunt van haar ziel, en die rol vraagt ook om vervulling. De meeste vrouwen hebben een natuurlijk verlangen om door een goede man geliefd te worden en hem lief te hebben, en om aan de diepste gevoelens van het vrouw-zijn gehoor te geven – namelijk die van moeder en verzorgster. Gelukkig hoeven de meeste vrouwen zich niet zoveel zorgen over een carrière te maken als een man. Zij kunnen meerdere interesses in verschillende levensfasen passen.

Zusters, ik wil jullie aanmoedigen om al je gaven en talenten te ont-

wikkelen om het goede werk op aarde voort te stuwen. Ik hoop dat jullie zoveel mogelijk kennis zullen vergaren. Ontwikkel zoveel mogelijk vaardigheden, maar niet uitsluitend om ten koste van je belangrijkste taak een carrière na te streven. Als je dat doet, zul je op een gegeven moment het gevoel hebben dat je een van de geweldigste kansen in je leven hebt laten voorbijgaan.

Zuster Faust en ik hebben onze dochters aangemoedigd om een opleiding te volgen; niet alleen om hun huishoudelijke taken te kunnen doen, maar ook om later een inkomen zeker te kunnen stellen als dat nodig is. Naar een universiteit of een school voor beroeps onderwijs gaan, is een geweldige ervaring. De tijd, het geld en de inzet zijn zeker de moeite waard om geschikte vaardigheden te ontwikkelen.

Ik kan jullie niet zeggen welke opleiding jullie moeten volgen. Dat moeten jullie zelf beslissen. Jullie hebben je keuzevrijheid. Jullie zullen allemaal hard moeten werken om zoveel mogelijk te leren en je talenten te ontwikkelen. Het is niet gemakkelijk om waardevolle doelen te bereiken. Ik wil jullie alleen duidelijk maken waar identiteit,

waarde en geluk uit voortkomt. Ik wil jullie ook aanmoedigen om je potentieel te bereiken, om een waardevol persoon en een geweldige vrouw te worden. De meesten van jullie hebben het voorbeeld van geweldige vrouwen in jullie familie. We hebben allemaal wel een goed voorbeeld dat we kunnen navolgen.

Als jongevrouw hebben jullie de kans om als onderdeel van je onderscheiding Voorbeeldige jongevrouw aan bepaalde opdrachten te werken. Anne Nichols uit Centerville (Utah), schrijft over een bijzondere ervaring:

'Als lauwermeisje werkte ik vorig jaar aan een opdracht die me dichter tot mijn grootmoeder bracht, die ik nooit gekend heb. Ze overleed aan een ernstige vorm van kanker toen mijn moeder vijf jaar was. Mijn moeder heeft wat dia's en brieven van haar bewaard. Ik heb die spullen allemaal bekeken. Ik heb wat foto's van haar en haar man en kinderen uitgezocht, en brieven die ze vlak voor haar dood over haar gevoelens en gedachten aan haar zussen had geschreven.

'Ik heb ze allemaal in een plakboek geplakt en als herinnering aan mijn grootvader gegeven. Het was geweldig om zijn gezicht te zien toen hij het plakboek doorbladerde, en mij het verhaal vertelde dat bij iedere foto hoorde. We hebben samen zitten huilen. Ik kon merken dat hij haar erg miste, en dat zij door dit boek gedeeltematig terug in zijn leven is gekomen.

'Door middel van dit boek heb ik een hechte band met mijn grootmoeder. Ik kan haar nabijheid goed voelen. Ik weet dat zij mij in moeilijke tijden heeft geholpen en beschermd. Als ik nu bij mijn grootvader op bezoek ga, praten we altijd over haar en vertellen we verhalen. Ik kijk er altijd weer naar uit om hem te bezoeken.¹³

Ik wil graag opnieuw nadruk op het volgende punt leggen: zoek eerst het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid.¹⁴ Aanvaard de Heiland, zonder voorbehoud, voor wie Hij was; Joseph Smith voor wie hij was; en president Gordon B. Hinckley

voor wie hij is. God zal niemand, man of vrouw, zegenen die weigert om door geloof, gebed, en goede werken degenen te steunen die door God zijn geroepen en geordend om hen te presideren. Dus, geliefde jonge zusters, steun de priesterschap thuis en in de kerk.

Sommige vrouwen hebben het gevoel dat hun keuzevrijheid wordt beperkt als ze gehoor geven aan de bevoegdheid van de priesterschap. Dat gevoel komt uit een misverstand voort. Het gezag van het priesterschap mag nooit onder dwang of door onrechtvaardige heerschappij worden uitgeoefend. President Stephen L. Richards heeft verklaard: 'Onze gehoorzaamheid komt voort uit de universele overeenstemming met rechtvaardige beginselen en de gemeenschappelijke reactie op de werkwijze van de Geest van de Vader. Onze gehoorzaamheid komt niet uit angst voort. Onze enige angst is om God, de Schepper van dit werk, te beledigen.¹⁵

Het volgen van de priesterschap in de kerk is een uitdrukking van het geloof dat de Heer zijn kerk voortdurend leidt. Het is de gewillige aanvaarding van het beginsel goddelijke keuzevrijheid.

Jullie zullen allemaal een keer gehoor moeten geven aan jullie natuurlijke, vrouwelijke instincten, die volgens de profeet Joseph Smith in overeenstemming met jullie aard is. Hij heeft gezegd: 'Als u uw bevoorrechte positie eer aan doet, kunnen de engelen niet anders dan uw metgezel zijn.¹⁶ Jullie moeten gehoor geven aan die instincten en influisteringen om het goede te doen. Schep rust in je ziel en luister naar de influisteringen van de Heilige Geest. Geef gehoor aan die edele gevoelens die door onze God in het voorsterfelijk bestaan in je ziel zijn geplant. Op deze manier geef je gehoor aan de Heilige Geest van God, en zul je door de waarheid worden geheiligd. Dan zul je voor eeuwig gerespecteerd en geliefd worden. Jullie taak bestaat voor een groot deel uit het verrijken van de mensheid door middel van jullie zorg en barmhartigheid.

Weten jullie ten slotte hoe je volgens mij een geweldige vrouw zult worden? Jullie moeten je vrouwelijke instincten van zorg en barmhartigheid ontplooiën en gebruiken, eerst bij je thuis en vervolgens jegens anderen. Ik hoop dat jullie binnen het raamwerk van het herstelde evangelie van Jezus Christus altijd zullen hongeren en dorsten naar de gerechtigheid. Ik hoop dat jullie bij het uitvoeren van jullie heilige taken een eeuwig perspectief zullen hebben; zodat jullie niet alleen een geweldige vrouw, maar uiteindelijk een koningin in de eeuwigheid zullen worden.

Ik vraag de Heer om een ieder van jullie te zegenen, zodat jullie 'zijn engelen, gij krachtige held[innen] die zijn woord volvoert, luisterend naar de klank van zijn woord'¹⁷ zullen zijn. Het is mijn gebed dat de rechtvaardige verlangens van jullie hart in vervulling zullen gaan. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Evan Esar, *20.000 Quips and Quotes* (1968), blz. 357.
2. *The Message of the First Presidency to the Church, Improvement Era*, mei 1942, blz. 273.
3. Zie *Collected Discourses of George Q. Cannon*, 5 oktober 1890.
4. *Teachings of Spencer W. Kimball*, bezorgd door Edward L. Kimball (1982), blz. 398.
5. Matteüs 6:33.
6. Spreuken 31:10.
7. *Gospel Ideals* (1953), blz. 471.
8. Zie Leer en Verbonden 58:42.
9. Spencer W. Kimball, 'The Role of Righteous Women, *Ensign*, november 1979, blz. 102.
10. *Letters of C.S. Lewis*, (1966), blz. 262.
11. Karen Graham aan het algemeen jongevrouwenspresidium, 16 oktober 1997.
12. Prediker 3:1.
13. Anna Nichols aan het algemeen jongevrouwenspresidium (g.d.).
14. Zie Matteüs 6:33.
15. Conference Report, oktober 1938, blz. 116.
16. Zie *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 204.
17. Psalm 103:20.

Zij hebben ook tot ons gesproken

Verslag van de aprilconferentie voor de kinderen

President Gordon B. Hinckley
Laten wij ware discipelen van Christus zijn en de gulden regel naleven, namelijk anderen zo behandelen als wij behandeld willen worden.

President Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium

Kies goede vrienden uit. Vrienden bepalen mede onze toekomst. We hebben de neiging om net als onze vrienden te worden, en ons op plaatsen te bevinden waar zij heengaan. Vergeet niet dat de weg die we in dit leven volgen, de weg bepaalt die we in het volgende leven zullen volgen.

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium

Wij moeten de verlossende verbonden die we met de Heer

sluiten altijd in ere houden en naleven. Als we dat doen, belooft Hij ons dat wij 'openbaring op openbaring [zullen] ontvangen, en kennis op kennis, opdat gij de verborgenheden en vreedzame dingen – die vreugde en het eeuwige leven brengen – moogt weten.

Overling David B. Haight van het Quorum der Twaalf Apostelen

Doe het goede. Neem deze belangrijke gelegenheid in uw leven te baat om het goed te leven, goed te zijn, goede werken te doen en andere mensen te beïnvloeden om het goede te doen.

Overling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen

Wat zou het geweldig zijn als ieder lid van de kerk de geloofsartikelen uit

het hoofd leert, en zo meer te weten komt over de beginselen die er in staan. Dan zouden we anderen het evangelie soepeer kunnen vertellen.

Overling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf Apostelen

Jongemannen, ik weet niet wat jullie talenten zijn, maar je hebt ze! Gebruik je talenten en ontwikkel ze – en zet die vuilnis buiten, maai het gras en veeg bladeren of sneeuw weg voor weduwes, weduwnaars of zieke bureu.

Als je kan werken, heb je een streepje voor in het leven, vooral als je het goed kan!

Overling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen

De Heer kan alleen licht en waarheid aan ons openbaren naarmate we gereed zijn om die te ontvangen. En daarom is het ons aller plicht om er alles aan te doen ons geestelijk begrip te verruimen door de Schriften en de woorden van de levende profeten te onderzoeken.

Overling Henry B. Eyring van het Quorum der Twaalf Apostelen

Zelfs een kind kan begrijpen wat het moet doen om de Heilige Geest bij zich te hebben. Dat staat duidelijk in het avondmaalsgebed. (. . .) 'Dat zij gewillig zijn de naam van Uw Zoon op zich te nemen, Zijner altijd indachtig te zijn, en Zijn geboden te onderhouden, die Hij hun heeft gegeven, opdat zij altijd Zijn Geest met zich mogen hebben' (LV 20:77).

Overling Lynn G. Robbins van de Zeventig

Wij kunnen kiezen om niet boos te worden en wij kunnen die keus vandaag maken, nu. Ik word nooit meer boos.

Zuster Margaret D. Nadauld, algemeen presidente jongevrouwen

Het doet de Heer zeker goed als wij, zijn kinderen, elkaar onderweg de helpende hand reiken en elkaar nader tot Christus brengen. Hij heeft gezegd: 'In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.' □

Kerknieuws

Dertig nieuwe tempels aangekondigd

President Gordon B. Hinckley maakte aan het eind van de algemene conferentie bekend dat er dertig nieuwe tempels gebouwd zullen worden 'in Europa, Azië, Australië en Fiji, Mexico, Midden- en Zuid-Amerika, Afrika, maar ook in de Verenigde Staten en Canada'.

'Samen zijn het 47 nieuwe tempels naast de 51 reeds operationele', vervolgde president Hinckley. 'Ik denk dat we er beter nog twee aan toe kunnen voegen, om er tegen het eind van deze eeuw precies honderd te hebben (. . .). Ik zal u nu niet de exacte steden mededelen. Wanneer er grond is verkregen, zullen de ringpresidenten op de hoogte worden gebracht. □

Nieuwe zeventigen geroepen

Tijdens de 168ste algemene aprilconferentie zijn er drie broeders in het Eerste Quorum der Zeventig geroepen, dertien in het Tweede Quorum der Zeventig, en zestien nieuwe gebiedszeventigen in het Derde, Vierde en Vijfde Quorum der Zeventig.

De ouderlingen Sheldon F. Child, Quentin L. Cook en Francisco J.

Víñas, voorheen werkzaam in het Tweede Quorum der Zeventig, werden geroepen in het Eerste Quorum der Zeventig; alle drie broeders waren in april 1996 gesteund als lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

De volgende dertien broeders werden geroepen als lid van het Tweede Quorum der Zeventig: Athos M. Amorín, E Ray Bateman, Val R. Christensen, Ronald T. Halverson, Earl M. Monson, Merrill C. Oaks, H.

Bryan Richards, Ned B. Roueché, D. Lee Tobler, Gordon T. Watts, Stephen A. West, Robert J. Whetten, en Ray H. Wood.

De zestien nieuwe gebiedszeventigen zijn: Henry F. Acebedo, toegewezen aan het gebied Filipijnen-Micronesië; Juan A. Alvaradejo, gebied Mexico-Zuid; Modesto M. Amistad jr., gebied Filipijnen-Micronesië; Horacio P. Araya, gebied Zuid-Amerika-Noord; Gustavo A. Barrios, gebied Chili; Craig A. Bullock, gebied Noord-Amerika-West; Adhemar Damiani, gebied Brazilië; Edgardo E. Fernando, gebied Filipijnen-Micronesië; Franz R. Gaag, gebied Europa-West; Daniel L. Johnson, gebied Zuid-Amerika-Noord; Wilfredo R. López, gebied Chili; Jairo Mazzagardi, gebied Brazilië; Jesús Nieves, gebied Noord-Amerika-Zuidoost; Adrián Ochoa, gebied Mexico-Noord; Emmanuel O. Opare sr., gebied Afrika; en Willy F. Zuzunaga, gebied Zuid-Amerika-Noord. □

De Salt Lake-tempel.

Ouderling Athos M. Amorin

van de Zeventig

Ouderling Athos M. Amorin van het Tweede Quorum der Zeventig is niet wat veel mensen van een gepensioneerde legerofficier verwachten. Toen hij de kans kreeg om stafchef van het militaire hooggerechtshof van Brazilië te worden, bedankte hij vriendelijk en koos ervoor om 'als tuinman' in Resende, in de staat Rio de Janeiro, te blijven. Hij kweekt bloemen omdat hij ze mooi vindt, en hij voedt de vogels die zo vrijelijk om zijn huis vliegen, omdat 'ik het fijn vind als ik ze 's morgens en 's avonds vrolijk in mijn tuin hoor zingen.'

Het maakt hem niet uit wat hij doet in de kerk, maar wel hoe hij dat doet. Nadat hij als president van de São Paulo-tempel was ontheven, werd hij als tweede raadgever in het presidium van het ouderlingenquorum in zijn wijk geroepen. Hij was 'erg blij met deze roeping', omdat hij hoe dan ook graag met de kinderen van onze hemelse Vader samenwerkt.

Die liefde gaat op zijn minst terug tot zijn doop in 1972. Hij ervoer diep in zichzelf dat zijn hart een verandering onderging, een gevoel dat hij nog steeds moeilijk onder woorden kan brengen. Hij weet echter dat hij die dag een nieuw mens is geworden.

Hij kan zich de nederige zending die hem als lid van de kerk bevestigde

nog goed herinneren. Hij had gezegd dat dit nieuwe lid ooit zendingspresident zou worden. Athos Amorin is later president van het zendingsgebied Fortaleza (Brazilië) geweest. Hij is ook districtspresident geweest, alsmede gemeentepresident in verschillende standplaatsen, waar zijn militaire loopbaan hem naar toebracht. In die plaatsen zijn inmiddels ringen georganiseerd.

Hij is op 14 juni 1932 in Rio de Janeiro geboren, en is op 31 mei 1957 met Maria Alice Ferrao getrouwd. Ze zijn in 1978 in de Washington-tempel aan elkaar verzegeled. Ze hebben twee zoons en zeven kleinkinderen.

Zuster Amorin 'heeft me in het werk van de Heer altijd goed gesteund', zegt hij. Ze is net zo blij en gelukkig met zijn nieuwe roeping als hijzelf. 'Ze werkt graag in de kerk, en ze heeft een enorm sterk getuigenis.'

Hij hoopt dat zijn eigen dienstbetoon een weerspiegeling zal zijn van zijn 'vreugde in het werk. Ik houd van werken in de kerk, en ik houd heel veel van mijn medemens. Ik wil iedereen over mijn getuigenis van Jezus Christus vertellen. Dat is mijn grootste verlangen.' □

Ouderling E. Ray Bateman

van de Zeventig

Ray en Mira Bateman zijn 36 jaar getrouwd en hebben bijna al die jaren ver weg van hun familie in Utah gewoond – in Californië, New York, Colorado en Missouri. 'Omdat we meestal zo ver bij onze familie vandaan woonden, was het gezinsleven uiterst belangrijk voor ons', zegt ouderling Bateman. 'Ondanks dat we ieder jaar een keer

President Gordon B. Hinckley, president Thomas S. Monson en president James E. Faust begroeten aan het begin van de algemene jonggevrouwenbijeenkomst het algemeen presidium jonggevrouwen.

naar Utah gingen, zijn onze wijken onze familie geworden, en is het evangelie altijd het middelpunt van ons leven geweest.'

E Ray Bateman is op 20 oktober 1937 geboren in Sandy (Utah), als derde zoon van Marlon Samuel en Mary Armstrong Bateman. Voordat hij van 1957-1959 een zending in Toronto (Canada) vervulde, ging hij naar de Brigham Young University. Toen hij van zijn zending terugkwam, ging hij naar de University of Utah, waar hij handelswetenschappen studeerde.

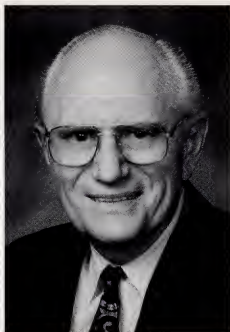
Tijdens zijn studie ontmoette hij Mira Dorene Odette uit Monticello (Utah). De studenten traden op 11 november 1961 in Salt Lake City in het huwelijk, en verhuisden vervolgens naar de San Fernando Valley (Californië). Daar had Ray een goede baan gevonden - in de verkoop bij Bristol-Myers Squibb Co. - en hij bleef 32 jaar lang bijdat bedrijf in dienst.

Hij was president van het zendingsgebied Carlsbad (Californië) toen hij tot lid van de Zeventig werd geroepen. Ouderling Bateman is tevens zondagsschoolleerkracht, bisschop, regionaal hoofd van de welzijnszorg, president van de ringzending, en hogeraadslid geweest.

Broeder en zuster Bateman hebben vijf kinderen - drie dochters en twee zoons - en negen kleinkinderen, waarvan er acht nog in leven zijn.

'Een van onze kleindochters heeft maar negen dagen geleefd,' zegt ouderling Bateman, 'maar toch hebben we een verbazend sterke band met haar. We willen zo goed mogelijk leven om de plaats te bereiken waar zij zich al bevindt.'

In juli 1997 waren broeder en zuster Bateman getuige van de verzegeling van het huwelijk van hun twee jongste kinderen. 'Het was de eerste keer in ons leven dat we met al onze kinderen en hun huwelijkspartners in de tempel waren. We voelden een enorm sterke band met elkaar en met ons kleindochtertje. Het was een geweldige ervaring, alsof we een blik in de hemel konden werpen.' □

Ouderling Val R. Christensen

van de Zeventig

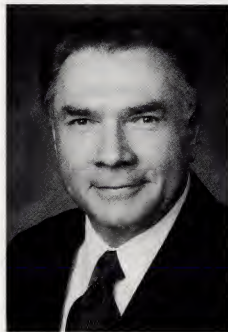
Als kind had ouderling Val R. Christensen in de zondagsschool geleerd dat hij lid van de enige ware en levende kerk was. 'Op dat moment ontving ik een bevestiging van dat getuigenis', kan ouderling Christensen zich nog herinneren. 'Ik weet nog hoe het leslokaal en de leerkracht eruit zagen, en de manier waarop ik het getuigenis ontving dat dit de ware kerk was. Ik heb daar in de rest van mijn leven nooit meer aan getwijfeld.'

Hij is op 27 september 1935 geboren, als kind van Leonard en Jeanette Lowe Rigby, in Hooper (Utah). Hij is op een boerderij opgegroeid. 'Mijn vader overleed toen ik nog een kind was, dus ik heb al van jongs af aan leren werken, voor dieren leren zorgen, en voor de oogst, de tuin en de boerderij leren zorgen', zegt hij. 'Het was best moeilijk om in een eenoudergezin op te groeien, maar ik heb nooit een tekort aan liefde, genegenheid of aandacht gehad.'

Nadat hij van 1955 tot 1957 in het westen van Canada op zending was geweest, behaalde hij zijn baccalaureaat in de Engelse taal, vervolgens werd hij aan de Utah State University doctorandus in de onderwijswetenschappen, en uiteindelijk behaalde hij zijn doctorstitel aan de Michigan State University. Toen hij nog op de middelbare school

zat, ontmoette hij in een conservenfabriek zijn toekomstige vrouw, Ruth Ann Wood. Ze trouwden in 1958 in de Salt Lake-tempel; ze hebben vijf kinderen en zestien kleinkinderen. Na eerst een aantal jaar in het leraar te hebben gewerkt, op een middelbare school te hebben lesgegeven, en aan de Brigham Young University te hebben gewerkt, aanvaardde broeder Christensen in 1965 een baan aan de Utah State University. In 1996 ging hij als vice-president met pensioen.

Hij is in het verleden als regionaal vertegenwoordiger, ringpresident, raadgever van de ringpresident, hogeraadslid, bisschop en raadgever van de bisschop werkzaam geweest. Sinds juli 1996 is hij president van het zendingsgebied Phoenix (Arizona). 'Deze roeping houdt ons elke minuut van de dag bezig', zegt hij. 'Het is zo geweldig om met meer dan tweehonderd zendingen samen te werken, de toekomstige leiders van de kerk. We hebben hen lief, en we zingen tijdens onze bijeenkomsten vaak "Houd van elkander". We stellen de offers die zij, en hun familieleden brengen enorm op prijs.' □

Ouderling Ronald T. Halverson

van de Zeventig

Ik ben door de hand des Heren [enorm gezegend,' zegt ouderling Ronald T. Halverson, 'en ik heb

geleerd dat het evangelie geluk en vreugde kan brengen als we gehoorzaam zijn.'

Hij is op 18 december 1936 in Ogden (Utah) als derde van vier zoons van Marlowe en Hilda Tomlinson Halverson geboren. Hij is in Ogden opgegroeid en vervolgens naar Weber State College gegaan. Daar ontmoette hij Linda Kay Jensen uit Hooper (Utah). Van 1957 tot 1959 was hij op zending in Noorwegen. Na zijn zending trouwde hij op 13 oktober 1960, tijdens zijn studie aan de University of Utah, met Linda in de Salt Lake-tempel. Ze hebben vijf kinderen – vier jongens en een meisje – en elf kleinkinderen.

Na zijn studie ging hij voor het bedrijf van zijn vader werken, Marlowe Plumbing and Heating. Hij ontdekte al snel dat hij een zakenman was, en samen met een van zijn broers heeft hij drie bedrijven opgericht: Halverson Mechanical, Inc.; H&H Mechanical, Inc.; en RHYCO, Inc.

Hij was ook altijd actief in de politiek, en hij heeft zestien jaar lang (van 1966 tot 1982) voor het wetgevend lichaam van de staat Utah gewerkt, in zowel het huis van afgevaardigden als in de senaat. Hij is ook bijna tien jaar lang voorzitter van het bestuur van bouw- en woningtoezicht in Utah geweest, en lid van de raad van commissarissen van Weber State College.

Het gezin houdt veel van buitensporten en -activiteiten, zoals skiën, sneeuwscooteren, woestijn-crossen, vissen en jagen. Ze fokken en trainen ook paarden.

Ouderling Halverson heeft zijn verschillende roeping in de kerk altijd met net zoveel enthousiasme vervuld als zijn werk. Hij is als ringpresident, raadgever van de ringpresident, regionaal vertegenwoordiger, van 1990 tot 1993 president van het zendingsgebied Oslo (Noorwegen), en lid van het Vijfde Quorum der Zeventig in het gebied Utah-Noord werkzaam geweest.

'Mijn getuigenis is regel op regel, en voorschrift op voorschrift gegroeid,' zegt ouderling Halverson, 'en ik heb in de loop der jaren het voorrecht gehad om geestelijke ervaringen

te hebben. Ik heb een sterk getuigenis dat Jezus de Christus is, en dat we alleen door middel van Hem in de tegenwoordigheid van onze Vader kunnen terugkeren.' □

Ouderling Earl M. Monson

van de Zeventig

Ouderling Earl M. Monson heeft een sterk getuigenis van tempels. Toen hij als hoofd van de afdeling tempels en bijzondere

projecten werkzaam was, was hij onder leiding van het Eerste Presidium verantwoordelijk voor het ontwerp en de bouw van tempels. 'Het duurde niet lang voordat ik in de gaten had dat er op aarde machtige krachten werkzaam zijn om de bouw en het gebruik van tempels tegen te gaan', zegt hij. 'Maar als de Heer wil dat ze gebouwd worden, en als wij op Hem vertrouwen, zal Hij ervoor zorgen dat ze gebouwd en gebruikt zullen worden.'

Ouderling Monson werd op 26 juli 1932 in Salt Lake City geboren, en groeide in een actief mormoons gezin op. Hij zegt: 'Ondanks dergelijke omstandigheden moet je nog steeds je eigen getuigenis ontvangen.' Hij had een belangrijke ervaring toen hij als tiener zijn patriarchale zegen ontving. 'Ik had me voorbereid, en worstelde met een aantal vragen. De patriarch beantwoordde echter al die vragen in zijn zegen', zegt hij. 'Het was een machtige ervaring.'

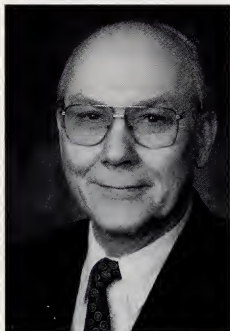
Toen hij twee jaar voor het Amerikaanse leger in Korea was gestationeerd, leerde hij het evangelie en zijn familie meer waarderen. 'Plotseling beseft ik wat ik allemaal had', zegt hij. 'Ik had nog niet ten volle beseft hoe gezegend ik was.'

Ouderling Monson heeft aan de University of Utah architectuur gestudeerd, en is aan de Iowa State University afgestudeerd als bouwkundig ingenieur. In 1954 is hij met Donna Mae Hill in de Salt Lake-tempel getrouwd. Ze hebben vijf kinderen en twaalf kleinkinderen.

Ouderling Monson is als jongemannenpresident van de ring, als bisschop, hogeraadslid, ringpresident en president van de ringzending werkzaam geweest. 'Het leiderschap in de kerk door leken is een van de geweldigste pluspunten van de kerk', zegt hij. 'Een roeping kan een stimulans zijn om te leren, om hulp te vragen en om ons getuigenis te versterken.'

Over zijn nieuwe roeping zegt ouderling Monson: 'Mijn vrouw en ik hebben vele zegeningen ontvangen en geweldige mensen ontmoet. We zijn allebei van mening dat het prachtig is om het werk van de Heer te verrichten, om mensen over de Heiland te vertellen, en om op die manier onze dankbaarheid aan Hem te tonen.' □

Ouderling Merrill C. Oaks
van de Zeventig

Ouderling Merrill C. Oaks was vier jaar toen zijn vader overleed. Zijn moeder heeft met de hulp van haar eigen ouders haar drie

kinderen opgevoed. 'Mijn getuigenis begon zich thuis bij mijn moeder te ontwikkelen', zegt ouderling Oaks. 'Ze was een geweldige vrouw en een geweldige leerkracht. Als zij een gebed uitsprak, was haar gesprek met onze hemelse Vader zo direct en persoonlijk dat ik altijd de neiging had om mijn ogen open te doen om te zien of Hij niet in de kamer stond te luisteren.'

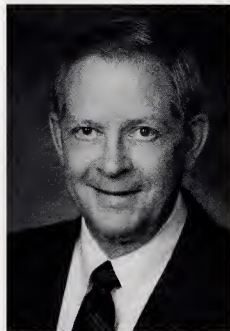
Ouderling Oaks is op 12 januari 1936 in Twin Falls (Idaho) geboren, maar heeft zijn jeugd grotendeels in Provo doorgebracht. Hij is in Ontario (Canada) op zending geweest, waar zijn getuigenis enorm is ontwikkeld toen hij de verandering in het leven van anderen zag plaatsvinden. Hij ging vervolgens aan de Brigham Young University studeren, waar hij zijn toekomstige vrouw, Josephine Ann Christensen uit Payson (Utah), leerde kennen. Ze trouwden in september 1958. Ouderling Oaks is later als arts aan de University of Rochester School of Medicine afgestudeerd, en heeft zijn co-assistentie gedaan aan de University of Kentucky gedaan. Hij heeft zich vervolgens aan de Washington University in St. Louis (Missouri) in de oogheelkunde gespecialiseerd.

'Als je eraan toegeeft, kan een medische studie je getuigenis op de proef stellen', zegt ouderling Oaks, 'maar als je dat hebt overwonnen, blijft er een geweldig respect voor het menselijk lichaam over. Dan zie je de hand van God in het ontwerp en weet je dat het niet door toeval tot stand is gekomen.'

In de loop der jaren is ouderling Oaks in de gelegenheid geweest om andere oogartsen en studenten te instrueren. Zuster Oaks is vaak met hem mee geweest, en soms ook enkele van hun kinderen. Hij is bijvoorbeeld in China, India en Bahrein geweest.

Ouderling Oaks is twee keer bisschop geweest, alsmede hogeraadslid, raadgever in het ringpresidium, en ringpresident. Op dit moment is hij president van het zendingsgebied Seattle (Washington). Hij zal in juni zijn nieuwe taak op zich nemen.

Op de vraag hoe het evangelie zijn leven heeft beïnvloed, antwoordt hij: 'Het evangelie is mijn leven. Ik weet absoluut zeker dat dit het werk van God is.' □

Ouderling H. Bryan Richards
van de Zeventig

Toen H. Bryan Richards negen jaar was, kreeg hij tijdens de zondagsschool een keer les over de profeet Joseph Smith. Toen hij thuiskwam, vroeg hij aan zijn vader: 'Hoe kunnen we erachter komen of deze kerk echt waar is?'

'Mijn vader kwam bij me zitten en vertelde me het verhaal van Joseph Smith. Vanaf die tijd heb ik nooit meer getwijfeld', zegt ouderling Richards. Hij is op 18 maart 1934 in Salt Lake City geboren. Tijdens zijn schooljaren kreeg hij steeds meer interesse in sport, vooral in basketbal. Later heeft hij als volwassene veel jongerenteams begeleid.

Bryan ging naar de Brigham Young University. Toen hij op een dag het Joseph Smith-gebouw inliep, zag hij een meisje op de stoep staan en dacht: met zo'n meisje wil ik later graag trouwen. Een paar maanden later, in 1955, ging hij op zending naar het zendingsgebied Great Lakes. Toen hij terugging naar de Brigham Young University, zag hij datzelfde meisje weer. Ze heette

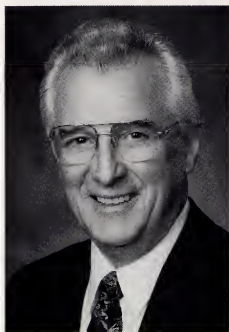

LynnAnne Taylor. Ze kregen verkeering en trouwden op 23 augustus 1957 in de Salt Lake-tempel.

Ze gingen in Salt Lake City wonen en kregen acht kinderen. In die jaren werkte broeder Richards als loonadministrateur bij E-Systems, een bedrijf dat vliegtuigonderdelen en navigatie-instrumenten vervaardigt. In de kerk is hij zeven jaar in de bisschop werkzaam geweest, en veertien jaar in het ringpresidium – waarvan negen jaar als president. Nadat hij drie jaar als regionaal vertegenwoordiger werkzaam was geweest, werd hij geroepen om van 1994 tot 1997 president van het zendingsgebied Manchester (Engeland) te worden. 'Een van de geweldigste ervaringen die mijn vrouw en ik samen beleefd hebben, behalve het grootbrengen van een gezin, was het presidieren van een zendingsgebied', zegt hij. 'Toen heb ik de waarde van iedere ziel goed leren kennen. Ook is mijn begrip van de prijs die Jezus Christus voor de verlossing van alle mensen heeft betaald, enorm gegroeid.'

Het geloof van ouderling Richards is in de loop der jaren enorm gegroeid. Hij vindt de kerk een wonderbaar werk en een wonder. 'Dit is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het Boek van Mormon is het getuigenis van een ander volk

dat Jezus de Christus is. En Joseph Smith is de profeet van de herstelling', zegt ouderling Richards. □

Ouderling Ned B. Roueché

van de Zeventig

Toen hij op een boerderij in Kaysville (Utah) opgroeide, heeft de jonge Ned Roueché die op 5 augustus 1934 is geboren, leren werken. Zijn ouders waren in zijn kinderjaren minder-actief, maar op een avond was Ned, die van stijldansen hield, gevraagd om aan een uitvoering in de kerk deel te nemen. 'Ik ging er op

een dinsdagavond naartoe, en besloot om de volgende zondag naar de kerk te gaan. Vanaf die tijd ben ik altijd naar de kerk gegaan', herinnert hij zich. Een jaar later riep zijn bisschop hem op 21-jarige leeftijd om op zending te gaan. 'Ik wist dat het de juiste beslissing was', zegt hij.

Nadat hij in Mexico op zending was geweest, trouwde Ned in 1958 met JoAnn Sheffield in de Salt Lake-tempel. Hij ging aan de University of Utah studeren om ingenieur te worden. Na de geboorte van hun derde kind had hij een sollicitatiegesprek bij IBM en wist dat hij graag voor dat bedrijf wilde werken. Na nog een jaar elektrotechniek aan Weber College te hebben gestudeerd, begon broeder Roueché aan zijn 31-jarige carrière bij IBM.

In die jaren besteedde hij zijn vrije tijd aan zijn vrouw – die hij beschrijft als een steun en een inspiratie – en aan zijn gezin, de gemeenschap en de kerk. Hij is bisschop van de wijk Kaysville 1 geweest en later van de wijk Kaysville 6. Hij is tien jaar lang raadgever in het ringpresidium geweest. Hij houdt van mensen en hij refereert aan een gesprek met een minder-actieve vriend die tijdens het vissen tegen hem zei: 'Ik wou dat ik had wat jij hebt.' Dat werd een ommekeer in het leven van zijn vriend. 'Ik ben dankbaar voor de leiding die ik in het werk met andere mensen heb ontvangen', zegt hij. 'En ik ben blij dat ik altijd heb klaargestaan om de Heer te dienen.'

Na zijn ontheffing uit het ringpresidium heeft hij vier jaar met de oudere jongens in de scouting gewerkt. In die tijd ging hij ook met pensioen. 'Dat was een goede voorbereiding', op zijn roeping als president van het zendingsgebied Barcelona (Venezuela) van 1994 tot 1997.

Over zijn roeping tot lid van de Zeventig zegt ouderling Roueché: 'Mijn vrouw en ik werken graag in de wijngaard van de Heer. Ik heb een sterk getuigenis van de profeet Joseph Smith, het Boek van Mormon, de hedendaagse profeten, onze Heiland en Verlosser, en zijn herstelde kerk die ons voortdurend tot zegen is.' □

Ouderling D. Lee Tobler

van de Zeventig

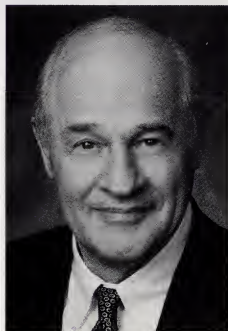
De belangrijkste vorming van mijn karakter en mijn potentieel vond tijdens mijn zending plaats', zegt ouderling D. Lee Tobler, die van 1953 tot 1956 in het zendingsgebied Zwitserland en Oostenrijk op zending was. 'Ik ben grondig met evangeliebeginselen grootgebracht, maar ik had als tiener een gebrek aan zelfvertrouwen. Tijdens mijn zending heb ik zowel de Heer als mijzelf beter leren kennen, en ben ik gaan beseffen wat Hij voor mij kan betekenen. Dat was de ommekeer in mijn leven. Ik

ben sindsdien alleen maar gegroeid, en mijn zelfvertrouwen is toegenomen. Er waren af en toe wel wat tegenslagen, maar de algemene richting was voorwaarts. Ik ben dankbaar voor de zegeningen van de Heer.'

Lee werd als tweede van vier kinderen op 25 juli 1933 in Provo (Utah) geboren in het gezin van Donald en Louise Shoell Tobler. Hij groeide in Nevada en Idaho op, studeerde aan de Brigham Young University en studeerde aan de Northwestern University of Chicago af als bedrijfs econoom. Hij begon zijn carrière bij Exxon in New York City. Veertien jaar later ging hij voor tien jaar bij Aetna Life and Casualty in Hartford (Connecticut) werken. Nadat hij weer vier jaar in Houston (Texas) in de oliewereld had gewerkt, kreeg hij een baan aangeboden bij BF Goodrich Company in Akron (Ohio). Hij is daar nu vice-president en hoofd financiële zaken. In juli 1998 gaat hij met pensioen.

Lee trouwde in 1956 met Darlene Thueson in de Salt Lake-tempel. Ze hebben zes kinderen en twaalf kleinkinderen. Ze wonen in Marshallville (Ohio) op een kleine boerderij met twee hectare land. Lee is een verwoed tuinier. Hij kweekt bloemen, struiken en groenten. Hij leest ook graag geschiedenisboeken en biografieën, en hij tennist graag.

In de kerk is hij sinds april 1996 werkzaam als gebiedszeventig in het gebied Noord-Amerika-Noordoost. Ook is hij ringpresident, raadgever van de ringpresident, en twee keer bisschop geweest. 'Van mijn tijd als bisschop heb ik in het bijzonder genoten', zegt ouderling Tobler. 'Het is een intensieve en veeleisende roeping. Maar het zorgen voor en het liefhebben van de leden is een geweldige zegen. Liefde is in feite de volledige reden voor iedere roeping. Eerst hebben we de Heiland lief, en als die liefde oprecht is, zullen we ook onze broeders en zusters liefhebben.' □

Ouderling Gordon T. Watts

van de Zeventig

Ouderling Gordon T. Watts zegt, die nu nog werkzaam is als president van het zendingsgebied Quezon City (Filipijnen), dat hij uit deze en andere ervaringen heeft geleerd dat het belangrijk is om de profet van de Heer na te volgen. Hij zegt: 'Wat [de profet] zegt, is niet alleen voor bepaalde delen van de wereld bestemd, maar voor de hele wereld.'

Ouderling Watts is op 23 februari 1935 in South Weber (Utah) geboren. Hij is in Utah opgegroeid en heeft aan Weber College gestudeerd. Vervolgens is hij in

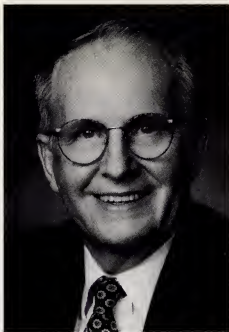
militaire dienst, en op zending naar Hawaii geweest. Later is hij aan de Utah State University afgestudeerd in economie en onderwijs. Hij is op 19 september 1963 in de Logan-tempel met Connie Welding getrouwd. In zijn verschillende functies op het gebied van verkoop en marketing bij Ford Motor Company, heeft ouderling Watts in zijn 32-jarige carrière veel gereisd. Hij heeft met zijn vrouw en kinderen in verschillende delen van de Verenigde Staten gewoond, het laatst in Roanoke (Texas).

Omdat ze steeds met zoveel nieuwe mensen in contact kwamen, hebben ze als gezin geprobeerd om altijd een goed voorbeeld voor anderen te zijn. Op een keer hebben ze in Cleveland (Ohio) een bus gehuurd om met al hun burenen naar een haardvuuravond te gaan. Twee van die burenen zijn lid van de kerk geworden.

Ouderling Watts brengt graag tijd door met zijn vrouw, zijn kinderen en zijn kleinkinderen. Hij houdt ook van houtbewerking, tekenen, golfen en tuinieren. Over het werk in de tuin zegt hij: 'Ik vind het belangrijk dat alles er netjes en mooi uitziet.'

Ouderling Watts is twee keer bisschop geweest, raadgever in het ringpresidium, en twee keer ringpresident. In februari 1993 werd hij in Texas als regionaal vertegenwoordiger geroepen. Zijn huidige roeping als ringpresident zal hij in juli afronden.

Hij schrijft veel zegeningen in zijn leven toe aan het harde werken en het concentreren op het evangelie zoals zijn ouders hem geleerd hebben. Ze hebben vaak tegen hem gezegd: 'Het belangrijkste in je leven is je gezin, en dan de kerk en het naleven van de normen.' Ouderling Watts is daar heilig van overtuigd. Hij voegt daaraan toe: 'God geeft zijn kinderen wel degelijk leiding in hun leven. Ik heb geen enkele twijfel dat dit het werk van God en dat Jezus de Christus is.' □

**Ouderling
Stephen A. West**
van de Zeventig

Op de dag dat Stephen A. en Martha Alice Sears West de koop van hun nieuwe huis in Logan (Utah) afsloten, werd hij gevraagd of hij bereid was het Zendingsgebied San Antonio (Texas) te presideren. Drie dagen later werden ze gebeld, en kort daarna vertrokken ze naar Texas. De beslissing om aan de roeping gehoor te geven was gemakkelijk. 'Ons getuigenis en de leerstellingen van de kerk hebben de beslissingen in ons leven altijd gedictieerd', zegt ouderling West. Hij was werkzaam als zendingspresident toen hij als lid van het Tweede Quorum der Zeventig werd geroepen.

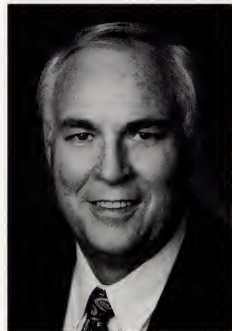
Hij is op 23 maart 1935 in Salt Lake City geboren. Na zijn zending in de noordwestelijke staten van Amerika keerde Stephen terug naar Utah. Aan de University of Utah studeerde hij af als meester in de rechten. Ondertussen trouwde hij op 21 maart 1960 met Martha in de Salt Lake-tempel. Ze hebben drie kinderen.

Stephen werkte eerst als griffier van een rechtbank, en vervolgens voor een advocatenkantoor in Salt Lake City, voordat hij in 1967 naar Washington D.C. verhuisde. Een jaar later werd hij door Marriott Corporation in Bethesda (Maryland) aangenomen. Daar werd hij uiteindelijk vice-president van Marriott International, Inc. In 1994 ging

broeder West met pensioen. Hij en Martha verhuisden naar Logan (Utah) waar ze op zoek waren naar een huis toen ze hun zendingsoproep ontvingen.

Broeder West is bisschop, raadgever in de bisschop, hogeraadslid en verzegelaar in de Washington-tempel geweest. Ouderling West zegt dat hij al zijn kansen om in de kerk te werken gewaardeerd heeft, maar hij heeft in het bijzonder veel geleerd als raadgever in het gemeentepresidium van een kleine gemeente in Columbia. 'Dat was een geweldige ervaring voor ons', zegt hij, nog steeds onder de indruk van 'het ongelooflijke geloof en de ongelooflijke kracht' van die leden.

'De tekst van ons zendingsgebied is 3 Nephi 5:13: "Ziet, ik ben een discipel van Jezus Christus, de Zoon van God. Ik ben van Zijnetwage geroepen om Zijn woord onder Zijn volk te verkondigen, opdat zij het eeuwige leven mogen hebben"', zegt ouderling West. 'Ik kan die tekst bijna nooit zonder een brok in mijn keel opzeggen. Ik denk dat die tekst alles zegt over wat ik wil zijn en wat ik wil doen.' □

**Ouderling Robert
Jay Whetten**
van de Zeventig

Het was voor ouderling Robert Jay Whetten, geroepen als lid van het Tweede Quorum der

Zeventig, een groot voorrecht om met twee talen en twee culturen op te groeien. Hij is op 12 april 1943 in een van de mormoonse kolonies in Noord-Mexico geboren. Hij ging naar de school van de kerk, en leerde zowel Spaans als Engels; ook leerde hij zowel de Mexicaanse als de Amerikaanse cultuur kennen.

Het was voor hem een grote zegen om een vrouw te vinden die ook in Mexico geboren was, maar grotendeels in de Verenigde Staten was opgegroeid; iemand met een soortgelijke liefde voor beide talen en culturen. Hij trouwde op 17 december 1966 met Raquel López in de Arizona-tempel. Ze hebben acht kinderen.

Ze wilden allebei graag in het buitenland wonen, en toen hij zijn opleiding aan de Brigham Young University had afgerond, aanvaardde hij een baan bij een internationale bank. Jarenlang hebben ze op verschillende plaatsen in Mexico en Zuid-Amerika gewoond. Na zijn vertrek bij de bank, verhuisden ze naar El Paso (Texas). Daar werkte hij als consulent, in elektronische fabricage en weer in de bankwereld. Hij was president van de Norwest Bank in El Paso toen hij in 1996 werd geroepen om het zendingsgebied Asunción (Paraguay) te presiden.

Zowel in zijn carrière als in de kerk (hij is bisschop, hogeraadslid en raadgever in het presidium van de ringzending geweest) heeft hij veel kansen gehad om te groeien, zegt ouderling Whetten dankbaar. Deze nieuwe roeping stelt hem in de gelegenheid om 'alles wat we zijn en hebben' aan de Heer toe te wijden.

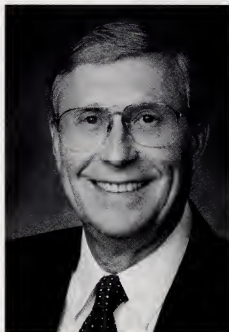
Zijn vrouw is blij dat ze hem kan ondersteunen en samen met hem in deze nieuwe roeping dienstbaar kan zijn. 'We hebben de Heer lief, we houden van zijn werk, en we zijn bereid om alles te doen wat er van ons gevraagd wordt om het koninkrijk van God op te bouwen', zegt hij.

'Als ik op mijn leven terugkijk, besef ik dat ik bijzondere ervaringen

en zegeningen heb ontvangen', zegt ouderling Whetten. Hij hoopt dat hij anderen daarmee tot zegen kan zijn.

'De belangrijkste lessen in het leven worden door middel van het gebed geleerd', zegt hij. En hij haalt Moroni 7:48 aan: 'Bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met [. . .] liefde moogt worden vervuld.'

'Het leven vliegt voorbij', legt hij uit, dus 'moeten we dagelijks toegewijd bezig zijn om in ons dienstbetoon meer op Christus te gaan lijken.' □

Ouderling Ray H. Wood van de Zeventig

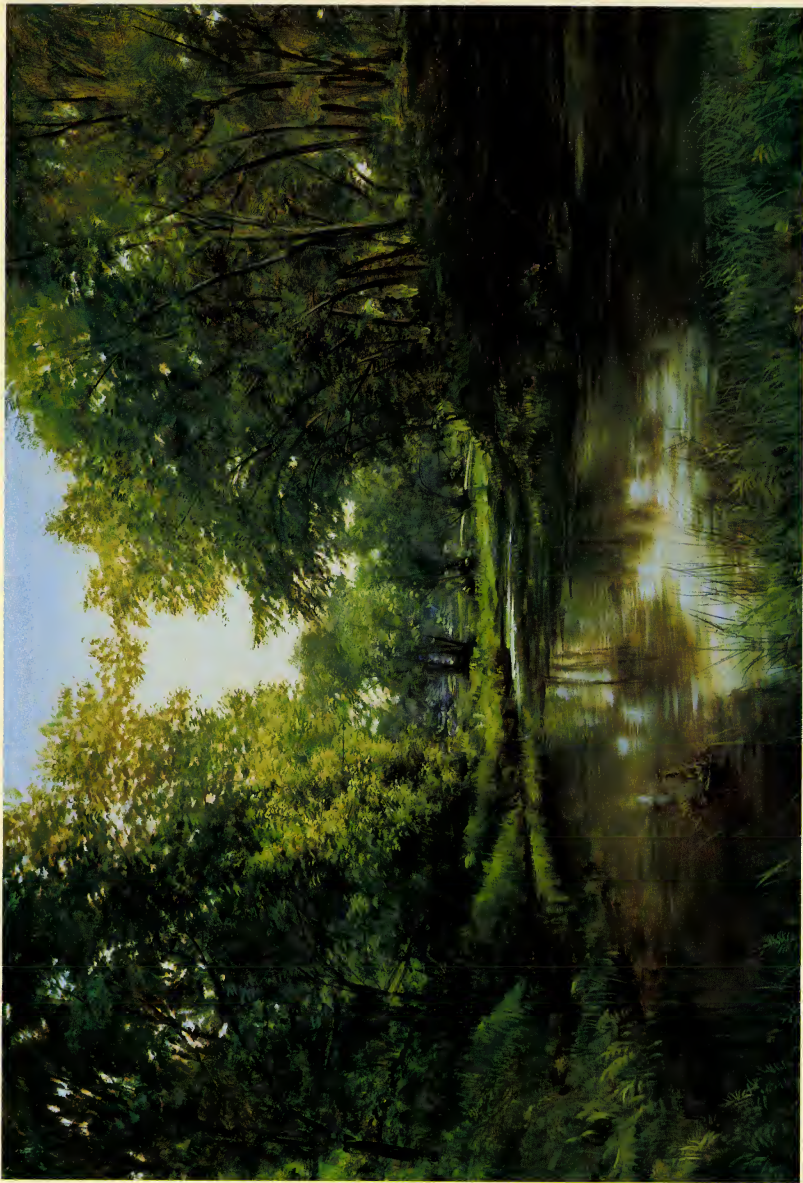
In de hoop dat ze als gezin een hechtere band zouden vormen en dichtert tot de Heer zouden naderen, verhuisden Ray H. en Ann Aylett Wood in 1978 naar San Juan Bautista in Californië, een stadje met 1.100 inwoners. Ze lieten een welvarende woonomgeving in Saratoga achter, kochten een boerderij, plantten een boomgaard, en zorgden voor 280 konijnen, 5 varkens, 3 koeien, 100 kippen, 3 eenden, een hond en een kat. 'De kinderen stonden 's morgens tussen half vijf en vijf uur op om hun karweitjes te doen. Vervolgens gingen ze naar seminarie en vandaar

uit naar school', herinnert ouderling Wood zich. Twee van hun zes kinderen schrijven hun hernieuwde toewijding aan het evangelie nog steeds aan deze verhuizing toe.

Toen Ray en Ann op 8 augustus 1955 in de Logan-tempel in het huwelijk traden, beloofden ze dat ze de Heer zouden dienen, actief in de kerk zouden blijven, en naar een eeuwig gezin zouden streven. Hij zegt dat Ann een geweldige steun in zijn leven en in zijn roepingen als bisschop, raadgever, lid van het ringpresidium, en hogeraadslid is geweest. Toe hij als lid van het Tweede Quorum der Zeventig werd geroepen, was hij als ringpresident van de ring Salt Lake Eagle Gate werkzaam.

Hij is op 11 juli 1931 in Salt Lake City geboren als zoon van Ray G. en Mary Hunter Wood. Van 1950 tot 1952 was hij in Engeland op zending. Toen hij thuiskwam, ging hij aan de University of Utah rechten studeren. Nadat hij als meester in de rechten was afgestudeerd, ging hij voor een advocatenkantoor in Salt Lake City werken. In 1958 ging hij voor drie jaar als advocaat in de luchtmacht werken. Hij is in Spokane (Washington) en Ogden (Utah) gestationeerd geweest. Na zijn diensttijd heeft hij twee jaar bij Peat Marwick Mitchell in Salt Lake City gewerkt, totdat hij voor twee jaar naar Denver (Colorado) werd overgeplaatst, en vervolgens naar San Jose (Californië), waar hij uiteindelijk is gebleven totdat hij in 1982 als compagnon van de afdeling fiscaal recht met vervroegd pensioen ging. Hij verhuisde terug naar Salt Lake City om hoofd van de fiscale afdeling van de kerk te worden. In 1997 ging hij met pensioen. Hij is ook veertien jaar lid van het comité belastingherziening van de staat Utah geweest.

Ouderling Wood is dankbaar voor de leiding van de Heer in zijn gezinsleven, en voelt zich door deze nieuwe roeping nederig: 'De Heer heeft ons gezegend; we kijken nu uit naar een geweldige periode van dienstbetoon.' □

Op dit schilderij zien we hoe tegenwoordig de oever van de Susquehanna bij Harmony (Pennsylvania) er uitziet, waar op 15 mei 1829 het Aäronisch priesterschap is verleend aan de proleet Joseph Smith en Oliver Cowdery. Naar aanleiding van deze gebeurtenis heeft de proleet uitgelegd dat Johannes de Doper het priesterschap van Aäron (verleende), dat de sleutel[s] omvat van de bediening van engelen, en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling tot vergeving der zonden, (Geschiedenis van Joseph Smith 1:69).

Wie van u, die honderd schapen heeft en er een van verliest, laat niet de negenennegentig in de wildernis achter en gaat het verlorene zoeken, totdat hij het vindt? En als hij het vindt, is hij vervuld van blijdschap (Lucas 15:4-5).

VERSLAG VAN DE 168STE ALGEMENE APRILCONFERENTIE 4-5 APRIL 1998

